Karl-Erik Tallmo

Detlef Schönenberg, Moers, 1976

Maturalia I:

Texter/bilder 1975–1981

Några kommentarer (2026):

Denna första Maturalia-del, förhoppningsvis i något avseende mera mogen än Juvenilia 1-III, innehåller en hel del texter (många rätt experimentella och ofullbordade) men kanske framför allt en ganska stor mängd fotografier. De här åren var nog mina mest produktiva vad gäller fotografi. Av någon anledning, som jag inte riktigt förstår än idag, så slutade jag tvärt att fotografera någon gång vid årsskiftet 1979-80. Det hade på något vis blivit för krav-fyllt: skulle jag fotografera i färg eller svartvitt? Normal-objektiv eller kort tele? Stereobild eller vanligt foto? Osv. Plötsligt en dag sålde jag i stort sett hela min kamerutrustning på Öbergs foto i Stockholm för väldigt lite pengar; två Pentax Spotmatic, en Leica M3, tvåögd spegelreflex, Linhof-stativ, Lunasix exponeringsmätare, Kodak Carousel-projektor och mycket mer.

Vad gäller foto, så har jag även sammanställt en PDF med porträtt från 1963-2008, se https://archive.org/details/portraits_tallmo

En av få kameror jag inte sålde runt 1980 var min stereokamera. Den köpte jag i New York 1976 i en butik vid Times Square, som sålde begagnade kameror. En Revere 3D med dubbla objektiv som ser ut så här:

Stereobilderna återges i denna PDF omkastade, vänster bild till höger och tvärtom, för dem som är modiga att betrakta dem med cross-eyed-metoden. Har man aldrig prövat det, så rekommenderar jag det inte.

Peter Brötzmanns två spelningar i Stockholm 1975 fotograferade jag, både på Bullerbyn och på Fasching. Se sid. 15.

Ett par bildreportage gjorde jag i maj resp. september: Polisens dag i Farsta samt demonstrationerna mot tennismatchen Sverige-Chile i Båstad. Se sid. 20 resp. sid. 29. Bilderna från Polisens dag har delvis publicerats förut, i ETC nr 5/1978.

Till Båstad hade ca 7 000 demonstranter rest, och man krävde att matchen skulle stoppas. Om inte det gick, så skulle man ändå försöka störa matchen genom att föra oväsen. På några bilder här kan kanske den skarpsynte känna igen ett par ledande personer inom vänstern, Anders Carlberg på sid. 32 och Frank Baude på sid. 34.

”Blå sinner” (sid. 38) från 1976 tror jag var inspirerad av en kvällspromenad i vårt kvarter på Badstugatan i Karlskoga flera år

tidigare, kanske 1968 eller 1969, när jag hittade resterna av en riven villa, bara källaren med slaggsten (sinner) fanns kvar.

Det korta stycket om en brandkapten på sid. 44 var inspirerat av att jag som rätt nyinryckt soldat på A 9 fick vara med om att släcka en skogsbrand i Närke 1973.

Novellerna "Tuppen" och "Orienteringen" (sid. 54 och 57) har jag för mig att jag skickade till Ord & Bild, men redaktören var inte intresserad.

Replikerna i "På Europavägen" (sid. 59) använde jag senare, när jag börjat arbeta på Macintosh-dator, till en Hypercard-bunt där dessa meningar presenterades i stort sett slumpmässigt med några sekunders mellanrum.

Några bilder från jazzfestivalen i Moers i Västtyskland i juni 1976 följer på sid 67. Jag tror vi var 13 från Stockholm som reste ned. Se gruppbilden här nedan (en person saknas).

Två veckor efter frijazzen i Moers var det kungabröllop i Stockholm. Jag fotograferade (sid. 74), utan några aspirationer att fotografera kungen och blivande drottningen. Jag koncentrerade mig på folklivet runt omkring Slottsbacken och Skeppsbron.

I juli 1976 var jag och en kompis i Dalarna och Jämtland och sålde skivor åt Rikskonserter/Caprice på musikfestivaler. Några bilder från den resan finns med början på sid 85.

”Iskra på Moderna” (sid. 91) är en text som jag skrev medan musikgruppen Iskra spelade i Moderna museets biograf den 22 augusti 1976. Texten är lika improviserad som deras musik och skriven så att säga i realtid medan de spelade.

Texten där huvudpersonen öppnar en kylskåpsdörr (sid. 97) och tänker en massa saker och slutligen stänger dörren igen skrevs 1976 och bakades senare in i min roman ”Iakttagarens förmåga att ingripa” (1992). Anteckningarna om gasverket gjorde jag på Kungl. biblioteket, och dessa fakta skulle jag sedan också använda i nämnda roman, där huvudpersonen Peter håller på med en mycket detaljerad bok om (bl.a.) gasklockan i en sorts fransk noveau roman-stil (se sid. 104).

I oktober 1976 var jag i New York och tog en hel del bilder, både vanliga i svartvitt och stereobilder i färg (med den ovan nämnda nyinköpta 3D-kameran). Se sid. 108.

Det gulnade rutiga papperet på sid. 141 är det första jag skrivit om klimatförändringar, ca 1977-1978. Det var då förstås inte alls tänkt som någon facktext utan snarast som en reflektion i någon sorts kåserande prosadiktform. Detta var på den tiden när man trodde att vi stod inför en global nedkylning istället för uppvärmning, att en ny istid skulle kunna lägra sig över oss på bara 10 eller 20 år. Jag hade sett Bengt Feldreich tala om detta i TV. Numera låter det som bekant lite annorlunda.

De tre versionerna av ”Hamnen” på sid. 144-146 gjorde jag med spelkort. Textens 52 meningar var avsedda att läsas upp på scen, och man skulle då sitta vid ett bord och dra ett kort i taget ur en kortlek och sedan läsa från ett papper, där varje kort kopplades till en viss mening. Denna slumpmässiga text har förstås inte någon egentlig handling (vilket vore omöjligt), utan den förmedlar snarast en stämning; något ödesdigert håller på att hända. Dessa meningar gjorde jag sedermera också till en s.k. Hypercard-bunt på datorn, där meningarna presenterades slumpmässigt. Varje version som skapades kunde också skrivas ut på en skrivare. Se en emulerad Macversion här: https://archive.org/details/hypercard_the-harbor

På sidorna 154-164 följer några tämligen skabrösa erotiska noveller från 1978, 1979 och 1981. Jag skrev nog sex-sju stycken då och kasserade nyligen de flesta men ville ändå spara ett par. De kan betraktas som en sorts pastisch på sådant som skrevs av t.ex. Apollinaire, De Musset, Genet eller Gombrowicz, inte precis något som bygger på min personliga empiri.

Jag känner mig nu 2026 väldigt tveksam inför dessa texter. Det är ett väldigt svårt övervägande, för jag skulle inte skriva något dylikt idag. Däremot hade jag för ca 45 år sedan ett visst intresse för erotisk litteratur och även sedan tonåren för psykologi och olika neuroser och avvikelser. Runt 1979-1980 läste jag dessutom en del Pauline Réage, George Bataille och ovannämnda författare. Så att detta avspeglade sig i några saker jag skrev är kanske inte obegripligt, men svårt att ta ställning till idag. För som sagt tycker jag nog ändå att ”Hos kotknackaren” och ”Den läraktige”, som ett par av novellerna heter, har ett visst litterärt värde, som stilpastischer och även i texternas innehållsmässiga komposition. Jag återger dem dock här i chiffrerad form: För att läsa backar man

en bokstav i alfabetet från vad som står. Men man måste skilja på vokaler och konsonanter. Är den krypterade bokstaven en vokal, så backar man till närmaste vokal i alfabetet; är den en konsonant så går man bakåt till närmaste konsonant.

I mars 1978 var det tänkt att Tania och jag skulle flytta till Madeira för några månader. Det blev inte riktigt så, men en del bilder blev det. Se sid 165. I juli 1978 gifte vi oss borgerligt i Huddinge kommunhus. Ett par bilder från bröllopslunchen i vår trädgård tillsammans med släkt och vänner finns på sid. 178.

"På kryss" (sid. 179) är en text med meningar från en gammal parlör. Den publicerades i tidningen ETC nr 6/1978. "Knappnålshuvudet" på sid 181 publicerades några år senare i Expressen.

I mars 1979 var Tania och jag i Danmark och såg en utställning på Louisiana med Edward Kienholz' s.k. tablåer, se sid. 189. Detta resulterade i en artikel i Aftonbladet, som i sin tur ledde till att jag i maj reste till Västberlin och intervjuade Kienholz, se sid. 192. Besöket hos Kienholz skrev jag om i en längre artikel i Harry Järvs tidskrift Radix nr 4/1979 (tryckt först 1980), se https://web.archive.org/web/20260107032344/https://www.nisus.se/archive/800101.html

På sid. 200 finns en text där "stavelsernas kaos inrättar sig gradvis" som "de fragmentariska minnena av något obehagligt". Den består av sönderdelade ord, vars stavelser återförenas till ord enligt ett visst matematiskt mönster. När jag började arbeta med dator gjorde jag även en Hypercard-variant av detta. En randomiseringsfunktion flyttade om stavelserna till oigenkännlighet (osynligt för läsaren/användaren), men varje steg i processen sparades i en särskild global variabel i programmet, så att jag sedan kunde låta denna process presenteras för läsaren baklänges. Effekten blev då just att en massa obegripliga stavelser undan för undan ordnade in sig till en dikt som slutar med orden "mindes jag plötsligt/ det var vid havet för trettio år sedan / vi möttes där vågorna sköljde / och hon försvann i sanden". Till skillnad från i pappersversionen, så blev datorprogrammets inledande oordning olika vid varje körning, men slutmeningarna blev alltså alltid desamma.

"Resan" på sid 187 är en sorts språklig minimalism med fasförskjutning av meningar. "Horan" (sid. 201) är ett annat experiment där meningarna upprepas baklänges efter halva texten. Likaså "Spegelplaneten" (sid. 202-204), som även gjordes i en Hypercard-version.

I augusti 1979 reste jag till Durham i England för att närvara vid Oriental music festival. Ett mycket intressant och ambitiöst semiakademiskt arrangemang, och jag tog en hel del bilder, se sid. 210-219.

I oktober 1979 hade jag blivit klar med ett rätt krävande arbete, en (kortare!) pastisch på Finnegans Wake, fast på svenska (se sid. 220). Den möjligen spårbara handlingen var inpsirerad av sf-serien Buck Rogers, ett äventyr där Buck hamnar på en planet, där alla män måste låsas in på nätterna för att de inte ska gå ut på

gatorna och slå ihjäl varandra. Undersköna kvinnor med långa öron har åtminstone tillfälligt makten. Denna version av texten var jag inte helt nöjd med, så jag skrev en på engelska också, "Marathons Buck (Waking Up and down)", klar i oktober 1980. Den kom så småningom att publiceras i Brutus Östlings tidskrift Res Publica, nr 11 (1988). Versionen här har en del handskrivna marginalanteckningar, som förklarar vissa syftningar och associationer. Se sid. 263.

På sid. 235 finns en tidig version av en längre dikt jag skrev om ensamseglaren Donald Crowhurst. Han ställde upp i en världsomseglingstävling 1968-1969 och fejkade sin resa och dolde detta genom att föra dubbla loggböcker. Det slutade med att han tog livet av sig. Jag hade sett en dokumentärfilm om honom på TV redan runt 1970 ungefär och gripits av hans öde. Detta utkast är troligen från 1980. 1985 hade jag viss kontakt med Göran Palm som läste den och jag hade då redan gjort om den avsevärt och den omfattade 141 rader. Då löd inledningen så:

Crow! Vad är det du gör, Crow?
Vad gör du ute på havet?
Du ruskar dit svarta huvud
och letar bland lösa kablar och burkar
efter skruvar, bultar och snabbkaffe
Du dricker champagne
du filmar dig sjlv och skålar
stum talar du och gör tummen upp
stum ser du rakt genom kameran
ensam genom linsen in i framtiden

En senare version från 1988 (96 rader) började så här:

Masten knappt ens svetsad,
generatorn utan kraft
Skruvar lossnar, fattas, flyttas
från hål till hål till hål
Crow! Vad har du på havet att göra?
Du ruskar ditt svarta huvud
filmar dig själv och gör tummen upp
stumt ser du i kameran framtiden
I toppen fladdrar måsens vinge
små snäckor lyssnar hemligt
som på kölen häftat fast
Omärkligt flyger fisken upp
ur tysta vågor inombords
Teignmouth Electron;
så döper man inte ett flytetyg
så döper man en storm

Dikten har aldrig publicerats.

Den något studentikosa dikten "Looked intwo her shyny ice" (sid. 237) har dock publicerats (1980) i ett studentfanzine vid Keele University i England, "The Evening Worm".

Därefter följer ett antal noveller, ofta med viss fantastik (sid. 240-247), t.ex. "Hamburgaren", "Vernissage" och "Romanen (ett närmevärde)". Den senare var kanske påverkad av Stanislaw Lems "Det perfekta tomrummet".

Några intressanta ord på grönländska hade jag antecknat på en lapp, se sid. 257. Inte många av dem hittar jag nu på Google translate ...

Texten "På klubben" var tänkt för den kortlivade tidningen Metropol (16 nummer 1980-1981), som gavs ut av bl.a. Torkel Rasmusson. Jag medverkade med ett par korta recensioner, men denna novell ville de inte ha. Se sid. 258.

"En ril ad som vin" osv. är ännu ett experiment där stavelser ordnas till meningar. Texten är tänkt att läsas rytmiskt i en sorts hoquetus-teknik av två personer, och när deras stavelser förskjutits tillräckligt bildas meningen "så som en fjäril skuggad av sommarvinden". Kompositionen har aldrig uppförts. Se sid. 260-262.

"Knappnålshuvudet" från sid. 181 återkommer på sid 309 på Expressens manusblad, lite annorlunda formulerad. Dikten publicerades på kultursidan den 1 september 1981.

Ett par artiklar jag skrev i Expressen återges här också (två av sammanlagt 55), en om elektronmusikfestivalen 1981 och en om J.G. Ballards bok "Drömbolaget" ("The unlimited dream company"). Se sid. 314-315.

För övrigt när det gäller artiklar, se mitt artikelregister:

https://web.archive.org/web/20260225071904/https://www.nisus.se/archive/artiklar.html

Avslutningsvis (sid. 316) återges en sorts dikt från (troligen) december 1981, lite svulstig, men den var resultatet av ett chockartat avslöjande.

===

<u>En not om dateringar</u>. Jag skriver ofta att något "troligen" är från ett visst år och en viss månad. Jag har verkligen försökt datera bilder och texter där ingen anteckning om tillblivelsetid finns. Ibland är det enkelt, när jag t.ex. skrivit datum i mina pärmar med fotonegativ och texter. Knepigare är det med färgdia som oftast inte har någon anteckning. Viss hjälp har man om diat är monterat i Kodaklaboratoriets pappram, där det oftast finns en stämpel med år och månad. I övrigt har jag så gott jag kunnat försökt interpolera med andra händelser, kanske fakturor eller brev. Men det kan således ha blivit fel här och där.

Särskilt osäker är jag på Finlandsresorna med Tania, som gjordes 1977 och 1980 och kanske ytterligare någon gång. Vilka bilder som hör till vilken resa kan jag inte riktigt avgöra. Tanias bilder där jag har långt hår är i alla fall från 1976-1979 medan de där

jag är korthårigare bör vara från 1980. Samma osäkerhet finns vad gäller Gotlandsbilden på sid. 206. Vi åkte runt i Tanias kompis Birgit L:s lilla Renault. Men var det 1977, 1978 eller 1979? Stereobilderna på mig från Aspudden (sid. 256) bör vara från 1980, men det tyder ju på att jag inte helt slutat fotografera i 3D/svartvitt då, även om jag nog sålt övriga kameror vintern 1979/80.

Det börjar bli islossning vid Nordpolen nu. Jag visste att han reste mycket i sitt jobb. Men jag blev ändå lite förvånad när han skrev till mig från Haag att han skulle resa till Nordpolen, men har man världen som arbetsfält så har man. Sen skrev han att det blivit ändrat till Östpolen. Det var då jag blev betänksam. Det är islossning där nu skriver tidningarna. Den fria företagsamheten blomstrar igen. Nu väntar vi bara på antarktis.

ta tankebanan till telefonplan
välj rätt perrong, sök sen kontakt
föraren är gammal och van
hittar i alla vindlingar
ta linjen i din makt
bryt bort alla bindningar
gör avstamp mot boetten
åk med visaren till zenit

på väg uppför trappan
stiger jag på marmorns fossiler
svindlande primitiva anfäder
i trappan över mig, på nästa våning
känner jag redan kommande arters steg
över mitt ~~[illegible]~~ ansikte
~~(Orörliga?)~~

trol. 1975

Som liten hade han en modelljärnväg. Ibland plågade han katten med ström från transformatorn medan modern putsade upp faderns stövlar inför morgondagen.

Idag åker han hiss upp till sitt rum med skrivbord och knäppta händer över en utredning. Sommaren har parkerat utanför fönstret och han har fläkten på. Det fladdrar lite i skrivbordsflaggan, den är röd, men modelltågen går inte längre.

Du vaknar och du har växt sjutton centimeter under natten. Men du märker inget, för din säng har blivit 22 centimeter längre. Du kryper i dina tofflor med större fötter, men du märker inget för tofflorna har växt med 2,7 centimeter. Du äter din frukost med 10 % större äggsked än vanligt. Brödrosten verkar normal, men är det inte, sladden exempelvis är 3,85 meter lång. Igår var den 3,5. Allting har blivit större så du märker det inte. Inte förrän du går ut i badrummet. Där hänger din tröja på tork, som du tvättade innan du gick och la dig. Den är det enda i hela universum som inte blivit större.
-Fan, vad den har krympt, säger du argt. Vad var det egentligen för tvättmedel (jag använde)?

"KAN JAG FÅ RECEPTET" MED NATIONALTEATERN/NYNNINGEN

Denna kabarevy var i hög grad göteborgsk men uppfördes även i Stockholm i februari 1975. Överst fr. v. Ulf Dageby, Ewa Wilhelmsson, Bertil Goldberg, Nikke Ström och Bernt Andersson. Nederst: Ulf Dageby i "Doin' the omoralisk schlagerfestival".

Mor och far i köket på Badstugatan, ca februari-mars 1975. Jag bodde då på Bigatan men var troligen på besök och åt lunch. Taget med min Bell & Howell Dial, en halvformatskamera med fjädermotor, samma kamera i princip som Canon Dial (se nedan). Även mamma talande i telefon.

Samla Mammas Manna i mitt kök på Bigatan i Karlskoga den 8 mars 1975. Gruppen hade spelat på Musikforum dagen före och sov över hos mig. Ovan fr. v. Lars Hollmer, Hans Bruniusson och Lars Krantz. På nästa sida Coste Apetrea. Taget med halvformatskamera, Bell Howell Dial.

PETER BRÖTZMANN I STOCKHOLM 1975

Peter Brötzmann spelade 1975 i Stockholm med sin Hobby Quartet (Brötzmann själv, as, ts, bs, cl; Alexander von Schlippenbach, p; Peter Kowald, b; Paul Lovens, dr). De första svartvita bilderna är från Bullerbyn den 20 april och färgbilderna från Fasching den 22 april. De sista fyra svartvita är också från Fasching.

Bullerbyn var en musikpub för rock och jazz och låg i gamla Klara-hallen på Kungsgatan, nära Kungsbron. Byggnaden revs i november 1985.

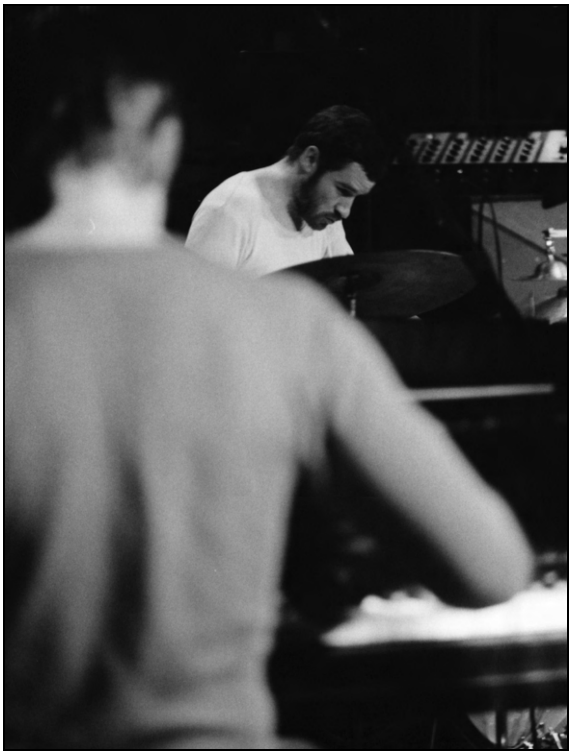

POLISENS DAG 1975

Söndagen den 25 maj 1975 arrangerades Polisens dag i Farsta Centrum, med tal av justitieminister Lennart Geijer, polismästare Kurt Lindroth samt sång av bl.a. Polisens damkör. Dessutom olika uppvisningar med hästar, motorcyklar m.m.

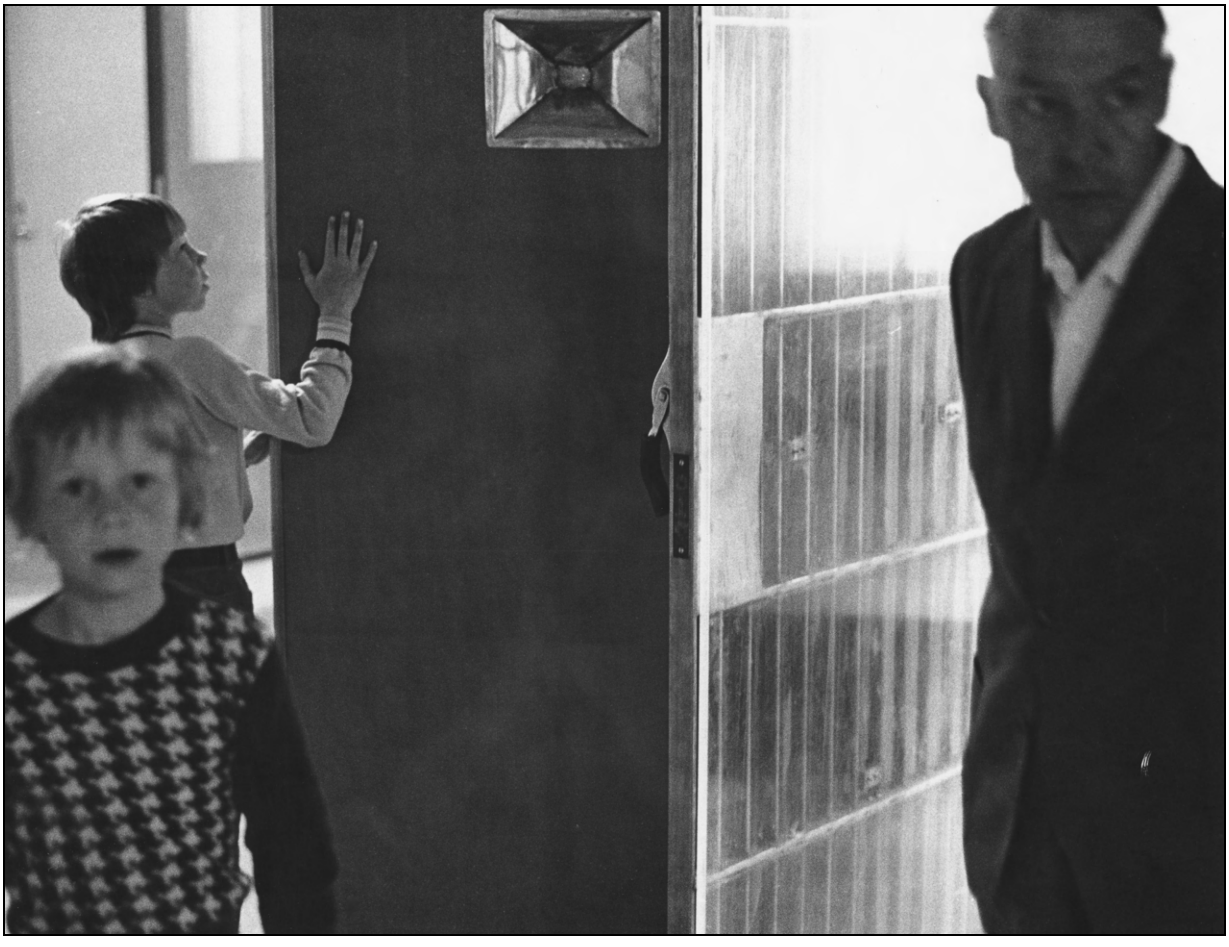

”ETT MINNE FÖR LIVET”, FASCHING JUNI 1975

”Ett minne för livet” var ett samarbete mellan musikgrupperna Iskra, Vargavinter, Archimedes Badkar och Spjärnsvallet, där musiken blandades sömlöst: jazz och folkmusik från olika länder.

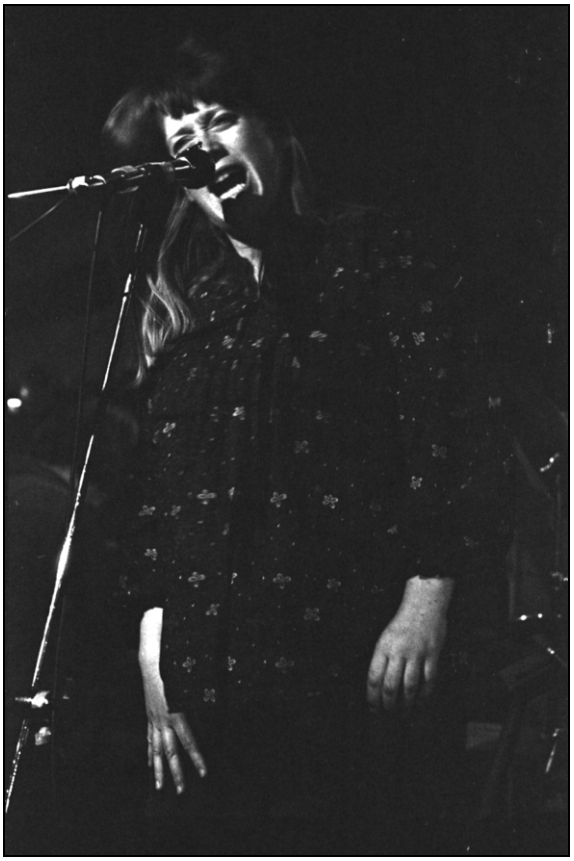

Per Tjernberg och Jörgen Adolfsson diskuterar. Bilden är tagen i juli 1975 i Pers bostad på Mariaberget.

Jörgen A. på Amigos skivlager 1975. Bilden tagen med Pentax Spotmatic och Pentax spegeltillsats för stereobilder, en inte helt lyckad produkt, eftersom bilderna påverkade varandra. Här är bilderna omkastade (vänster bild till höger och tvärt om) för den som vågar sig på cross eyed-metoden för att betrakta stereobilder. Skivan är förresten Ralph Towners "Solstice" (ECM).

Far och mor i Karlskoga med kattstängsel för fågelbadet och (tror jag) en trasig termoskanna förpackad i ett täcke. Lite Man Ray-aktigt, tyckte jag. Ca augusti 1975.

BÅSTAD, SEPTEMBER 1975

En stor del av vänstern samlades i Båstad den 20 september 1975 för att demonstrera mot att svenska tennisspelare mötte chilenska spelare. Jag var där som fotograf, inte som demonstrant. Dessa bilder har inte tidigare publicerats.

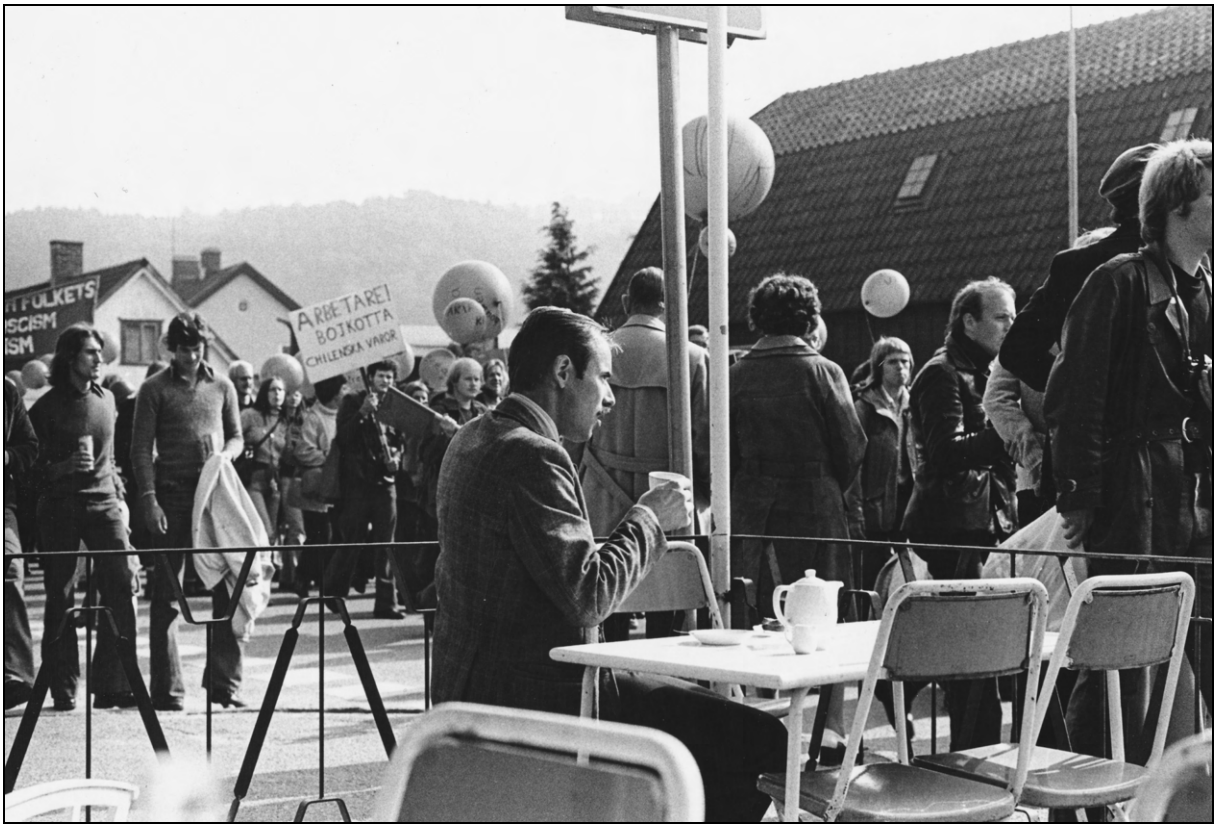

Drygt 1 100 poliser var inkallade till Båstad, och demonstranterna var enligt Dagens Nyheter runt 7 000. Sjukvårdspersonal var på plats; man hade väntat sig våldsamheter, vilket det inte blev.

FD MED JUNTAN I CHILE

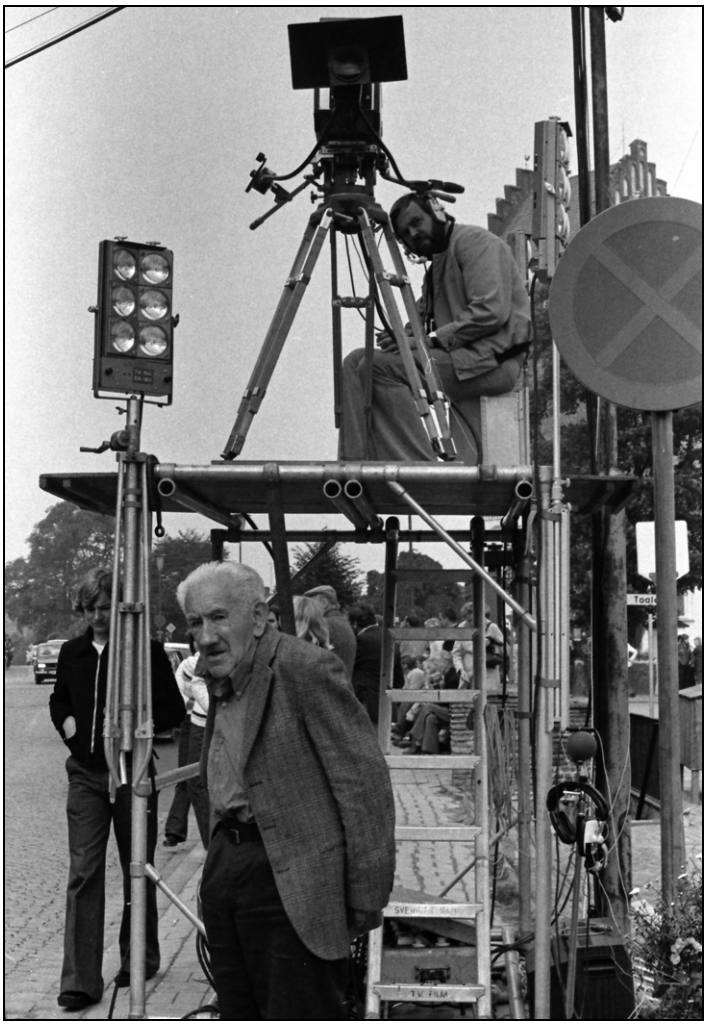
TV FILM

FNARA

H.B.BERG
KOMMUNISTISKA FÖR
MARXIST-LENNISTE
Hamngatan

fisdag 4 november 1975 e. Kr.

Det där ansiktet
Lisssssmande
På tunnelbanan
Lissssmande som fan

Den där du
Stel bland raka stänger
på T-banan
Åh, förlåt, i trängseln
Får sitt kladdbehov tillfredsställt
i elljuset
Alla tajta lår och stjärtar
Ingen märker nåt

Matresterna faller från tänderna
Dörrarna stängs
Lisssssmande
som en pilsner

Ta dej en sup för fan
Åh, ja visst, du röker ju inte
(OMGÄRDAD)
Men jag kan elda lite på min näsa
Om det gläder dej

Den du vore nåt
att skjuta upp staken i
Ha ha...

Men jag har ingen legitimation
som dom professionella massörerna
Och på posten får libanesen inte ta ut några pengar
till sin faster
-Jag kan ju inte veta hur din faster ser ut, säger hon
postkassörskan

-Ja ser ni man vet ju aldrig med såna där utlänningar
-Nej jag har allt sett honom här förut jag, han har blivit
vägrad förut...

Men vi ska göra slut på förtrycket,
kamrater:
Leve Revolutionen Och Den Proletära Diktaturen!
LEve Den Proletära Internationalismen! Krossa Imperialismen!
(Stormande applåder)

Leve Socialismen!
(Stormande applåder, visslingar)

Leve Kommunismen!
(Ovationer, alla reser sig)

Leve det klasslösa samhället!
(Hurra! Hurra)

Leve Parollerna! Leve allas medvetenhet!
Så skall det lösas, Fantasin till makten,
OMGÄRDAD av paroller; Leve Parollerna
Leve vår ordförande, Leve hans 25-metersporträtt

Leve vår frivilliga underkastelse
Du måste tro att du är fri
- och du är fri!
(Det tycker jag vi har hört förut)

Omgärdade av deja vu
med punktlighet som ett pendeltåg
Där vi sitter och studerar reklamen

Speglar mig i ett framrusande tåg
och dess stroboskopiska fönster
Jag blir smalare då
enligt relativitetsteorin,
den allmänna alltså,
och det är ju bra för det ska man va
enligt reklamen
som vi sitter och studerar
med punktlighet

En gubbe på den framrusande perrongen
ger just sin hund mat direkt ur burken
Gubben är orakad och doftar troligen pilsner
Hunden skär sig på burkens vassa kanter och
blodar ner överallt
Sen äter gubben upp resten
Han har käpp, gubben
och troligen luktar han pilsner

Gomorron, jäcker jag ut tungan åt medpassagerarna
Ingen tar någon notis
Här kan man göra allt utan att någon bryr sej om det
utan att störa
utan att belasta någon

Belasta ingen!
Bikta dej inte för din snabbköpskassörska,
för du står redan naken inför henne
liksom för din postflicken
-Det var väl det vi visste (huvena på sne)
Vi visste väl det!
Lissssmande
Omgärdade
Det duger inte!
Belasta ingen!
Kvävs bland protestlistorna
som kräver din omedelbara avflyttning
-Vi som trodde detta var ett anständigt bostadsområde.
-Slödder ska inte bo här!
-Förstår inte hur han fått kåk här överhuvudtaget.
-Farsan hans är visst ambassadör, men ändå, det vet man ju inte
var man har dom nu heller, dom är ju röda numera dom också
ambassadörerna

Medan gladiatorerna gör sitt ställföreträdande
uppträdande
Lissssmande, som de har lärt sig
Omgärdade, för de väntar betalning

Prostitutionen är av många slag
Kompromisser i allt
utom järnhårda lönelagen

Kärleken är inget altare
där man offrar sina könsceller
Den är ett fia-spel
ett förverkat lånekort
en möglig djävla valnöt
eller kanske en paranöt

Att ligga i dess mjölkvagga
och flina

tro sej trygg
Lissssmande ända tills
karriären börjar

-Du det var ju väldigt trevligt det här men jag tror jag måste gå nu...
-Hörrödu det var intressant attvhöra på men om du ursäktar nu så...
-Ja hej då, jag har ju ditt nummer nu, jag kanske ringer nån gång(blicken från kudden) jag menar det är klart jag ringer...

Jag ringer från kontoret
träffar chefen, fast
fel chef
en annan chef känner sig förbigången
omgärdad
Det var ju min plats
-Vafan jag är ju på tur i befordringsgången*

-Direktör Bergman tar emot nu
(Lissmande som hon har lärt sig, sekreteraren)
Med exakta nedslag på elskrivmaskinen
Varsågod
Dörren öppnas och där står han bakom sitt enorma skrivbord
sitt ekorrbord

Ska jag ge hohom på käften kanske
Ner med det i förslagslådan
föbandslådan
Visst ja Doris!
Skulle ju ringa, hon har semster från sin man nu...
Va? Har hon rest bort?
....med sin man, vad är det här för djälva sätt
hon bedrar mej med sin man den djävla slynan

Det ska hono få för
ska ragga upp första bästa
ska nog visa dom djävlarna
än är inte köttet dött
än lever de gamla gudar
Haha, där sitter hon mitt emot på T-banan med en liten unge

Flirtar med barnet fast det i själva verket är riktiat
till barnets mor
Hähä ensamma mödrar är så tacksamma
bara inte ungen ligger och skriker när vi ska knulla för då slår jag ihjäl den

* En kvinnoröst med väl inövad ljuvhet svarar
-Direktör Bergmans telefon?
-Jaså, så det är inte direktör Bergmans sekreterare då?

(Titel: "Blå sinner")

fr.o.l. 1976

Staden var liten och sommarnatten fick den att verka ännu mindre. Och i dess speciella ljus kröp hemligheter och oanade sanningar fram som solljuset skrämde på flykten. Mörkret frammanade nya konturer, månljuset nya skuggor och den elektriska gatubelysningen gav en särskild stämning åt den gulmålade småhusens brädfasader och de nattparkerade bilarnas lack och krom fick en annan lyster.

[illegible] den lilla huvudgatan låg tom med sina uppklädda fönster med väntande dockor, hattaffären med sina runda filtpraliner, frisörsalongen med tomma stolar och instängd rakvattendoft, fruktaffären med sina runda bananglasspinnar i vaxartat papper som låg i ide till dagen därpå, man behövde bara gå femtio meter därifrån så var man i skogen, helt plötsligt ett annat land, enstaka hus bland tall och gran.

Niklas tyckte om att vara ute på kvällen, det var en ganska ny erfarenhet för honom, han var elva år, och det var inte länge sedan natten varit något mörkt som bara fanns utanför fönstret. Men nu var han själv där ute i natten och föräldrarna satt innenför glarutorna med små bordslampor tända och radion påslagen. Niklas gick ner från kullen där han bodde, nerför de tre backarna till järnvägen. Stationen var öde, spåren tomma, men gick man på syllarna fick man kontakt med öändlighetenh. Syllar fanns det hur många som helst och spåren gick aldrig ihop, de var parallella med fyra l och möttes aldrig. De röda ljussignalerna reflekterades i den silvriga rälsen.

Vid det gamla frömagasinet lämnade Nikals spåret och gick Pensionatsgatan upp förbi ett konditori med glänsande böljande sidentyger utlagda under bakverken. Långt borta såg han stadens enda höghus, åtta våningar högt, ett bebott kyrktorn med oregelbundet lysande fönsterrader. Där bodde en kamrat från den avlägsna skolan, de hade försökt upprätta ett signalsystem en gång, varje dag klockan åtta skulle de stå i fönstret och blinka med lampor till varandra, men andra dagen var det bara Niklas som stått där med skrivbordslampan. Han gick vidare uppför tornspirsbacken och såg ut över stan en sista gång innan han vek runt glasmästarns hus och var åter bland granarna. Han stod och tittade länge på träden som avtecknade sig mot den mörkblå himlen, kände doften av natt, grönskan som såg grön ut nästan bara för att man visste att den var grön på dagen. Han såg Olssons hus, Ölanders Nilssons hus och Lundmarks grind, med krattat grus bakom och doften av nyklippt

gräs. Och bakom var det bara skog, skog. Niklas gick uppför slänten bakom Lundmarks, kände gräset och jorden under fötterna, granarna blev tätare, de stod alldeles stilla och tysta. Niklas sotd lika stillaoch tyst, lika rak. Långt borta hörde han en bil passera nere på huvudgatan. Ljudet dog sakta bort och så var det bara granarna igen. Nicklas var inte alls rädd, här ~~kkxxd~~ i mörkret bland skuggor och barrdoft kände han sig hemma. Med prasslande steg gick han vidare, förbi det gamla vattentornet högst uppepå kullen och ner på andra sidan. Lite längre bort låg ~~xxxxxxxxx~~ det fina villor där den gamla brukspatron från hyttan bodde. Niklas gick åt andra hållet, följde en stig och tog sig genom ett enrissnår. Han klev över ett gammalt murket trästaket och kom ut på en plats med sly och små buskar, förviladede krusbär och vinbär. Några glasskärvor blänkte i månskenet. Nicklas tog upp en och höll den mot ljuset. Det var inte glas utan slagsten, sinner, alldeles blåskimrande, ädelsten för en pojke. Den var ojämt formad, alldeles rund på ena sidan och kantig och vass på den andra, en skärva var borta och hade lämnat ett vågmönster efter sig, som ett fingeravtryck. Nicklas tänkte på marmor och fornlämningar och ortoceratiter och urtidsdjur och stenyxor. och läste en saga i stenens inre, om vresiga snusdoftande hyttarbetare ~~xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx~~ om rödglödgat järn och svett, om svordomar och förbannelser om hemligheter och blå magiska strålar lagrade i magiska blå stenar. Nicklas la den i näsduken och stoppade den i fickan. Så i mörkret fick han syn på något mellan bland de svartgröna buskarna, något mörkare än mörkt, han gick fram, ett svart hål, en öppning i jorden. Nicklas böjde sig ner och försökte se in, det var som att blunda med öppna ögon, det var så mörkt att det kunde varit stort som en hangar eller litet som en garderob, han smackade med munnen och av ekot lät det som om det var ganska stort därinne. Han ahde hittat en grotta, och öppningen var precis lagom stor för att man skulle kunna ta sig ner utan svårigheter. Men först ville han se hur det såg ut, han hade en tändsticksask i fickan och han tog upp dem och drog eld på en sticka. Han sträckte in armen i mörkret och lågdljuset fladdra runt. En grotta, eller ett litet rum, några meter bara, med väggar av sinner. Nicklas kände den fuktiga jorden genok skjortan där han låg och så slocknade stickan. Han tände en ny och kröp ner genom hålet.och höll stickan varsamt hela tiden så den inte skulle slockna. Det fanns inte mycket att tita på därnere, lite spindelväv och de blåskimrande

sinnerväggarna, slarvigt murade med bruk som vällde ut inkanterna. Nicklas stod still mitt på jordgolvet och såg hur tändstickan förkolnades och blev till en krok. Han brände sig och släppte den, ~~xxxxxxxxxxx~~svart och mörkret kom rusande igen. Nicklas stod kvar och njöt av intigheten, kändehur mörkret slöt sig kring honom som en mjuk svart päls, en alldeles för stor päls med kragen och hålet för huvudet däruppe och där såg man himlen som ett ljusare mörker än det härnere. Här hade han hittatveremitens boning, hit skulle han kunna gå när han ville vara ifred, när han ville vara för sig själv och tänka. Han ahde fått mycket att tänka på den här sommaren. Jorden, månen, stjärnorna och universum, öändligheten och döden. Vänner som svek de blinkande fönstren, föräldrar som inte hade svaret på allting, som till och med var rädda och det väesta av allt. De var inte alltid övrens, de b åkade och skrek åt varandra ibland, med gälla röster som tystnade så snart Nicklas kom in i rummet. Ibland gällde det honom, det var han säker på. Han hade vaknat vissa nätter och hört mumlande röster från föräldrarnas sovrum. Han hade smugit upp och gläntat på sin dörr, tyst och försiktigt milimeter för millimeter så att inget skulle märkas. Och så hade han stått där, blickstilla i en, två, tre, fem, trio minuter och spetsat öronen till de yttersta för att höra vad mumlet handlade om. Många nätter hade han stått där, han hade vågat sig närmare föräldrarnas dörr, han hade lärt sig exakt vilka golvbräder som knarrade och som han måste undvika och han låg på magen utanför och lyssnade längst nere i springan mellan dörre och golvet. "Nicklas är ju så känslig" hade han hört. "Du klemar bort grabben" sa hans far "Du vill väl inte att jag ska bli som din mor var" sa hans mor "Du ser ju hur det har gått, du har ju inte ett uns självförtroende kvar" Nicklas måste få utvecklas, måste få studera, annars kommer han också att tyna bort på kontor. Och så hade de bråkat om ordboken som hans far höll på och ställde samman. Det var ju inget riktigt arbete, bara terapi och så ~~xxxxxxxxx~~ju blev det ju aldrig färdigt. Nicklas tyckte alltid att hans far lät så sträng i de diskussionerna, men han var annars lättast att parata med på dagarna när det gällde att svara på frågor om livet, atomerna och rymden. Modern lät honom alltid göra som han ville, även om hon alltid grät efteråt och gav honom dåligt samvete. Plötsligt grät hon inne i sovrummet också mitt i natten och Nicklas hörde pappan säga: Du är som morsan fast tvärtom, det hon sa med en hurring det säger du med tårar, fan jag är trött

på att alltid se ditt rödgråtna ansikte härinne...nej nej fölåt kag menade inte så. Och så höll det på, lmapan i föräldrarnas sovrum brann ibland hela natten, schh Nicklas kan vakna sa de ibland och så blev det tyst och Nicklas stod kvar utanför dörren och lyssnade på tystnaden tills den hållit på tillräckligt länge fö att han skulle våga lägga sig igen. Men nu orkade Nicklas inte lyssna på det där längre, han brukade lägga kundde över huvudet i stället för att slippa höra mumlandet. Och han kunde inte förstå hur hans mor kunnat säga till pappan att "Han kommer att bli precis som du, precis som du, det märks redan" som om det skulle vara något fel, sedan dess såg han påsin mor med lite andra ögon, med kvällsögon som upptäckte nya detaljer, andra konturer. Han såg pinan i hennes styva nacke, blicken som vändes inåt, mungiporna som led i det tysta, ögonen som tårades varje natt, ett nattligt regn som varje morgonsol drevbort.

Nicklas stod fortfarande på jordgolvet med handen ute som hållit tändstickan. En svag droft av rök hade spridit sig i mörkret. Himlen i öppningen var ännu mörkare nu och klockan var säkert alldeles för mycket. Nicklas leder knäppte till när han äntligen rörde sig igen och klättrade upp till hlået. Just nrä han tog sig genom hålet kände han en plötslig rädsla för att något skulle komma bakifrån och angripa honom och han kröp snabbt ut och var nära att springa därifrån, men besinnade sig och gick med tillkämpat lugn därifrån, men med ganska snabba steg. Skräcken rann av honom när han gått en stund, han var snart över kullen och gick ner på andra sidan där ljusen från huset mötte honom. Fönstren var varmt upplysta, men det var en bedräglig värme, Nicklas vågade inte gå in direkt utan smög runt huset till vardagsrumsfönstret, klev i rabatten och tittade in. Föräldrarna satt kvar, modern virkade och fadern ~~xxxxxxxxxxxxx~~satt bara i sin stol. De talade, läpparna rörde sig. Det hördesinte genom glaset vad de sa, däremot hördes radion ut i form av ett obegripligt grymtande, den stod alldeles vid fönstret. Ibland stämde radions förvridna ljud med föräldrarnas läpprörelser och det såg komiskt ut. De var som fiskar och Nicklas stod och tryckte nåsan mot akvariets ruta. Han studerade moderns virkningsrörewlser, hur krpken gled upp och ner och tog med sig en maska, hur hon ökade tempot ibland, hur han stannade av plötsligt la ner virkningen i knät och sa något. Fadern reste sig och gick omkring i rummet och pratade. Radion grymtade, knorrade och gnällde instängt. Fadern stoppade sin pipa,

pratade och tände. Modern tog upp virkningen, drog nålen genom den tre gånger, pratade och la ner den igen. Det hade ~~xxxxxx~~ blev imma på rutan där Nicklas ~~xxåxxx~~stod och kikade in. Han väntade till imman försvann och så gick han in.

Den gamla urnan med sitt uråldriga mönster i blått stod där i hörnet och det kunde ha funnits porslinshundar i naturlig storlek där också men det var tingens ordning det handlade om och nu kröktes blickarna inåt igen, rannsakningen trängde inte igenom blyhöljet utan stannade utanför, hon kände sig som på ett gungbräde utan möjlighet att väga upp personen mitt emot, personen som hade hur många ansikten so helst, som ett vitt brus av samtliga möjliga känslor, inget av dem permeabelt, koronan runt huvudet var resultatet av en andlig förmörkelse, ett ogenomträngligt dunkel som troligen hade sin förklaring i mönstret på urnan, tingens ordning som dolde ett mystiskt subtilt budskap som i själva verket var lösningen, plötsligt kändes alla smekningarna som en riual, som gammalt mögligt krigssurrogat i gulnat vaxat papper, k aschen som just hördes var resultaet av en full kaffekopps våldsamma slungande mot väggen där urnan stod, splittret sköts ut åt alla håll, det heta kaffet skvätte och rann längs tapeten, rännilar som nådde golvlisten, tvekade en tiondels sekund och rann vidare, från hennes hand hade den beskrivit en båge i riktning mot väggen, hennes arm hade spänts i kaströresle, ett plötsligt beslut som var som en reflex, samtidig med kristallkronans reflex mot porslinshundarna som nu kom rusande mot gungbrädan, hennes adrenalin halt i blodet ökade hon kände berusningen va sin egen vrede, skulle hon fortsätta, med hundarna som kom rusande med dreglande glaskäftar och diamantsaliv rin nde mellan tänderna, och längst upp mitt emot henne på gungbrädan stod urnan med sitt uråldriga blå mönster, en imitation som allting aannat, av ett etruskiskt mönster före rannsakningens tid.

Sen sonnade hon och drömde att en fluga satte sig på glöden på hennes cigarett som hon höll i handen, flugan satt kvar helt stilla och smälte långsamt ner och blev ett med cigarettens aska...

frol. 1976

Spegladesden

Brandchefen framstod på något sätt som kungen i detta brinnande schack-parti. Hans silverglänsande hjälm som med viss oregelbundenhet, beroende på hur han rörde huvudet i olika gester, nickningar osv. återkastade ömsom den heta eftermiddagssolens obevekliga 1000-karatasstrålar med skalpell-blixtar ut mot alla som stod församlade runt honom, ömsom den ~~mera fadda~~ brandgula färgen från skogen som förtärdes. Felet med schackspelet var att ingen visste hur pjäserna skulle gå. Fotfolk sprang runt och slog med ruskor och rullade ut kilometervis med slangar, förirrade sig in i röken utan att kunna se något av vad som hände mer än tre meter bort, plötsligt brände det till i nacken, en gnista tände eld på en gammal död gran som omedelbart flammade upp, nu var han ensam i ringen med sin fiende tätt inpå, och brandchefens blixtar nådde inte hit, ~~han hade varken torn eller löpare~~.

astronomernas firmafest i observatorielunden.

Det var en sådan där typsik TV-film, en repris på en repris, med den typiska fyytiotalistiska gråskalan, hamnpiren~~xxxxx~~ i dimma, biljardspelarna i elljuset och cigarrettröken, de slokande hattbrättena, slokande efter för många fuktiga nätter bland oljeförråden där affärer av skilda slag försiggick. Och så mitt i alltihopa hjälten uppe på ett sjaskigt hotell-rum med utsikt mot en skum bakgata, med överfulla soptunnor och raggiga vildkatter som balanserade mot månen på planken, de skramlande ölburkarna, där uppe satt han nu med sin vackra följeslagerska och vi förstod att döma av filmens klippteknik att nu skulle han ta steget. Joe Harper tänkte nu i detta plötsliga vacuum mellan händelserna, i detta mellanrum mellan jakt-ternal flykterna och pistolskotten, för rullgardinen var till hälften nerdragen och dess snöre med ring avtecknade sig i ett skuggspel på motsatta vääggen, i takt med bilarnas strålkastare och en roterande ~~xxxxxx~~ ljusreklam, Eva Schultz zoomades in av kameran när hjälten sa

- Eva Harper isn't that a beautiful name?

och såmed en glycerintår i ögonvärn:

- Not as beautiful as Joe Harper

Goddag mitt namn är Origo

Både en filmredigerare och en alpinist måste han en viss klippteknik.

Gör det lättare för småbarn och deras föräldrar, bygg daghem i balsaträ! FP

Malkulor mot kommunismen

Kriget, måste till varje pris undvika kriget, det pågår ständigt överallt, inte en klockstapel inte en lyktstolpe inte en människa undgår det och blickarna finns där hela tiden.

Står stilla i bussen när man går bakåt.

TID RUM
TIDNING RYMNING

Huvudsaken är att du blir frisk psykiskt

Du är genomskådad, dvs du är transparent

Läkemedelsbolagen mutar läkarna med medicinsk sprit på representation

-Fy fan det där leendet har du betalt för, du är inte bättre än en hora på malmskillnadsgatan, t.o.m. sämre för dom hycklar i alla fall inte med vad dom gör,

Pianister som använder naturmetoden till ljudstyrka till skillnad från elförstärkta instrument, blir fysiskt ansträngande på ett helt annat sätt

När det var spenat gällde det att planera ätandet mycket noga så att skinkan spenaten och potatisen tog slut ungefär samtidigt. Det vore en xxkx skam att lämna en gröt av spenat kvar efter sig på tallriken som efter en vomerande kanin.

Den glödgade romanen

På detta sjukhus praktiseras den imaginära låsmetoden på toaletterna.

-Månen är ny ikväll, fröken!
-Verkligen?

Tiden baklänges när man gick på tunnelbanan åt fel håll, klockarna råkade dessutom gå fel, mer och mer efter

TV

TV

Det var valduell på TV. Den ena deltagaren hade glasögon den andra hade det inte. Den med glasögon verkade nervös, orutinerad med pussigt ansikte, stressad blick och oljigt hår. Han liknade alltmer en kokt kräfta allteftersom han svettades bort färg-TV-sminket. Han utan glasögon verkade slipad, obesvärad och van. Men även där anade man en jagad blick någonstans i ögonvrån. Publiken visslade och buade resp. applåderade åt olika repliker, det var som en hockey-match, av applåderna kunde man ana sig till var supportrarna satt hur de var fördelade, deras fläckvisa utbredning i folkhavet
-Kan man inte klara energibehovet utan kärnkraft? var en replik som sades med en liten nick mot mikrofonen och en samtidig höjning av tonläget på sista ordet. Det hördes snabbt från publiken:
-Nej
och så kräftan som återtog:
-Mitt svar är ja
och sådan halv sekunds väntan, medan det förhoppningsvis sjönk in

Hennes Grönt var en tryggheet för tvillingen men han hosspades att han var den enda. Han smekten henne över östra halvklotet som en världsomsegling med blå odror.

(floder av)

ev. efter beskrivning av drön. Vaknar av kvävningskänslor och av katt-kliv i ansiktet. ~~Visar sig att en katt~~ Vaknar till och stirrar dumt in i ett par dumma kattögon på en stol mitt emot sängen. Katt-allergi. Visar sig att en tjej med katt flyttat in helt plötsligt. Ligger rutinmässigt med henne efter en tids pockande. Men ser hela tiden bort i fönstret på kattex som balanserar Gland Glomkrukorna.

Vad nu? Söker du? Vad då? Jaså, antängare! Du vill tvo-dubbla dig, hundradubbla dig! Sätt då dit några nollor! Nietzsche

citronvirvlar

På svällande sadlar cyklar vi ner i den djupgröna dalen, rakt ner i floden och pumpar upp våra dänt till en bubblande tandem punktering. Och vattnet stiger till högvallenhänket och sedan börjar mären fjärna sig igen.

(MAMMA)

Vad pg just nu gör, eller lätt blir är för det kommande lika viktigt som den väldigaste händelse i det förgångna: i denna verkans oerhörda perspektiv ter sig alla handlingar lika stora – eller lika små. Nietzsche

Djurtsintervallet 14-15

SNETT AV I OD ANNAN

RAR ÄT V ADOLF I RÖD ANNAN

SÄNK ANKAR NER

EVIG VILO PLATS

GÄVANSDEL

BILDA LEDAT MATUR

NERÅT ÅT RESER TÄREN

SKRÄM KE RESER MARKS

VILAS RAKNA

ANNAN RÖD RECLA DEM

Konstnären i sig i vårt år han är ej ung. Och ändå är hans verk blott det förkroppsligas han sätter i händerna på envar: — för att upptäcka konstnären i sig!

Att vara konstnär innebär bara att förstå sig på att välja sina motiv: och är inte detta motiv nog — att vara konstnär?

de dör av eller ej.
Han spelade upp sig själv
Bland de döda finns inga
Kvar och lyssna
Bägen mot blod
gripa och gripa
I fjärran & hon

Novellen där alla gör vad deras säger.

Lägga näsan i blöt — gå och tvätta sig
vara före sin tid ("smälla av")
sätta sig på sina höga hästar
ta sig vatten över huvudet — trampa i klaveret — lägga vantarna på rabarbern a tvärtom — lägga beslag på, ("ta sig ett järn")
ge någon ett handtag — ta sig en nypa frisk luft — får
inte en syl i vädret — lurad på konfekten — att lysa med
sin frånvaro — lägga benen på ryggen — ta det långa benet
före — vissa var skrämt från på — Låna någon ett öra
kasta ett öga på — sluta böcken — (flickstjärnan)
meteorologen som sol och vårare — levande gips

SLAV
VARK
LART
VARG
FORT

ASAR
ORAG
ANIS
TROS
KRAM
ALLA
ARAB
LÄRT
LEVA
KROK
FLYG
EVIG
KILO
ADEL
APOR
KLOT
SVAG
OTID
EDNA
TÄNK
MÄRK
SAGA
SIRI
STAM
TURK
AVIG
KNIV
AGAT

SORT KRAM ASAR
DR RVSA SA
TROS AGAR RASA
VALS ÄVEL LEVA SLAV
VARG ÄPOR ROPA GRAV
RODA
REDE EDER
VARG ASAR RASA GRAV
VARG
ROPA OLIR PILG ÄPOR
ÄRAR ROPA ÄPOR BARA

Företagaren som berätta en kora. (cael. gjort)
Blir aldrig klipt. Sitter kolvmaten och skallen efter socialiseringen. — Nu på tide är ju företag ett fult ord!

SLAV LEDA ÄDEL VALS
GRAV
TÄGA ÄVIG ÄIVA ÄGAT
ÄGAS ÄVA ÄVIG SÄGA

Orientering: Vissa deltagare väntar på varan att putsa.

Klockan som tidsmarkör +8 tim

Stig Rybrant ett fiktivt kvinnor
Stilleriarbeten i bella
Franz Charlotfields arbete
Smoteglösinkvinnor ögon.

egörsen innebär en perspektivisk förhimmelse lag
"att vara" är att leva – hur kan då ngn "vara död"?

ADEL
D E
E D
LEDA

SLAV
LEDA
ADEL
VALS

ANIS
SORT
TROS
SINA

ANIS
N I
I N
SINA

SORT
O R
R O
TROS

LÄRT
Ä R
R A
TRÄL

Hon var 42 år och sig ännu ut som hon gjort på 50-talet: Det lyösa håret samlat till en hästsvans, gamla lång lite bylsig klänning. Hon gick alltid i lågklackade skor med en gång som en ankas sina platta fötter gick hon utåt med. Hon hade bott hemma hos sin tyranniska mor till hon var 37 då hon i desperation gifte sig för att komma hemifrån. Nu led hon under en tyrannisk man i stället. Men det erkände hon aldrig för sig själv. Men hennes klara grå ögon vecknade alltid inställda på horisonten än när hon var inomhus. Hon hade ~~[illegible]~~ smala mörka ögonbryn som gav ögonen ett utsirat uttryck. Hon kunde höja ena ögonbryn ibland i en gest som kunde betyda allt från resignation till behärskad vrede allt efter situationen. Näsan var rak och gamla smal med två sådana då små gropar strax under nästippen. Anlitet som helhet var ovalt, nästan ellipsiskt men med små tendenser till inspunkten kinder. Hakan tillte man inte på och när hon skrattade nöjer gång så var det inom parentes. Hon fick alltid två små rynkor på var sida om munen.. Mäktet i pannan var det ende minnet hon hade av sin far och det satt på utsidan av kunnedet om inte på insidan. Han blev 33 år. Sidan dog han.

(Han får ut för en mera gräjer som hon har ovuppgjorde med sin förra man som dog.)
(Hon blev av med honom gratis s.a.s.)

Trappstegsromanen där allt är fiktion. Början visar sig vara en film som huvudpersonerna ser, fortsättningen visar sig vara en dröm som någon har, som visar sig vara en bok som någon skriver, som visar sig vara den bok jag skriver och först här kommer verkligheten in. Något jag hör på radio och en ändring jag gör någonstans.

Alice i underlivet

Mormor (med skorporna) sitter i sin rullstol utmed i trädgården på den S-formade asfaltgången alldeles där den lilla kullen börjar. Bromsarna är tillslagna. Hon har en halmhatt mot solen och chokladglassen hälle kommer hemmer och längsfingret. Sparvarna är många och närgångna. De flygga i vida bågar bort, för att komma tillbaka, som en uppvisning av en sparvflottilj. Deras näbbar är hårda. Vi blir oroliga. Men mormor ler mot oss.

— Ni har väl inte glömt

— Men besväras du inte av fåglarna.

Skolan: Boren roten & glass
Kvarts fältspat och glimmer

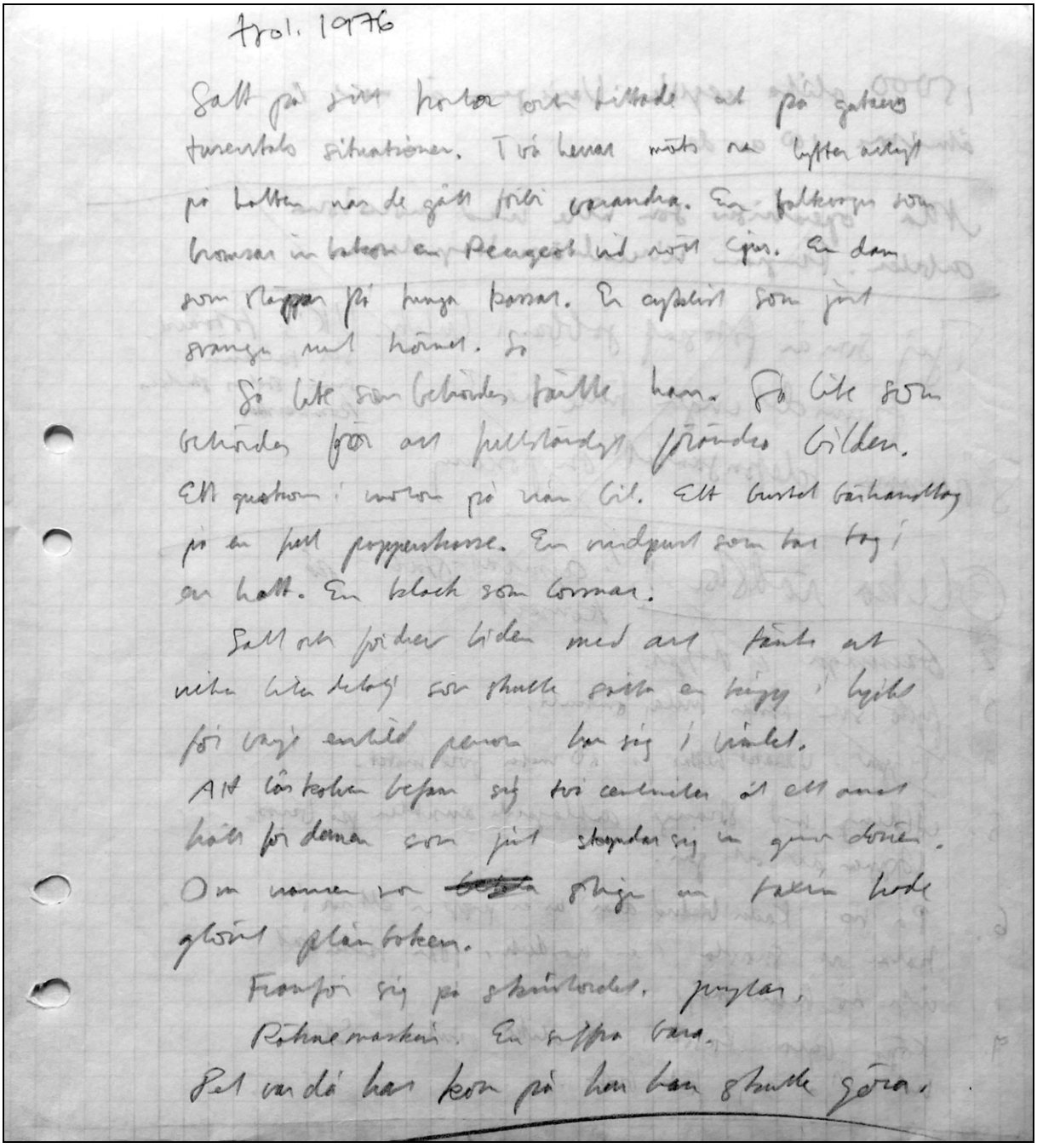

Utkast, troligen från 1976, till en inledning av en novell. Subjektslösa meningar inleder stycke 1 och stycke 3. Det hade varit intressant att läsa resten. (Avskrift, se nästa sida.)

Satt på sitt kontor och tittade ut på gatans tusentals situationer. Två herrar möts och lyfter artigt på hatten när de gått förbi varandra. En Folkvagn som bromsar in bakom en Peugeot vid rött ljus. En dam som släpar på tunga kassar. En cyklist som just svänger runt hörnet.

Så lite som behövdes, tänkte han. Så lite som behövdes för att fullständigt förändra bilden. Ett gruskorn i motorn på nån bil. Ett brustet bärhandtag på en full papperskasse. En vindpust som tar tag i en hatt. En klack som lossnar.

Satt och fördrev tiden med att tänka ut vilken liten detalj som skulle sätta en käpp i hjulet för varje enskild person han såg i vimlet. Att låskolven befann sig två centimeter åt ett annat håll för damen som just skyndar sig in genom dörren. Om mannen som stiger ur taxin hade glömt plånboken.

Framför sig på skrivbordet. Prylar. Räknemaskin. En siffra bara.

Det var då han kom på hur han skulle göra.

(Troligen 1976.)

trol.
1976

Världsalltet, vintergatan, månen, antarktis, ~~eiffeltornet, Wikmanssons tobaksaffär och blåsippor, allt detta inryms~~ i ett provrör i ett laboratorium, en tår ur dess vitrockade kollaboratörers väldiga ögonvrår, där ett ljusår inte är en snigelsekund ens. Den ene av dem håller upp provröret mot ljuset och säger några korta meningar, men för oss är de långa som en åsksommar. Deras språk är annorlunda, som det anstår dem som arbetar i ett sådant laboratorium, men ~~det betyder ungefär~~

~~– Det verkar som om du hade rätt. Då kan vi ju~~ ~~källa ut~~ den här smörjan nu då...

– Ja, jag kommer, jag är strax klar med det här.

Du vaknar och du har växt sjutton centimeter under natten. Men du märker inget, för din säng har blivit 22 centimeter längre. Du kryper i dina tofflor med större fötter, men du märker inget för tofflorna har växt med 2,7 centimeter. Du äter din frukost med 10 % större äggsked än vanligt. Brödrosten verkar normal, men är det inte, sladden är exempelvis 3,85 meter lång. Igår var den 3,5. Allting har blivit större så du märker det inte. Inte förrän du går ut i badrummet. Där hänger din tröja på tork, som du tvättade innan du gick och la dig. Den är det enda i hela universum som inte blivit större.

– Fan vad den har krympt, säger du argt. Vad var det egentligen för tvättmedel jag använde?

Som liten hade han en modelljärnväg. Ibland plågade han katten med ström från transformatorn medan modern putsade upp faderns stövlar inför morgondagen.

Idag åker han hiss upp till sitt rum med skrivbord och knäppta händer över en utredning. Sommaren har parkerat utanför fönstret och han har fläkten på. Det fladdrar lite i skrivbordsflaggan, den är röd, men modelltågen går inte längre.

En flicka med en hund sitter mitt emot på T-banan. Den stirrar dunt på mig. Jag stirrar tillbaka. Slicka henne i ansiktet tänker jag. O. h den vinden på hundet och en vår tunga far ut och väter hennes haka. Hon tittar på mig.

Det var från mig tänker jag och hoppas att hon är lika perceptiv för telepati som hunden.

Posserar en vi adult
han känner en lukt
handen (blir) fall av fukt

I sitt skrivmaskinsfodska
har hon skrivpor och spit
av skinande nylon
(blank)

chefar har fått en
sekreterare som kan
pornografera med underlägen
kleden ~~i sitt block~~

TUPPEN

Det var dagen innan Dag Hammarskjöld omkom i sin flygolycka. I slöjdsalen var aktiviteten redan i full gång, det filades och lövsågades och hyvlades överallt och morgonsolen silade ner genom källarfönstren ner i det yrande sågspånet.

Tolv nioåriga pojkar tränades i sina könsroller, ännu ovetande om sina kommande uppdrag. De stod där, i rader vid sina låga hyvelbänkar, med en väldig slöjdlärare långt därframme som med sina ritningar och anmärkningsböcker höll uppsikt över dem. Ingen av dem hade ännu burit en attachéväska och ingen av dem ens undrade vad som gjordes i flickslöjden.

Göran sågade alltid av benet på tuppen. Det var fjärde gången han gjorde om lövsågningen. I smyg gick han in i limrummet och försökte limma ihop det tunna träet igen. Han ville inte möta lärarens förebrående blick igen, en meter över hans egen.

Nejdå, ingen hade sett. Ola stod och pratade initierat med läraren om hur han bäst borde hyvla det kärva ändträet på sin blivande ljusstake och de andra hyvlade och hamrade flitigt. För de flesta var det här ett välkommet avbrott i teorin.

I första klass var skolan ännu ny och spännande. I andra klass kändes redan uppspaltningen i teori och praktik, en uppdelning de aldrig gjort tidigare i livet.
Och nu var det tredje klass.

Janne var en kille som var lite konstig. Ibland fick han med sig de andra pojkarna på sina upptåg. Som att tjuvröka på toaletten eller gömma flickornas kläder efter gymnastiklektionerna. Och han var ofta uppkäftig mot lärarna.

Slöjdläraren gick ut med sina håriga armar för att ta emot en trätransport och stod därute i morgonen och pratade med några lika håriga karlar på virkesbilen. Det blänkte om deras svettiga pannor.

Janne hade en ny lek idag. Inte rökning, inte thinnersniffning i målarrummet utan något alldeles nytt. Slöjdsalen låg i källarplanet och vissa rum var tänkta som skyddsrum av välarmerad betong och med ståldörrar med tunga lås.

Göran stod och hängde på den tunga dörren och kikade in på de andra. Det var Janne, Kent och Rolf som var där inne. De verkade upphetsade. Kent andades ut så mycket han kunde, tömde lungorna hukande och med böjda knän, och då var Janne där bakifrån och slog armarna om honom och tryckte så hårt han orkade.

Kent kunde inte andas in igen. Han blev röd i ansiktet och när hans viljemässiga beslutsamhet inför experimentet gett vika, började han kämpa emot. Men Jannes grepp var obevekligt, det hade de kommit överens om. Så vitnade Kent och när Janne släppte taget segnade han ner på cementgolvet vid fanerhyllan. Rummet användes som förråd för ädelträ.

-Gubben kommer!

Janne drog in Göran i det kvalmiga skyddsrummet och så hjälptes de åt att stänga den tunga dörren om sig. Rolf klättrade upp och fällde ner bommen. På andra sidan dörren skrek läraren, ja han vrålade, men den häæ dörren skulle tåla megaton sas det. Så bankade han hårt, metalliskt och till sist vågade ingen hålla stängt längre inför den ackumulerade vrede de visste fanns där ute. Men Kent hade kvicknat till igen under tiden och det var huvudsaken.

-Ser ni, det var inget farligt, sa Janne triumferande, det är bara skönt! Och så stod läraren där stor som ett hus i sin vita rock och skakade om Janne. Men han såg inte alls rädd ut och läraren blev förvånad som inför en spegel som inte visar den väntade bilden.

Göran skulle säkert aldrig få sin tupp färdig. Han hade sågat innanför linjen på flera ställen och det blev inte snyggt fastän han putsade och putsade med sandpapper. Vid katedern satt nu läraren och skrev i sin anmärkningsbok. Janne kom just ut från målarrummet, gråtande, vild. Han skulle få sin tredje anmärkning.

Tre anteckningar gav en anmärkning och tre anmärkningar gav en varning hem. Jannes hem visste man inte mycket om, men han hade ingen pappa i alla fall. Eller, det hade han väl egentligen, för det måste alla ha enligt biologin, men han var inte hemma i alla fall. Nu hade Janne fyllt alla kvoter och han visste vad det betydde. Han hade en hammare i handen.

-Din djävul! skrek han med ett ovanligt djup i rösten, nästan med målbrottsröst. Och så tog han i av alla krafter och slungade hammaren från tio meters håll mot läraren som förskräckt tittade upp just när hammaren krasade in i glastavlan bakom honom.

Det blev extrakollegium.

Så var Janne borta och Dag Hammarskjöld var död. På schemat stod slöjd igen, tupp igen. Göran hann göra en sak färdig medan Ola, Rolf och de andra gjorde fem saker, vackert målade att bära hem till sina unga blonda mammor. Han hade ännu inte vågat vara med på svimningsövningarna i skyddsrummet. Men han hade sett på när de andra stönande och svettande genomgick proceduren och han hade varit med i fantasin flera gånger. Kent uppehöll Jannes tradition.

Och nu gick de ut dit igen. Barnen var ovanligt allvarliga idag. Som de annars bara kan bli en och en eller inför en nära släktings bortgång. Långt borta i den ekande slöjdsalen stod läraren och ritade ett kryss på Olas båt som just var färdigslipad. Det betydde att det momentet var godkänt.

Men då var Göran redan innanför ståldörrarna. Rolf höll hårt om magen på honom, det fanns ingen återvändo och han fick inte luft. Det var så här det kändes. Han vitnade i ansiktet, men egentligen svartnade det.

Innanför det hunna
hast spända ansiktshuden
/skimmet svartnade det

24.01.76

ORIENTERINGEN

Plötsligt var han ensam i skogen. Himlen var regngrå och tung, lövträden var nakna, spretiga och höstlika och marken tuvig och fuktig. Han hade stövlarna på. Han var tio år och det var orientering. Den första. Eleverna som vid denna tidpunkt hade 23 orienteringar kvar under sin skolpliktiga tid skulle ta sig genom ett skogsparti mellan två vägar med 700 meter mellan. Det gällde att gå så rakt som möjligt, att ta ut kompassriktning och komma ut på vägen på andra sidan med minimal avvikelse från den käpp lärarna satt upp.

Bakom sig hade han redan alltför långt borta, vägen med gymnastikläraren i sin röda bil och gröna skogvaktarstövlar och framför sig, också alldeles för långt, hade han den rundstav målad omväxlande röd och vit som han skulle komma så nära som möjligt. Det hade kännts genant att stå och fumla med kompassen alltför länge vid starten, så han hade till sist kastat sig in i skogen på måfå, i ungefär samma riktning som övriga försvunnit.

Eleverna hade släppts iväg med tre minuters mellanrum. De bästa, skickligaste, ensamvargarna som inte ville dela sin förträfflighet med någon, sprang förstås ensamma förvissade om att slå näsan i pinnen som ett krocketklot. Men de andra, flocken, medelmåttorna, de väntade på varann för att tillsammans ta sig genom skogspartiet och sedan i lagom tid före gläntan låta sig återfödas på dennnya vägen med passande tidsintervall.

Men här stod han alltså ensam. Med sig hade han kompassen, denna stumma vätskeomflutna kontakt med nordpolen, en karta som han skulle få att överensstämma med verkligheten; och så sina gummistövlar, med reflexband. Ingen av de andra syntes till. Han la kompassen på kartan, parallellt med strecken och vred på kompasshuset. Han tittade upp, han hade ingen mössa på sig och han grät nästan, tog sikte mot en tall långt borta, för det hade han lärt sig att man skulle göra. Så långt borta som möjligt skulle den vara hade läraren sagt och blåst ut lite piprök.

Så började han gå envetet mot tallen, på det här avståndet tunn som ett halmstrå. Han vågade inte släppa tallen med blicken, såg inte riktigt var han gick, sprang snubblande fram, slog knät mot en sten, men tappade inte ögonmärket. Flämtande nådde han fram och kastade sig med armarna om trädet. Så stod han kvar en lång stund med den skrovliga barken mot kinden, det ångade lite ur munnen när han andades, luften var rå.

A

Nu gällde det bara att komma vidare utan avvikelse. Han tog märke igen mot ett nytt träd och började gå. En tanke malde hela tiden: Inte kunde väl 700 meter vara så här långt? Gick han kanske helt snett? Det mörknade. Snart kanske de skulle börja leta efter honom. Han stannade upp och glömde alldeles bort sitt ögonmärke. Kompassen dinglade i sin rem. Han böjde huvudet bakåt och såg rakt upp mot den mörkgrå himlen som nästan gick i ett med trädtopparna, han slappnade av med huvudet bakåt och munnen öppen. Han stod där ensam i den mörknande skogen och gapade så länge att han nästan glömde var han var, så smällde det av vingslag alldeles nära, han ryckte till och var tillbaka i skogen igen. Han tryckte villrådigt ner den vänstra stöveln i mossan som gav ifrån sig lite vatten, så släppte han och mossan tog vattnet tillbaka med ett sörplande ljud. Stövlarna kändes fuktiga även på insidan.

700 meter det är änte ens en kilometer. Alla andra satt säkert och drack varm choklad nu, eller kanske de redan var hemma och åt kvällsmat. Han frös och var kissnödig. De hade fått kålsoppa till lunch. Rakt framför honom växte det ormbunkar. Där kissade han. Det ångade om kisstrålen och han insöp sina egna dofter. Varför hette det ormbunkar? Han visste att det skulle bli sååhär, han hade nästan kräkts på morgonen, men tvingats iväg av sin glättiga mor som inte ville ha honom drällande hemma, stövlar hade hon tvingat på honom också. Helst ville han bara kasta sig i dyn men han stod krampaktigt kvar, spänd i hela kroppen.

Så hörde han en bil tuta och förtrollningen bröts. Han såg sig förvirrat om och började efter ett tag gå åt det håll han tyckte ljudet kom från, men det verkade inte stämma, han såg åt sidan och där, var det inte ljus, strålkastaren från en bil. Först gjorde han en ansats att springa, den lättades flykt ur ovissheten, men så kom betänksamheten över honom, misstänksamt smög han fram till vägen. Det var så mörkt nu att han nästan inte såg vem det var, men när han kom över diket såg han magister Mårtensson i toppluva bredvid sin bil med tända strålkastare. Den röda och vita pinnen hade han just dragit upp ur gruset.

trol. 1976

PÅ EUROPAVÄGEN

Han drog in benet och stängde dörren. Hon stängde dörren på sin sida.
Han spände fast bältet och startade motorn.
-Men man måste väl kunna ha en öppen diskussion, sa hon och satte på sig bältet.
Han la i ettan, släppte upp kopplingen och överröstade henne med gaspedalen.
-Nu diskuterar vi inte den saken mer!
Han gasade och de trycktes bakåt av accelerationen. Han la i trean.
-Kan vi inte för en gångs skull vara uppriktiga?
Hon stängde askkoppen.
-Jag säger ju att jag inte har med det att göra!
-Du skulle bara veta!
Hon hostade.
-Jag har ju sagt att jag struntar i det.
-Om du bara inte var så djävla självupptagen så kanske...
Han växlade och tryckte ner gaspedalen.
-Är det så här man blir behandlad då vet jag inte om jag vill...
Bilen rusade fram utefter vägen.
-Lyssna på mej ett tag nu!
Granarna åkte förbi utanför de splitterfria rutorna. En bil körde just om.
Det mörknade.
-Du skulle bara veta!
-Sluta tjafsa!
-Hur tänker du egentligen?
-För mej får du gärna dränka dej eller vad du vill.
Han gasade och de trycktes bakåt av accelerationen. De passerade en viadukt.
-Men snart orkar jag inte längre!
-Nu pratar vi inte mer om den saken!
-Hur tror du egentligen att jag känner det?
-Dra åt helvete!
Hon bytte ställning och drog in benen.
-Jag menar bara...
-Sluta tjafsa.
En sportvagn körde om och körde snävt in framför. Han bromsade.
-Sätt av mej om du vill, gör det du!
-Jag har ju sagt att jag struntar i det.
Bilen accelererade igen.
-Man ska alltså inte få visa vad man tycker. Det här är ju fantastiskt att inte två människor ska kunna...
Han drog ett djupt halsbloss. De mötte två bilar.
-Om du bara inte var så djävla självupptagen så kanske...
Hon bytte ställning och sträckte på benen.
-Jag vägrar diskutera det här!
-Lyssna på mej ett tag nu!
Granarna åkte förbi utanför de splitterfria rutorna.
-Alltså vad jag hela tiden har försökt komma fram till är att...
Han hörde ett knackande ljud och spetsade öronen.
-Lyssna på mej ett tag nu!
Han blinkade åt vänster, gick ut i fil och körde om bilen framför.
-Om du bara inte var så djävla självupptagen så kanske...
-Håll käften!
Bilen accelererade igen.
-Hör på när jag pratar med dej!
-Dra åt helvete!
Hon suckade.
-Nej du skiter väl i allt kan jag tro?
-Än du då?

Bromsljusen på bilen framför lyste. Han saktade ner. Han hostade och önskade att han haft radio i bilen.
-Är det så här man blir behandlad då vet jag inte om...
-Det ger väl jag fan i.
Han blinkade åt vämster, gick ut i fil och körde om bilen framför.
-Du skulle bara veta!
Hon bytte ställning och drog in benen.
-Jag har ju sagt att jag struntar i det.
-Om du bara inte var så djävla självupptagen så.
-För mej får du gärna dränka dej eller vad du vill.
Han växlade och tryckte ner gaspedalen.
-Sätt av mej om du vill gör det du!
-Nu pratar vi inte mer om dennsaken!
Hon suckade.
-Nej du skiter väl i allt kan jag tro?
-Lite självdisciplin får man väl ändå...
Det mörknade. Bilen rusade fram utefter vägen.
-Du hör ju inte på vad jag säger!
Han tittade på hennes knän med nylon.
-Lyssna på mej ett tag nu!
-Skärp dej för fan!
Bilen rusade fram utefter vägen. En sportvagn körde om och körde snävt in framför. Han bromsade. Hon kanade ner en bit på galonsätet.
-Alltså vad jag hela tiden har försökt komma fram till är att...
-Jag säger ju att jag inte har med det att göra.
Hon bytte ställning och sträckte på benen.
-Du hör ju inte på vad jag säger.
-Skärp dej för fan!
Det mörknade. Han tittade på hennes knän med nylon.
-Jag bara inte orkar!
-Sluta tjafsa!
Han växlade och tryckte ner gaspedalen.
Hon bytte ställning och drog in benen. Han blinkade åt vänster, gick ut i fil och körde om bilen framför.
-Hur tänker du egentligen?
-Lite självdisciplin får man väl ändå...
De passerade en viadukt. Bromsljusen på bilen framför lyste. Han saktade ner.
-Du skulle bara veta!
-Jag vill inte tala om det här.
De mötte två bilar.
-Om du bara inte var så djävla självupptagen så kanske...
-Jag vägrar diskutera det här!
Bilen accelererade igen. Han hostade och önskade att han haft radio i bilen.
-Det här går inte längre. Sätt av mej närdu vill gör det du!
-För mej får du gärna dränka dej eller vad du vill.
Han gasade och de trycktes bakåt av accelerationen.
-Fy fan du är äcklig!
-Än du då?
Bilen rusade in i en lång sugande högerkurva. Han bromsade och nålen föll på hastighetsmätaren. Hon kanade ner en bit på galonsätet.
-Är det så här man bli behandlad då vet jag inte om jag vill...man ska alltså inte få visa vad man tycker?
Sen tittade hon på den blanka listen som löpte över instrumentbrädan från ljusomkopplaren till handskfacket.
-Hur tror du egentligen jag känner det?
-Jag har ju sagt att jag struntar i det.
Hon suckade. Granarna åkte förbi utanför de splitterfria rutorna.
-Nej du skiter väl i allt kan jag tro, men snart orkar jag inte längre.
Han släppte ratten med ena handen. Han tittade på hennes knän med nylon.
-Fan det är det enda du tänker på?
Han hörde ett knackande ljud och spetsade öronen. Han bromsade och nålen föll på hastighetsmätaren.
-Jag menar bara...
Hon kanade ner en bit på galonsätet. Han drog ett djupt halsbloss. De passerade en viadukt.

Hösten 1975 började jag arbeta på Rikskonserters lager för skivmärket Caprice i Sundbyberg. I mars 1976 fick jag uppdraget att fotografera medarbetarna där för en liten fyrsidig tidning för återförsäljarna. Bilderna här har jag tagit, utom bilden på mig själv som togs av Tommy A. Att vi skulle ha haft sex timmars arbetsdag minns jag faktiskt inte. Kanske var det så.

Till Dig som säljer caprice

HEJ!

Med den här lilla tidningen har vi tänkt ge Dig information när vi har något nytt att bjuda på eller berätta om. En återförsäljartidning alltså. Som ibland kan ta upp saker som händer runt en inspelning. Eller en artistintervju. Vi berättar också om kommande nyheter.

Vi hoppas Du vill ägna några minuter åt Caprice-tidningen när den dyker upp. Det kan finnas en hel del värdefullt i den !

Hälsningar,
Rikskonserters
fonogramavd.

Förutom att de fyra tar emot order och packar sköter de Rikskonserters skivklubb och stickprovslyssnar på skivleveranser. Hur bra de ursprungliga provlyssningarna än kan låta, kan det uppstå felaktigheter i de stora slutleveranserna (ny pressmassa kanske har använts).

MUSIK PÅ LAGER

På vår distributionsavdelning i Sundbyberg finns 4 killar som alla jobbar 6 timmar per dag i skift. Det är dom Du talar med när Du beställer.

Janne Wilhelmsson har varit längst, sedan 1972. Han är egentligen tecknare (en del av hans alster har förekommit i Rikskonserter-publikationer, såsom Tonfallet, årsbok mm). Janne är 29 år och äldst.

Tommy Adolfsson är näst äldst i gården, fastän han började så sent som förra året. Tommy spelar trumpet och sinka och medverkar i Archimedes badkar och Berits halsband. Ålder 22.

Karl-Erik Tallmo vikarierar för *Tomas Ladberg* som är pluggledig. Karl-Erik både spelar piano och fotograferar. Ålder 22.

Allra färskast är *Tommy Boman*, som är utbildad TV-tekniker. Börjar nu i mars, då en tjänst tillkommit på grund av de övrigas övergång till 6-timmarsdag. Tommy är 27.

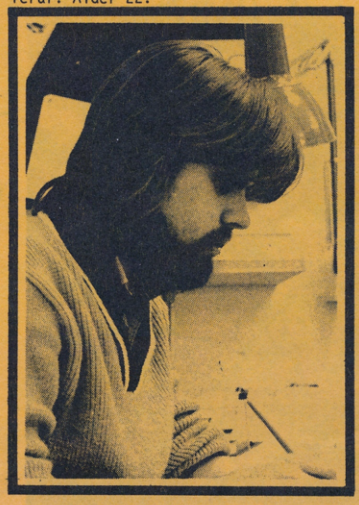

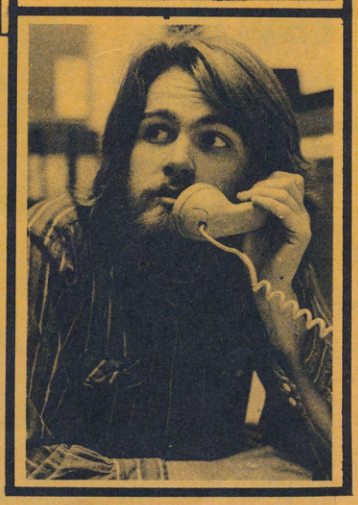

BO WIDERBERG SPELAR IN FILM PÅ ODENPLAN 1976

På Långfredagen, 16 april 1976, var jag och många andra (3 000 personer) på Odenplan och agerade statister och/eller studerade inspelningen av Bo Widerbergs film "Mannen på taket". Jag tog en hel del diabilder, bl.a. i stereo med mina två Pentax-kameror monterade sida vid sida på en metallskena med handtag (se följade två sidor). Som tidigare nämnts kan de betraktas med cross-eyed-metoden, fast det är inget jag rekommenderar om man aldrig prövat det förr. Nedanstående bild är dock en vanlig bild.

Med hjälp av en kran släppte man ner en helikopter rakt ned på trappan till en underjordisk toalett som fanns vid Odenplans tunnelbanestation på den tiden. Det skulle se ut som om helikoptern kraschat där. Obs att stereobilder tagna med metoden att man använder två kameror monterade bredvid varandra ger en ganska överdriven stereoeffekt, eftersom objektiven kommer mycket längre ifrån varandra än vad som motsvarar ögonavstånd.

Widerberg instruerar statister om hur de ska komma upp från tunnelbanan, och när helikoptern störtar så ska de vända om och springa ner igen i panik. De som står ovanpå taket här syntes nog inte i filmen, tror jag.

När jag smeker din kind är det inte för att du ska må bra
bara för att den är så len och det gillar jag
När jag låter dig gråta i min famn är det inte för att du ska få tröst
utan bara för att jag älskar att känna hur dina tårar faller just på min arm

Rör inte spindelväven som täcker mitt ansikte
den är min enda mask
Ser du inte hur jag lider bakom den
är den inte genomskinlig ändå
När jag ser mig i spegeln kan då jag se det i alla fall
skriket där bakom
Men spegeln är förstås partisk
den är jag

Men sluta upp att tassa
din medkänsla ska vara automatisk
vad är en betingad reflex mot instinktens självklarhet
men kanske är reflexen betingad - av dig

Skrik på min frekvens annars hör jag deig inte
Om vi spelar både dam och schack på samma bräde
vem ska då byta pjäser för att det ska gå att spela

Det är samma känselreceptorer i huden som registrerar både värme och kyla
Hur ska jag då veta om din kind är varm eller kall
Spisplattan kan vara het
och man får alltid vara beredd att hastigt dra tillbaka handen
Betinga instinkterna!
Piska känslorna med tankens gissel! 29/4

DEN BARNLÖSE KUNG OIDIPUS

Hon är en gudinna
vit av ökensanden
Hon var min belöning
efter nio strider
nio floder
och nio öknar
och elände
Det var inte lätt!

Hon höjer armarna
och jag lägrar henne
hon säger aldrig ett ord
Jag sår i hennes fåra
men hon har ingen tunga

Under min fars vapen
brukar jag henne
hon är sin moders mjölk
men aldrig ett ord
hennes panna är stolt

Jag trodde hon var oasen
men nio månvarv har gått
och på dem nio månvarv
och nio på dem
men ökensand var hon
där inget växte
det enda jag sådde
var min mandom
nu växer skägg på hennes haka
och mitt har fallit av 27/4 1976?

Några självporträtt från Gärdet 1976, dvs. fötterna är ju bara en del av mig (skor från Arbetarboden förädlade med vita snören). Översta bilden tagen med infrarödfilm. Tröjan var nog blå och väggen grå. Men klockan har rätt färg - utom urtavlan!

JAZZFESTIVALEN I MOERS, 4-7 JUNI 1976

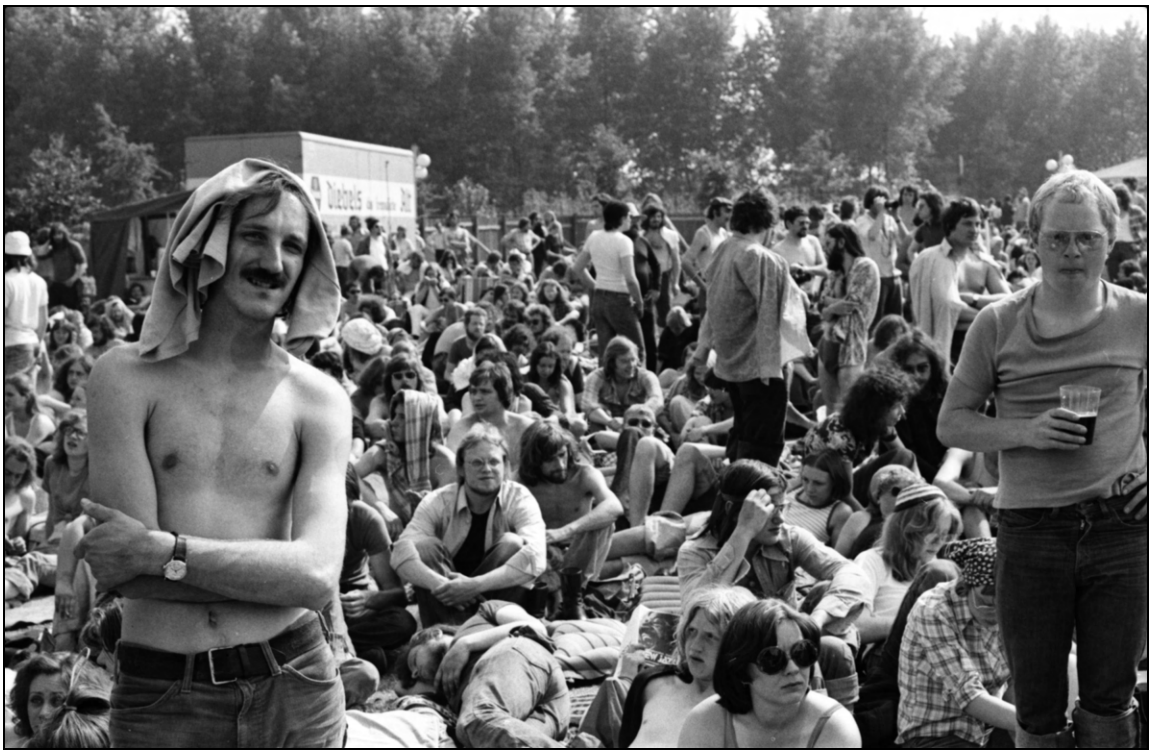

Fri improviserad jazz var en rätt stor sak i Västtyskland på 1970-talet och kunde samla flera tusen åhörare. I Sverige däremot var det ganska få som kom till frijazzkonserter. Detta år var vi ett dussin frijazzvänner som åkte ned till Moers.

Günther Christmann, trombon, och Detlef Schönenberg, slagverk. Se även denna PDF:s omslagsbild.

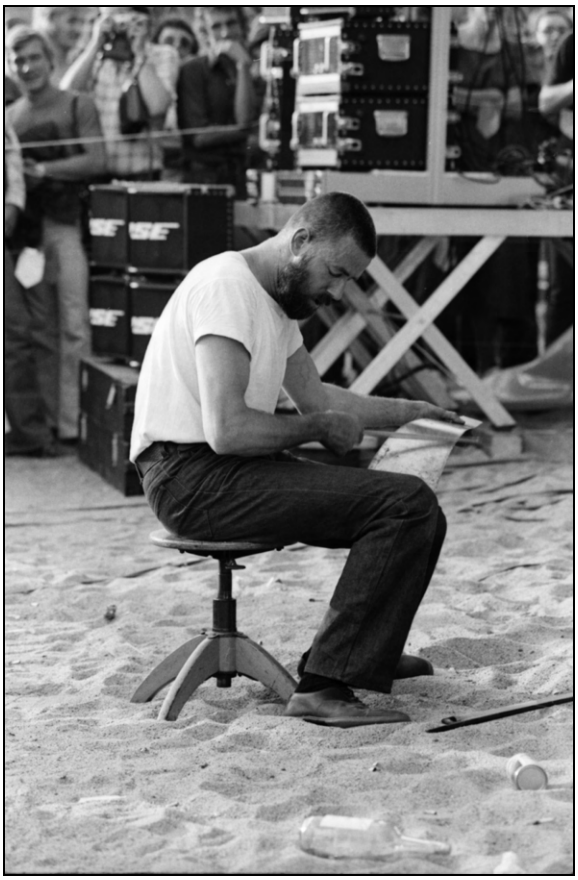

Slagverkaren Han Bennink spelade även såg.

Frank Wright, basklarinett, och Muhammad Ali, trummor.

Basisten Peter Kowald diskuterar med en medlem av den lokala blåsorkestern i Moers inför ett gemensamt framträdande.

Två andra medlemmar av blåsorkestern.

Delar av vår svenska delegation.

På scenen: Evan Parker, tenorsax.

Yamashita Trio: Yosuke Yamashita, piano, Akira Sakata, altsax, Takeo Moriyama, trummor.

Paul Rutherford, solotrombon.

"VARGAVINTER" LIVE I STOCKHOLM, JUNI 1976

Musikgruppen "Vargavinter" spelade in en liveskiva i juni 1976 på Café Kristina i Gamla Stan. Jag fotograferade, och två av bilderna hamnade på skivans omslag respektive innerpåse. Medlemmar i gruppen var Marie Selander, Janne Hellberg, Kjell Westling, Jörgen Adolfsson, Tuomo Haapala och Christer Bothén.

KUNGABRÖLLOP 19 JUNI 1976

När kung Carl Gustaf gifte sig med Silvia Sommerlath 1976 förstod jag givetvis att det inte skulle gå att komma i närheten av kungaparet, vilket inte intresserade mig så mycket heller. Hundratals andra fotografer tog sådana bilder. Så jag koncentrerade mig på åskådarna.

KAK

LEVE
KUNGEN
och
DROTTNINGEN
ALLELUJA!

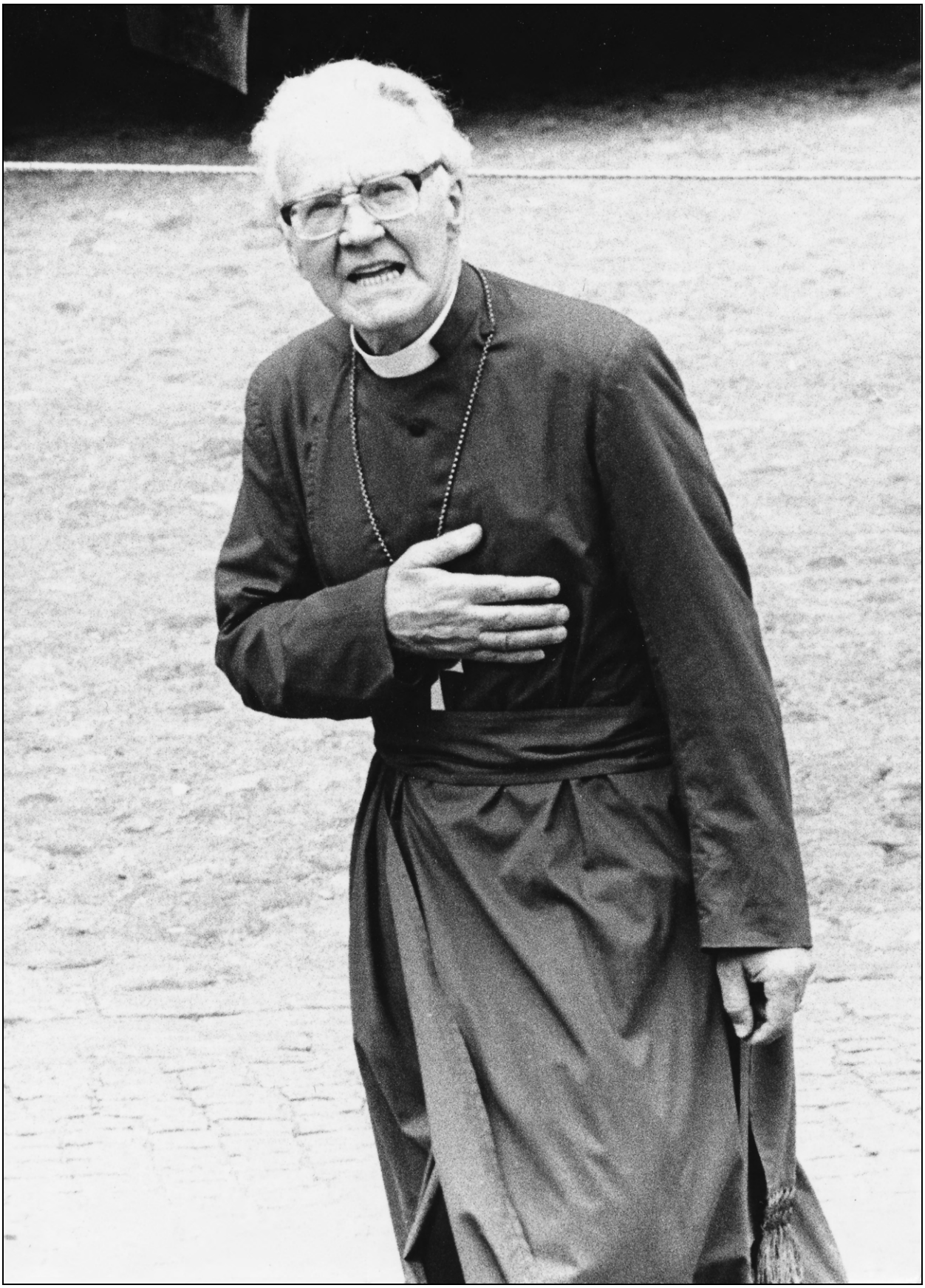

TELEFON
TELEFON

P

NATTPROMENAD I SOMMARSTOCKHOLM 1976

Innan jag köpte en stereokamera i New York i oktober 1976 fotograferade jag en del med mina två Pentax Spotmatic fastskruvade bredvid varandra på en skena med handtag. Till detta hade jag en dubbel trådutlösare som medgav att jag kunde utlösa båda kamerorna samtidigt. De här nattbilderna från Stockholm tog jag troligen i början av juli 1976, då givetvis också med stativ. Bilden ovan är tagen nära korsningen Kungstensgatan-Birger Jarlsgatan. (Som vanligt är mina stereobilder omkastade, vänster bild till höger och tvärt om, för den som är van att betrakta 3D-bilder med cross-eyed-metoden.)

En bilaffär på Birger Jarlsgatan. Jag tror den låg i de gamla spårvagnsstallarna. Bilden är tagen genom fönstret.

På Norrmalm någonstans.

DALARNA, JÄMTLAND M.M. JULI 1976

1976 arbetade jag på Rikskonserter och skivbolaget Caprice, och i juli det året åkte jag och en kompis Anders C. med bil och tält till festivaler som Musik vid Siljan; Leksand, Bingsjö m.fl. och även till Östersund och Junsele. Vi sålde skivor vid konserterna. Här några bilder från dessa dagar, bara tre av de här utvalda föreställer musiker. I övrigt är det annat som fångades i kameran.

”Folk och rackare”, dvs. Karin Kjellman och Ulf Gruvberg i Tällberg. På en äng intill gick konstnären Stina Sunessons häst och betade (känd från flera målningar, inte minst på omslaget till Caprice-skivan ”Unga Dalaspelmän”, som vi sålde).

En symfoniorkester spelade i en sporthall i Östersund, minns tyvärr inte vilken orkester det var. Här blåssektionen.

Också från Östersund. Känner inte till namnet på slag-
verkaren.

Jag tror det var i bil på väg mot Siljan jag fick syn på denna fabrik. Kan inte bestämma mig för om den svartvita eller den i färg är bäst, så jag tar med bägge.

Siljan vid solnedgången i extremt motljus, taget från någon sorts utsiktsplats. Jag minns inte närmare var den låg.

Anders C. i tältet, antagligen i Leksand.

Jag fotograferad av Anders, efter exakta instruktioner från mig om vad som skulle synas av skylt och kor. På vägen mot Siljan troligen. Och nej, vi åkte inte på vägen som tog slut utan tog en annan.

Han satte sin fot på Moderna Museets parkettgolv, denna sällsamma ansamling av miljö upphängd, försocklad och förkonstlad trivialitet. Vardag är vardag tills någon petar på det och säger det här är vardag, då är det inte vardag längre. Så satte han ner den andra foten också och fortsatte på gummisulor över golvet förbi det stora Matisse målningen gjord från en spärrsäng bort vid en dörr i hörnet, det kunde varit en nödutgång. Ljud strömmade ut, basfioler, bjällror, över trösheln, denna meter att passera korlade 10 tr heltäckande mattor, utte ett ljud av steg, men av vibrafon på (fara) två toner, morror av stolar på ett fem rakt ner från sikerna smint ner i golvet och så plötsligt fastenhuvud i varje stol åt samma håll, ~~nu lät det~~ nu riktade tumstagaren ansiktet mot taket, sprack upp i ett mångdubbelt gin och slog på en horisontell synfat, ett vissparade läte las till det övriga och han satte sig, ~~han kunde~~ ~~många det mäkte ha~~

Han lyssnade på musiken med ett ansiktsuttryck man buken ha i duschen dagen efter, ansiktet halft plågat, halvt tjutningsfullt mot strålarna

med ständigt slutna genomskinliga ögonlock rädsla för barnet som aldrig kommer (jungfrufödsel existerar ju inte som tur är) vita fjäll på näsan, ständigt sömndrucken (sovande) vacelse som kommer ur modersskötet som ur en organisk respirator med tårar som aldrig faller neråt, utan svävar upp till molnen där de förenas med regnet, det svala opersonliga regnet under en hemresa, inte det förväntansfulla under en dikresa, molnen, barnets hemvist,

---

ISKRA på Moderna (Trolisen 22/8 1976)

den ene basisten står och sågar förnöjt med stråken på sin bas som en punktig baron. Båda basisterna har mustasch, den ene blond den andre mörk. Trumslagaren sitter långa stunder och bara tittar sig lyckligt omkring utan att spela, så plötsligt drämmer han till på virveltrumma och hängpuka. Står på en upp och nervänd bakform och blir lika överraskad (om inte mer) som publiken över det oväntade ljudet, han spelar ivrigt vidare på detta nyfunna akustiska sensation. Den mörke basisten står och plockar intensivt, frenetiskt för att inte säga manisht på strängarna på sin bas, denna förväxta violin lagom för en jättes haka, med ~~fingrar som~~ en fingerfärdighet som får fingrarna att vecka längre och smäckare för varje ton som kommer, snabba små toner hilla ur instrumentet. Rätt som det är spelar han med stråke igen och filar på med ett infernalisht grissel längst ner på de korta bitar av strängarna som sitter nedanför

stallet. Under tiden blåser två av de andra medlem-
marna i gruppen saxofon. Den ene är ganska gammal,
kortklippt, en liten mustasch, hum manchesterjacka
arbetarkängor, han har jobbat som gasmätaravläsare,
nu blåser han i en baritonsax med kraft och glöd,
men det kan han inte försörja sig på, kanske är
det därför han spelar så ursinnigt, han har erfaren-
heten, den andre som verkar vara 40 år yngre
har också mustasch, smal lite fågelliknande i sitt
utseende, proper skjorta med röda blå och gula linjer som
bildar ett sorts rutmönster. Han har glasögon som
tillat ner på näsan av ansiktsrorelsena i samband
med det väldsamma spelet. Men de böjda hornen
behåller sin form trots explosionerna som kommer
och som genast besvaras av de andra i gruppen med
emptiva tasbluddningar eller plötsliga tram och skram-
melattacker. Nu vill han spela oss ett spratt ser man.
i ögonvrån på den yngre, han tar upp en vit ~~plastsaxofon~~
plastklarinett, rymdåldens föräding. Nu blåser de båda
så tunt så tunt att det nästan bara blir luft som susar
genom saxofonerna, som snäckor man lyssnar i vid en hus-
strand, När han har andats ut i sin vita mandibel
tror man nästan att byxonaska halka ner, så okan
intensiteten något, klockklang från små märningsskivor i
olika storlekar upphängda i en ställning hörs, något hålla
på att hände, en förändring är under tillblivelse, publiken
sitter andäktig och konform, men med olika upplevelser
Nu blir saxofonistenas spel vildare, extasen känns i

antägande, är det ilska, nej det kan lika gärna
vara någon sorts primitiv glädje, eller primitiv vad
är det? Inte läjtstående, men ursprunglig, i så fall
går ekvationer ihop, gemenssamma toner i bland, plötsligt
råa djupa toner vibrerande av missljud ibland, ibland
ett fragment av en melodi eller figur mitt i allt ihop,
som en plötslig krock med en möbel.
Trumslagarer sitter koncentrerad, lyssnar i sin blå
jacka med påsydda röda band med broderier på, hans
spel är lika sparsamt som broderingarna på jackan, då
och då gamerar han de andras musik med att pricka in
vissa accenter, ett barn rusar förbi framför scenen, ett
av många avkommor till unga lyssnande föräldrar.
Han väntar noga in sina slag, plötsligt är det inte
så vilt längre, det övergår som genom någon mystisk
transcendental överenskommelse till något närmast
orientalistt, saxofonisterna har bytt till varsin kort
rak saxofon som en klarinett doppad i guld, glänsande
med alla sina klaffar och reglage och hänstänger, vore det
inte cattare att hitta rätt i sin skrupe, stämband utan
reglage, rösten det ursprungliga instrumentet. Den ljuse
basisten står med ett lite inåtvänt ansiktsuttryck som
en skrockande groda och drar vemodigt strikan över strängarna
plötsligt blir han helt solo, de andra slutar, det bekom-
mer honom inte de svarta tennisbollarna fortsätter att
studsa ut av hans fyrsträngade pillåge. Gasavlasaren
tar fram en bräcklig bambuflöjt, hophållen med
röda tejpremsor, den flöjten verkar han vara

sams med, tonerna är organiska som flöjten, musik för vegetarianer, glädjen att blåsa över ett hål så det blir ljud, som ett barn med en tomflaska. Trumslagaer slå på sina mässingsplattor igen, prövar den ena mot den andra, han tar upp ett knippe bjällror och skakar på, bambuflöjten är en flöjt, ~~en silv~~ en metallflöjt är ett instrument ungefär som skalpeller och pianger. Den mörke basisten slår plötsligt på baksidan av en lertrumma, och se det blir fatalisk ljud så också, ett reversibelt instrument, sjabt helt övelande om sina möjligheter, mjuk klockklang från vackert rundade metallblomkrukor i olika storlekar, det var väl så musiken startade, någon råkade upptäcka ljuden i sina egna bruksföremål, krukor och pilbågar, (men vad hade man pianot till från början?) Nu är det kanske dags att börja upptäcka igen, musiken slår rot i krukorna den unge saxofonisten lägger ner sin saxofon och går med dinglande saxofonkrok om halsen bort till en liten blå leksaksxylofon ca 30 cm bred och börjar slå med ett par tuma pinnar, snabba virolande slag nästan som ljudet från risskålar, Nu spelar alla på lertrumor försiktigt och avvaktande men så snäckjon bubblar en rytmisk figur fram, inte en och en men alla tillsammans De sitter i en värld av metallglans, stativ, kronddelar på trumnor saxofoner och andra instrument, mikrofoner och sladdar, kan det komma någon musik ur

detta, kan något mänskligt emanera ur denna
gruvdriftsprodukt? Den mörke baristen med stilt spe-
fulla lunde sätta sig på huk vid en liten fläktorget,
ser ut som en leksak, men det är väl allá instrument
hur dyra de än är, varför inte erkänna det? I tan
sitta där som en galen elektrolux-indier vid
sitt portativ, Man glömmer nästan den trista
miljön, äntligen en tavla man kunde krypa in i
Så kommer en tyngre tjockare ryten från ett marimba-
liknande instrument som gruppen själv tycks ha till-
verkat i slöjden, tung tung, av trä av trä, dunkand
djupt som en vedhuggare i ett källar hålt

---

en lycksökare = en lyx-ökare.

---

vad är det för skillnad mellan löner & dikter?

---

hyveln skär osten hyveln skär } the breakfast
ägget handen grojen ägget handen
~~avlöser~~ läser tidningen ögat ~~avlöser~~ läser tidningen

{ månen sån jag inte, den befann sig nämligen
i det andra kvarteret.

{ en ung fattor som definitet inte är bror till min
far:

{ när han öppnade boken på sidan 78 bröt han
den försegling som en nyssning gjort med 100 sina dagar
när han sist läste i den och han blick fält på
orden:

politikerna utbycker sig ofta med tomma mängden Ø,
eller också om man skulle göra om deras argument till
matematik så låter det så här.

— 2+2=4
— ja, men 3+3=6
— är ser då 4+4 är ja inte 9
— nej men x
— jo men y är 2

trol.
höslen 1976

{ man lär sig efter ett tag att bara ta en äggarett med
sig till rökrummet, annars skulle man ~~skat~~ bli avlönad
alla man har.

Scen med den manlige huvudpersonen:

trol. hösten 1976
infört senare i "Iakttagaren"

Han öppnar kylskåpsdörren för att ställa in mjölken, men hejdar sig, blir stående med paketet i vänster hand, höger hand på dörren och kylan som strålar ut mot mågen, han hade glömt döden, flera timmar hade han tänkt på annat, umgåtts, läst, utan en tanke på döden, tänk om den slagit honom just då, oförberedd, i oansvarig obetänksamhet, naivt bortseende från den hotande faran, aningslöst vällustig; detta opåverkbara avbrott, denna hasardens hasard, denna omutliga fogde, denna råttfälla med osynlig ost, detta tilldömda straff för brottet att ha blivit född, hade man inte redan sonat det genom att leva kanske? Mörker utan möjlighet att skilja det från ljuset, tystnad utan möjlighet att skilja det från larmet, kanske i denna sekund, kanske i nästa, kanske i övermorgon vid frukosten, hittad död över morgontidningen, inte få läsa sin egen dödsannons ens, döden är värst för de efterlevande heter det, men att inte ens få se reaktionerna hos omgivningen, inte läsa recensionerna dagen efter, inte nå sin publik, bara sina medaktörer, inte sina redaktörer. Den eviga vilan utan möjlighet att vakna upp utvilad, såvida inte döden var livets semikolon; men det var att hoppas för mycket, kroppen ruttnar, själen sitter i kroppen, den ruttnar också, döden är livets slutgiltiga punkt. Den paralyserande känslan av att om man rör sig, dör man, man kommer inte att hinna skriva det brevet, se den filmen, läsa den boken, träffar man en kvinna kommer man att dö vid första kyssen eller bli överkörd på väg till det första mötet, vad är meningen med att ge bara för att ta tillbaka, är det ett lån, till vilken räntesats? Att vara död, känns det som att inte vara född, vart tar alla tankar vägen, var de bara elektricitet, temporära som strömmen till lampan, som gnistan i kammen, om ändå religionen hade rätt, ett kommande liv, en ny existens, men vad skulle man göra med den, en andlig tillvaro, det var ju köttet som var värt något, litteratur och musik skulle säkert vara värdelöst, primitivt nonsens ovärdigt en högre dimension; här äter vi tiden och rummet, koordinaterna är våra skönhetsvärden, men inget hetsar upp oss, vi är tämligen fulländade i oss själva, vi bara ~~kan~~ noterar lite lojt exponenternas kvalitéer; nej inga hopp till stratosfäriska digniteter, kontinuitet efterlyses, men inte till priset av en skröplig kropp, döden är säkert välkommen när den hunnit ifatt kroppen, men när den tjuvstartar, det finns ingen anledning att tro döden om sådan ärlighet, varför skulle Karon hålla tidtabellen? Ju fler delar en maskin har, ju lättare går den sönder. Hur många delar har människan? I detta ögonblick kanske en blodpropp koagulerar eller en fin åder i pannans lob brister bara av tanken på att en åder kan brista, en själ uppfyllande profetia, hjrtmuskeln som fungerar oberoende av vår vilja kan också sluta fungera oberoende av vår vilja, för att inte tala om cancer, denna dödens Napoleon med många ansikten, denna sadistiska märgsugare, cellockupant, expansionist, köttsliga murgröna, denna fertila invasionsarmé, denna maligna filialskapare, sjukdomarna är döden som provar oss, hur mogna vi är, döden sticker en tändsticka i brödet för att se om det är färdiggräddat. Att dagligen ungås med döden är som att vakna just innan väckarklockan ringer och stirra på visaren som redan sakta, oändligt sakta har vridit sig i jämnhöjd med ringverkets visare, signalen, uppbrottet kommer vilken sekund som helst, men döden har du inte ställt själv kvällen innan, den är ständigt där och flåsar dig i nacken och när det behagar honom lägger han handen på din axel, eller kramar den om ditt hjärta som en skurtrasa, har du tur är han på lekhumör och låter vitrockade män med all sin kraft pressa liv i din bröstkorg igen, ge dig slangar med luft till dina (infekterade) uppfrätta lungblåsor eller serum till ditt förgiftade ~~blod~~ ljusröda blod, för sedan vet du att du är ännu närmare slutet, en hållplats till har tillryggalagts och du är ensam på nattbussens färd mot ändhållplatsen. Du slutar tänka när du dör, men dina naglar och ditt hår växer ett tag till på rent djävulskap, du blir aska som en gammal tidning eller kompost om du är av annan religiös åskådning, och religionens komfort hjälper dig inte när du väl nått slutet, du har läst boken och den var som vanligt bättre än filmen, religionens försök att skjuta slutet framför sig tränger även in i vetenskapen, matematiken, fysiken, astronomin; oändlighetsforskningen är det freudianska svaret på det eviga livet, den liggande åttan ligger för döden den också, men religionen tar den för sju plus ett, metafysiken ute på dåligt fiskafänge, det paraboliska universum är bara den sadel med vilken vi rider vår tygellösa häst, vintergatans mjölkbud har bara surt nattvardsvin i sina flaskor, allt vi företar oss är bara tröst inför det oundvikliga, givetvis omvandlat i vårt grumliga psyke, men ändå är all aktivitet bara vår tröstenapp, vår passivitet är barnets sömn med drömmar om en fjärran livmoder, och sexua-

liteten är bara försiktiga smekningar på den döendes svettiga hand, blek som lakanet, döden är numera vit, som tabletter, det är förståeligt att man väljer att ta sitt liv,* men ändå är det förräderi, att göra fienden en tjänst, det värsta är att den naturliga döden säkert inte är värre än att somna på kvällen, man tycker att det åtminstone kunde delas ut en guldklocka vid en liten ceremoni, men ceremonin kommer senare, den får man inte vara med om, trots att man är huvudpersonen, tänk att somna stående, sittande på tåget, men utan morgondag, ingen rullgardin att dra upp, en icke-tillvaro, utan medvetande om denna icke-tillvaro, inte ens mörker och tystnad, till och med frånvaronnav frånvaro: ingenting och inte ens ingenting, det trotsar språket, det trotsar trotset, allt av intet, intet av allt, men inga nappar hjälper, inga tårar är tillräckligt stora och fuktiga, inga famnar tillräckligt mjuka, varma och avgränsande, tröst måste i botten ha en om än aldrig så liten möjlighet till ljusning, döden lämnar ingen sådan, sviken kärlek, dåliga finanser, ett amputerat ben går att trösta, döden går bara att förtränga till understa byrålådan under alla underkläderna, längst in, har man tur tittar ingen där före boupptecknigen, denna indicielista på att man levat, dra ett streck och sätt ut summan, bara inflationen kan sedan förändra den. Vad händer i dödsögonblicket, vad rör sig i hjärnvindlingarna på den rosslande som kämpar sin envig i ringen utan kontakt med åskådarna, det själstillståndet kan inte likna något annat, men vem kan berätta för oss, det finns inga baksäten under vilka vi kan bli tillbakasmugglade över gränsen, medvetande, undermedvetande och det epileptiska anfallet delade någon in medvetandets nivåer i, anfallet skulle vara något övermedvetet, en rundgång, en kortslutning, hjärnans medvetenhet om sig själv upphöjt till två, vad är då döden, vad ser man på bilden exponerade i en 250-dels sekund, vem kan ta ut filmen och framkalla, är det en sorts negataiv orgasm, livets klimax så våldsam att denninte får upprepas, tänk att få dö mitt i en orgasm, är det inte den klasiska romantikens yttersta dröm? Döden vill slå till oväntat, kan man då inte lura den genom att ständigt vara på sin vakt, ständigt tänka på den, men hur kan man ständigt tänka på sin utplåning, sin exterminatio, och: hur kan man låta bli att tänka på den, vad är det för mening att göra något alls när man inte för all framtid kan gå tillbaka och förnöjas åt det, alla handlingar blir meningslösa som att läsa tidningar i tandläkarens väntrum, vad gör man åt den våldsamma skräcken, den är ju berättigad? Att sitta ner i passiv bedrövelse och stirra på den droppande kranen i dagar, nätter, månader, alla som kan leva är de inte hjältar, heroiska giganter eller är de bara stupida självbedragare? Varför måste människan vara med i evolutionsprocessen, är vi naturligt utvalda, är det en tröst att vi kommer att bli ortoceratiter i någons marmortrappa, räcker det inte, duger vi inte nu, eller är det evolutionen som inte får dö, är det bara dess liv det tas hänsyn till, har den fått evigt liv, ett liv som står i motsättning till våra personliga obetydliga små liv, vi måste offras för helheten, för naturens ambitioner att ständigt bli bättre, men individen då kära moder Natur, är den bara en bricka i ditt väldiga spel, ett korn av utsäde på den oändliga åkern där liemannen drar fram, är du en realpolitiker i kosmisk skala, dina valurnor fylls med vår aska, döden stinker och den får till och med livet att stinka, som en möglig ost i kylskåpet. Så ställer han ner mjölkpaketet på gallerhyllan och stänger kylskåpsdörren.

* ni muerte para mi vida
ni vida para mi muerte

le gaie science
trubadurdiktning

1. Västerbron / Spårbuss + Tempen till dörr
2. Ovanst. dödsnervösning.
3. Författaren tittar ner från NY. Hiss tröttar d framför så småningom att det är hon. Vilar sig vid en kvinnas hy en annan hiss- vänd den i kylskåpet.

1976?

Jag trycker nu ned skrivmaskinstangenter märkta med tecknen J a g t r y c k e r n u n e d s k r i v m a s k i n s t a n g e n t e r m ä r k t a m e d t e c k n e n. Och för att vara helt sanningsenlig tvingades jag de facto göra det två gånger.

Kan en text handla om bara sig själv i egenskap av text? I så fall, måste inte den texten hela tiden handla om sin egenskap av att hela tiden handla om sig själv, alltså sin paradoxala dubbeltillvaro? En sådan text får inte plötsligt börja behandla våren, spirande grönska och strålande sol, förutsatt förstås att det inte bara ingår som exempel i texten på vad texten inte får behandla.

Men om jag då skriver "det var i maj när göken gol" kan jag sedan bortförklara detta tillfälliga ämnesbrott med att jag för tillfället låter de orden ändra betydelse och att de nu i denna mening i stället betyder "det var i maj när göken gol". Där hände något, inte sant? Eller, där hände något inte sant. Skrev jag egentligen någonsin "det var i maj när göken gol" i och med att jag hela tiden talade ommatt skriva det och sedan satte det inom citationstecken? Vilken "nyansskillnad" får orden om man sätter dem inom "citationstecken"? Eller "inom citationstecken"? Vad händer med Nils Pettersson om jag skriver "Nils Pettersson"? Tar han illa upp? Så många frågor och så lite svar, avrundat med påståendet eller snarare beklagandet att det finns fler frågor än svar.

En fråga som däremot är lätt att svara på är denna: Går den här frågan att svara på? Man kan förstås inte svara nej för då har man sagt emot sig själv. En ypperlig fråga att ställa när man friar till en filosofiskt lagd flicka eftersom svaret måste bli ja. Man kan förstås svara"vet inte", men då har man ju i alla fall svarat även om man inte (vet om man) svarat rätt och i och med det har man visat att det går att svara, manbborde då dra lärdom av detta så behöver man inte svara "vet inte" nästa gång man får den frågan. Detta måste vara en av de få frågor som berikar ens kunskap bara genom att den ställs på nytt. Förresten, svarar flickan "vet inte" får hon faktiskt skylla sig själv.

Minnet svikar;
det är tiden inom oss
som dör
Som en förberedelse
förs vi fram
till ~~detta~~ ett förgängliga
nu
synnerligen

Så dör åren det nyligen ~~timade~~
som en förberedelse
för den ~~händelse~~ o färd
som icke kan glömmas

Natt på månens baksida
fast jag är ensam
är jag icke kung
ty jag har ögon
på en plats i mörker.

~~Natt på månens baksida~~
natt i dödskuggans hav
där ~~[illegible]~~ atlantider blöt jord
på en strand utan bryn
på en plats i torka

Natt/timlens
~~Med stjärnorna~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ vita nålar mot huder
Stjärntimlens tusen spetsar
~~Där jag jorden i magen~~
här blinkar ingen stjärna
den stirrar ~~förrädiskt~~ och fast i försåt
och lämnar ett budskaps — med sitt långvägabudskap.
från en annan som hunnit dö. [från en annan död]
[från en som hunnit dö]
till en annan

från en länge sedan död
till en annan

Minnet börjar sicka
om tiden i oss dör
som en förberedelse
förs vi fram
till ett förgängligt
nu
det nyligen förflutna
gör mycket svaga spår
som en förberedelse
(för en o förglömlig o förlätlig?)
(o färd)
(för den o färd
som ej glöms

~~förs vi fram~~
~~mot ett förgängligt~~

vaka

Minnens tysta natt
där jorden intet syns

Kan 137931,03

Skyltning i hattaffär på Rörstrandsgatan i Stockholm, september 1976.

Demonstration mot Chilejuntan på Kungsgatan i Stockholm 11 september 1976. Jag tog bilderna från Regeringsgatan, med kameran på stativ och försedd med ett s.k. Kodak Wratten-filter (gråfilter) för att kunna använda ovanligt lång exponeringstid; cirka två sekunder, minsta bländare.

VETENSKAP

På en annan planet under en annan sol än vår pågår just en märklig ceremoni till solgudens ära, dessa azteker är ännu okuvade, inga spaniorer har krossat deras kultur, oceanerna är ännu vid liv, vulkanutbrott och jordbävningar är ännu de värsta katastrofer någon kan tänka sig. Vi är alla bara ett äpple i någons korg. Men det är inte religiöst menat. Vi har själva en korg med äpplen med oss. Flickan i kupén har just ätit färdigt sitt och slänger resterna i papperskorgen. Medan hon åt det har tåget gått 3,7 kilometer.

./. (trol. 1975 el. 1976)

HUR JAG BLEV JAPAN

Jag har egentligen alltid närt en dröm att bli japan, men aldrig vågat ta steget fullt ut och när allt kom omkring heller inte riktigt vetat hur jag skulle bära mig åt.

Jag blev därför både överraskad och glad när jag äntligen fick chansen. I samband med ett psykiskt insufficienstillstånd skaffade jag mig en del blessyrer och fördes till sjukhus.

I sängen bredvid låg en ung japan med svart hår och läste en sporttidning bakifrån.

Jag lånade den av honom. Den var full av japanska tecken och nästan otydbar. Men här och där stod med vanlig skrift "football" och "1971".

På det viset blev jag japan och så har det varit sedan dess.

./.
800624 ↑ original trol. sept 1976

~~kanske skrivet snatare 1974 eller nent av 1975~~
~~(datemet 1980 kan syfta på senaste ändring)~~

ca 76-77
anteckningar
gjorda på
KB

§23; kontraktet för Gaslysnings-aktiebolaget
en brännare "berättigad att förtära fem Cubikfot gas i timmen
skall giva en läga, som i bystraft och klarhet motsvara
12 brännande normalvaxljus, varmed i detta kontrakt
förstås sådane, af hvilka sex väga ett skålpund v.v.,
hvarje ljus av vid pass 13 verktumslängd förtärande
tre funtedels lod vax i timmen.

(första gaslyktorna tändes 18/12 1853)

Slutet av 1870-talet: vinsten uppe i 40%
juni 1884 utgick koncessionstiden. Staden löste in Gaslysnings-
aktiebolaget för 3.047.793 kr

13 dec. 1889 fattades beslut i stadsfullmäktige om nytt gas-verk
i Hjorthagen. Skulle börja med 60 000 m³/dag men skulle gå
att utvidga till 240 000 m³
1/4 1890 första spadtaget.

(Klara sopbacke

Bolaget fick ~~[illegible]~~ äfven åt sig uppläkt den plats där gasverket
nu är beläget. Denna utgjordes av en, under en lång följd av
år, genom utförande av avskräden, sopor och hvarjehanda
orenlighet i Clara sjön tillkommen upplandning som vid vanligt vattenstånd
föga höjde sig över sjöns yta, men vid högt vatten öfver-
svämmades, bildande ett stinkande träsk.
--- För att, med afseende på förestående grundläggningsarbeten,
utröna markens beskaffenhet och bärförmåga, anställdes åt-
skilliga gräfning och belastningsförsök, hvarvid befanns att

marken äfvenst bestod av ett omkring 7 fot tjockt lager påfyld jord, af dels förmultnade, dels i förmultnelse stadda ämnen, blandade med tegelgrus, m. m. Derunder var utbredt ett djupt gående lager af med vatten genomdränkt blåera, utgjörande en lös och rörlig massa som vid belastning skrifts åt sidan, der inlet motstånd mötte, eller hyttes uppåt, till dess jemnvigt uppstod.)

1952: 959 anställda, 325 tj 634 arb.

Gasen: 59,0 % H, 25,7 % metan, 6,4 % N, 4,7 % CO, 2,5 % tungra kolväten, 0,9 % kolsyra 0,8 % syre.

Antikvitet för det nya gasverket: Hjortskrogen: Ferdinand Boberg Klas 26/10 1893 inviglas fört 25/11 av Kung Oscar, kronprinsen prinsarna Carl, Eugen och Bernadotte samt 400 extra inbrudna som fördelas till vårtgasverket med extratåg från Stora C.

1853. NE. Södergren Gaskyningsgalopp C- övergin i tabl 26 till F. dunifra ett schregande i B.

Gasklockan är 98 m vin marken och 120 m vin Stora Vattens vattenytan rymmer 200.000 kbm.

→ AB. Nov.-dec 1879.

Sommare 1931 påbörjades gasklockan klar huligen byggeln utan ställningar det rörliga taket lyftes allteftersom segmenten blev klara klart huligen aug. 1932

DN nov 1893

aug. 1932

Alf Rauer 43 37 51

ART ENSEMBLE OF CHICAGO I VÄSTERÅS

Den 8 oktober 1976 spelade Art Ensemble of Chicago i Västerås. Rikskonserter anordnade en rad spelningar i Sverige, bl.a. i Uppsala 13/10, i Stockholm den 12/10 (jag fotograferade även då) samt i ytterligare sex städer.

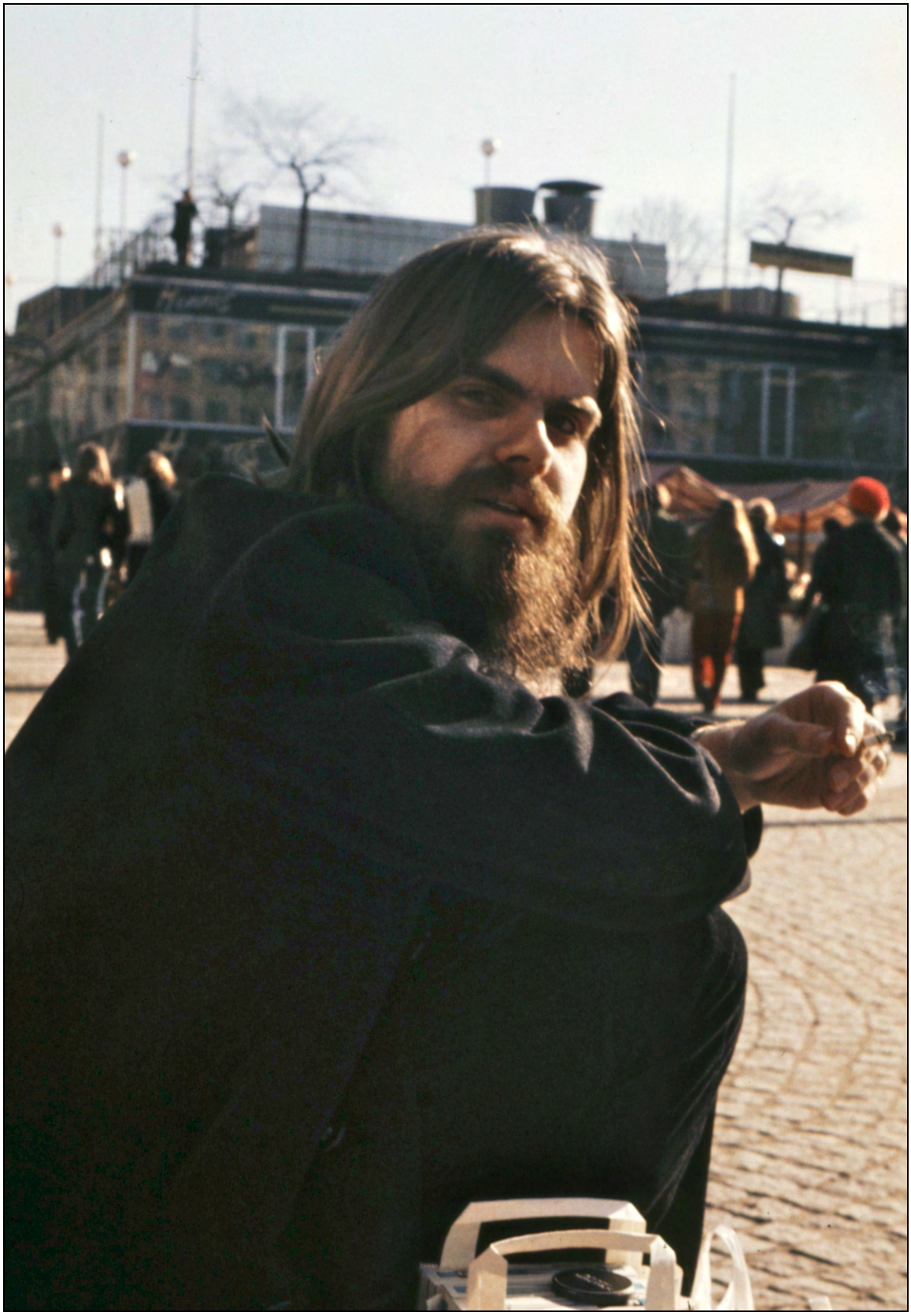

Jag på Konserthusets trappa i oktober 1976, troligen bara någon vecka innan jag åkte till USA. Skepparkavaj från IMPO. Foto: Tania Fred.

RESA TILL NEW YORK, OKTOBER 1976

Efter en väldigt påfrestande period hösten 1976, då jag bl.a. fått vård på Beckomberga sjukhus, reste jag till New York, bl.a. med vissa funderingar på att söka till fotolinjen på School of Visual Arts. Jag var i New York mellan 15 och 26 oktober. Här är bilder i såväl svart-vitt som färg och en hel del stereobilder, tagna med en 3D-kamera från 1953, som jag köpte i en affär vid Times Square.

Bild tagen från utsiktsplattformen på Empire State Building. Jag har för mig att jag använde ett 200 mm-objektiv. Detta foto kom senare med på omslaget till Archimedes Badkars tredje LP.

Entréhallen i Empire State Building.

Korridor i Empire State Building.

Empire State Building igen, mycket marmor och art deco.

Man fick åka hiss i flera omgångar för att komma upp till toppen på Empire State Building. Här är sista etappen. Ingen marmor här.

Flatiron Building ligger där Broadway och Fifth Avenue möts och byggdes 1901-1902. Lustigt nog såg jag på hotellet i samma veva en gammal film med James Stewart, som delvis tilldrog sig i det trekantiga huset, "Hook, Line and Sinker".

Tunnelbanan, tydligen vid 57th Street.

En annan tunnelbanestation, med värvningsaffisch för marinkåren.

Vid Times Square fanns ett nattöppet värvningskontor för både flyget och flottan.

På väg mot DeKalb Avenue Station i Brooklyn.

Kuskar vid Central Park.

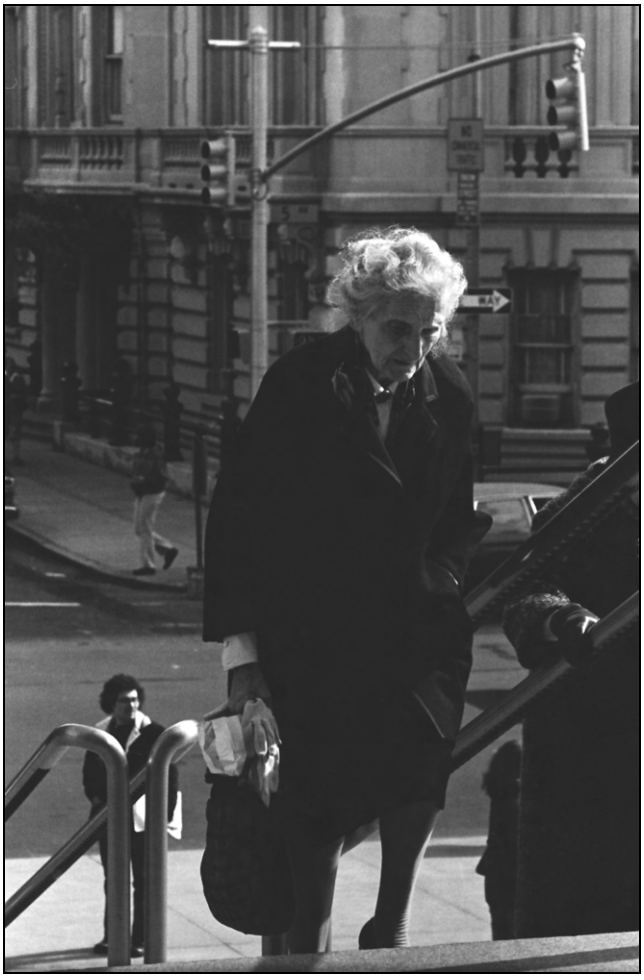

På väg in till Metropolitan Museum of Art.

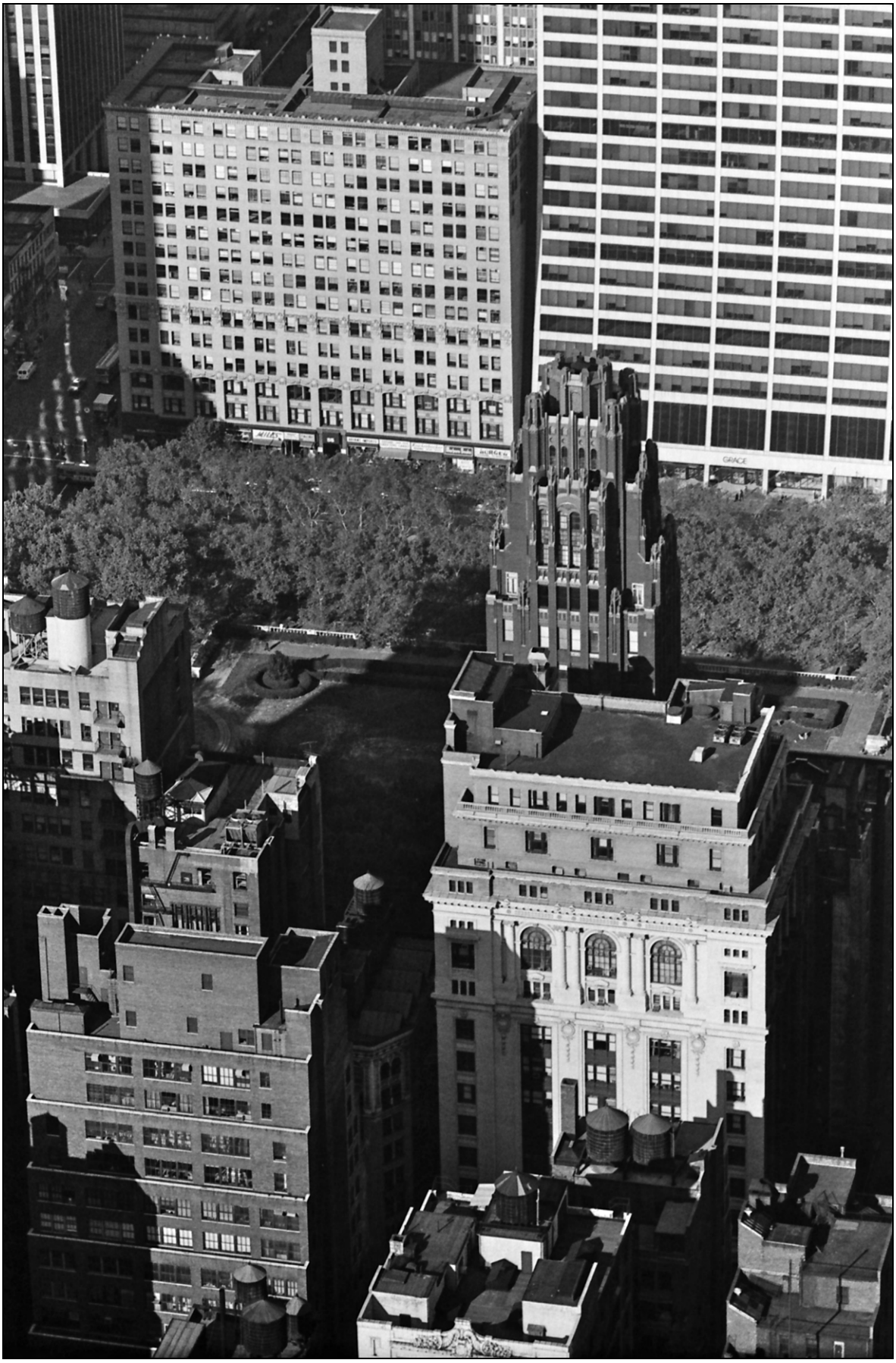

Många byggnadsstilar blandas i stadsbilden.

Bilparkering nära Times Square.

Vid någon av teatrarna på 42nd Street.

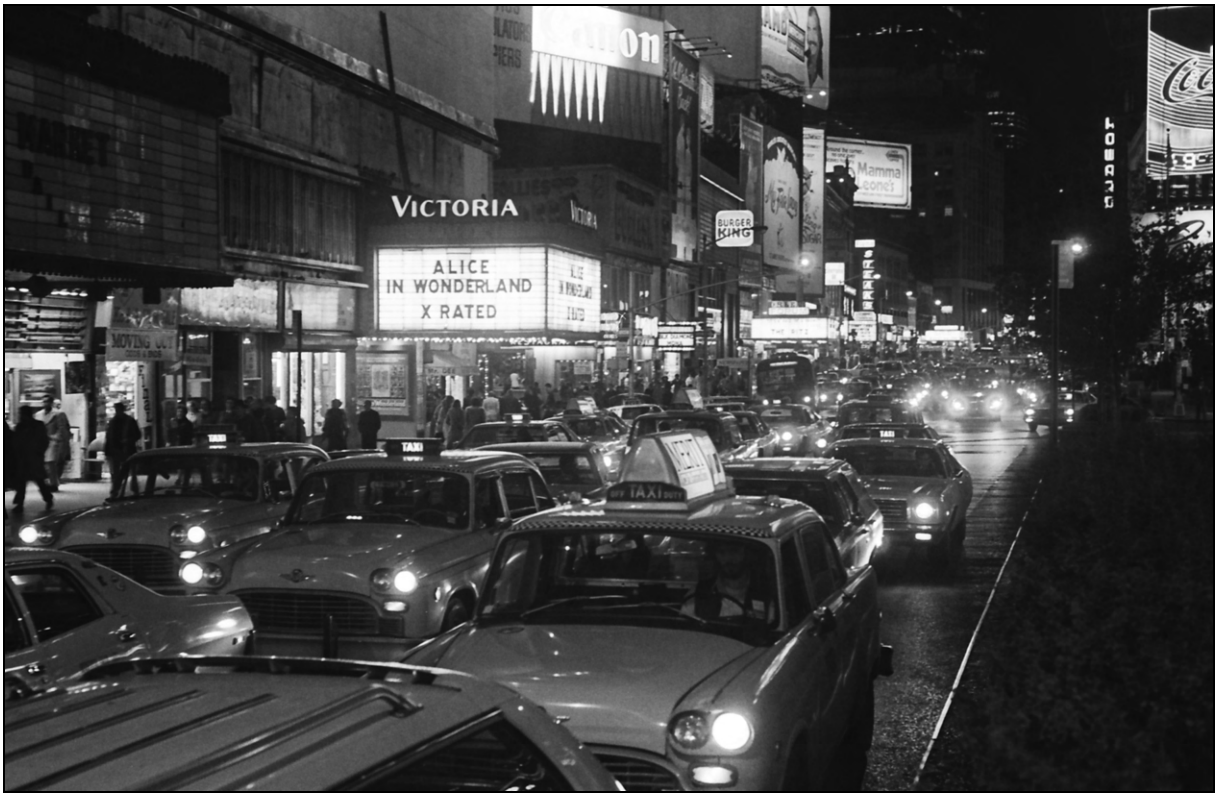

Broadway med inte så högklassig underhållning.

Reklamskylten för Castros bäddsoffor fanns länge vid Times Square, från 1962 till 1983.

Lower Manhattan. Sannolikt är bilden tagen i hörnet Canal Street och Thompson Street.

Chinatown. På banderollen står det ”Vote for president Ford”.

Industriområde i Brooklyn.

Uppenbarligen i Brooklyn. Kan inte lista ut vilken gata det var.

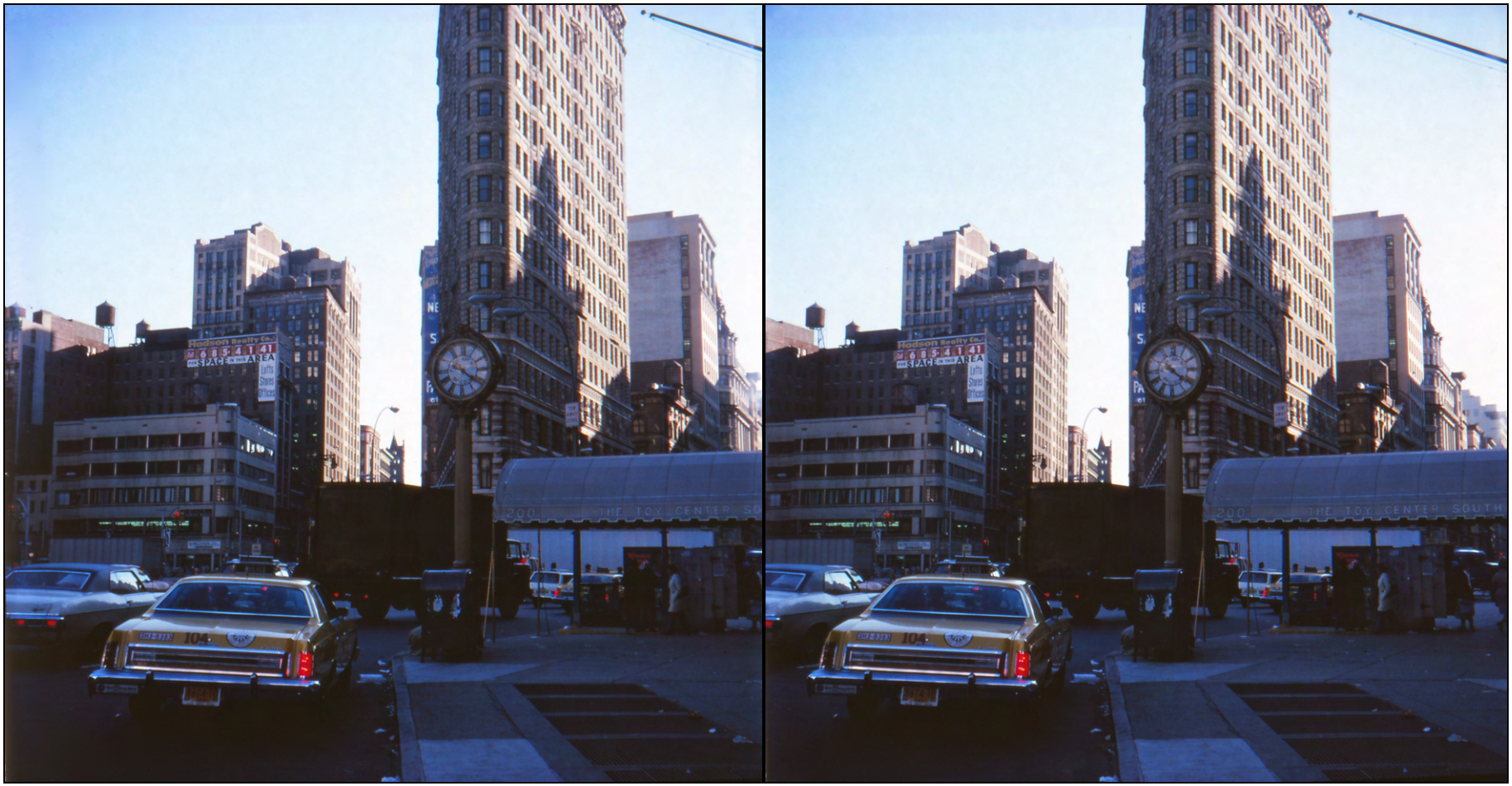

Flatiron Building, som ligger i skärningen mellan Fifth Avenue, Broadway och East 22nd Street. Byggnaden stod klar 1902.

Den krökta Solow Building på 57th Street, byggd 1974.

Harlem, vid West 136th Street.

En tidig söndagsmorgon någonstans i Harlem.

Ännu en söndagsbild från Harlem, vet inte vilken aveny det var.

Från Little Italy 1.

Från Little Italy 2.

Chinatown, Mott Street.

Några killar höll på att färdigställa en gul skulptur bestående av små kulor. Tror det var på Park Avenue.

Jag kan tyvärr inte påminna mig var på Manhattan detta var. Möjligen nära Lower East Side.

Waverly Place, vid Avenue of the Americas.

Återigen gathörnet Thompson Street – Canal Street, som fanns i svartvitt på en föregående sida.

Times Square by night 1.

Times Square by night 2.

Times Square by night 3, med den berömda Winstonreklamen som blåser rök.

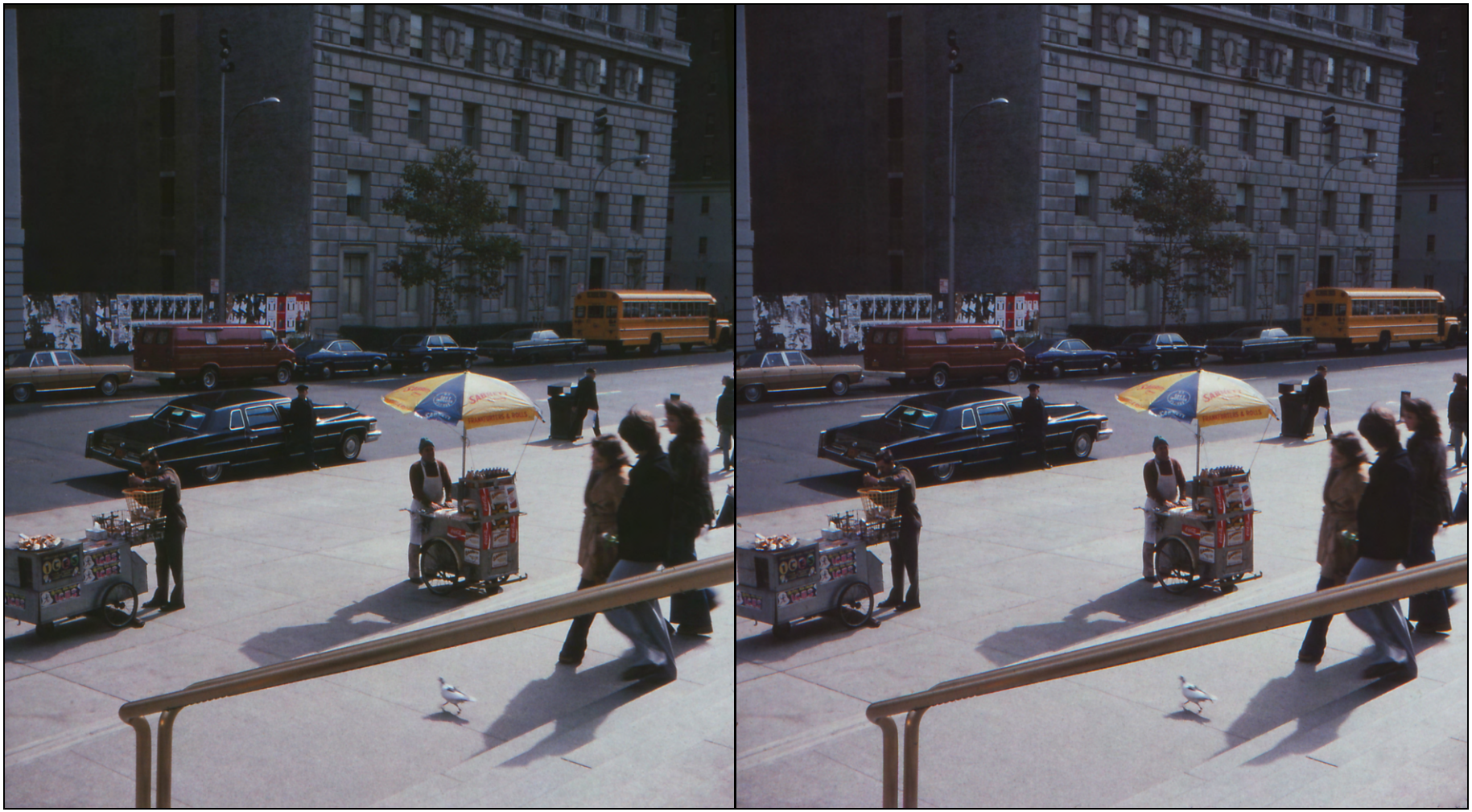

Besökare på väg ut från Metropolitan Museum of Art. Även en vetgirig duva.

Interiör från Museum of Modern Art.

Sack!

Chronos satt med sin gyllne passare i sin högra hand. I en avlägsen fantasi hade den rört vid de vises sten, men likt en magnets förmåga att göra andra saker till magneter hade passaren dunkla fysiska egenskaper. Linjalen låg bortlagd vid sidan, den gick bara att rita diametrar med, passaren ställde sig bredbent med sin vassa fot i terrängen som var en exakt avbildning av kartan, in i misnta detalj, chronos vred den runt i en piruett som sakta formade cirkeln, klockan, världen.

Och se, människan stannade upp mitt i ett steg, vagnar slutade rulla på grusvägarna, jetplan stelnade imluften som insekter i bärnsten, planeterna låg som övergivna krocketklot på någons gräsmatta, barnen stannade i stället länge på sina födelsedagar, ~~och som katter kring hot gröt kring slaget 11 då de skulle till tandläkaren~~, konsertbeökare ~~rörde sig~~ gick långsamt ~~längs~~ runt första satsen i en symfoni, ~~stannade upp för att lyssna på en kadens riktigt nöga från alla håll, om en vacker skulptur,~~ bärplockarna plockade skogens guld så länge de önskade, solen gick aldrig ner och fördunklade deras arbete men plötsligt tog skogen slut och de var på den långa trista hemvägen som de på snabba cyklar reducerade till en kort blinkning innan de var hemma i sin eviga kväll av handarbete och deras expressängar förde dem genom sömnens rike på nolltid.

Men den unge mannen kastade sig i en taxi

Kör riktigt långt till klockan åtta. Jag ska träffa min fästmö då och klockan ska vara det vid restaurang Röda tuppen ungefär.

Åk långt jag vill inte vara för tidig igen.

Ska bli sa chaffören och fimpade cin cigarrett i askkoppen.

Bilen rusade fram utefter förutbestämda gator, vek runt gathörn och stannade vid rött ljus.

Herregud vi har tio minuter kvar att avverka och det är minst 10 kvarter kvar kör långt jag vill inte vara vid 8 när vi är vid rådhyset ~~nixar~~

ca 1976

Tillsammans har vi fem graders feber. Korsdgraget viner över oss men vi hukar oss, berget är vitt i toppen, det är kuddar, men det regnar inte ute, inte ens snöar, det är tyst, Tvn är avslagen liksom ölet, på brickan väntar inget längre, vimär på skilda halvklot trapetsen dinglar ännu efter den nedfallne, ~~blodet vid vite, förbjudet~~. Så kommer det sig att vi lystrar, men vi tror bara att stereo är för två personer, ingen av oss hör nåt längre, inbillningen når magsäcken och då är det för sent. Den elektriska klockan saktar ner, batterierna är slut, solfläcksaktiviteten ökar, vi hör hur hissen startar, pendeltågen fortsätter att gå som om ingenting hae hänt. Och här ligger vi, med samma huvudvärk, synkrona värktoppar, och då ser vi taklampan med böjda nackar, men egentligen var det fel. Så in i helvete fel, vi bara lurade oss själva, det var inte i samma säng vi låg, vi var separerade av 500 mil och 15 år. Och ingen telefon.

På nybrogatan dyker en gammal limosin upp av fyrtiotalsmodell. En gammal hederlig österrikare som överlevt sin chaufför och nu försöker hitta hem själv i gatukontorets labyrintspel.

Speglar sig av gammal vana i mörkret. Speglar hukar hänga där. Men inget syns. Speglar fungerar inte utan ljus. I mörkret ser man bara sin själ speglas djupt inne i hallmörkret och rockarna som hänger bredvid har inte ens vädret ut dagens utdunstningar.

50 ainga med dödsångest, trivs tillsammans med äldre, för dem kan han glänsa, känna sig överlägsen veta att han överlever dem, han borde blivit läkare av patologiska orsaker, tillsammans med yngre kärner han skräk då av han tillsammans med den orissa framtiden han har nog med alla bäcker som skrivit som har inte kommer att hinna läsa före sin död, tillsammans med de unga kärna han även närmare av ännu ostrina bäcker han aldrig får läsa. Ach att bli en skinnjåtölj i ett vibliotek att bli stoft i bokhyllorna.

Något stämmer inte det har vi märkt, skräpet hopar sig, eländet ökar, Bengt Feldreich vandrar med ödesmättade steg omkring bland sina naturvetenskapliga jordglobar i rutan och berättar entusuastiskt om den antågande istiden. Ute regnar det för tredje veckan, nog märker vi att något hållit på att hända. Men det kommer att gå mycket snab are än man hittills trott säger hans sträva röst muntert. Det behöver bara ta några år snön smälter inte längre bort om somrarna. Men ute verkar det mest regn just nu, ibland går man ut för att försäkra sig om att ingen bara lurar oss, att det inte bara är en dusch uppmonterad över förnstret, kanske vi bara är kotletter bakom en vattenbegjuten charkuteriruta, men nej regnet slår oss i huvudet rinner bakom öronen, läcker genom sömmarna på regnkläderna. Nog händer det saker. Inget kan bli vid det gamla. Snöflingor kommer att packas under somrarna, radioaktiva flugor kommer att flyga från Barsebäck in i våra intet ont anande sommarsovrum men Hollywood har sedan länge preparerat oss för katastrofen. När den riktiga katastrofen frigör sig från celluloiden och närmar sig i verkligheten .behöver vi bara resa oss och gårut i foajen.

ca 1977-78

Det s.k. PK-huset sett från Kungsträdgårdens isbana. Troligen taget vintern 1976-77, eftersom det måste vara taget med den stereokamera, som jag köpte i New York i oktober 1976. Jag tog nog bilden delvis för att ljuset var intressant. När jag sedan fick filmen framkallad insåg jag att jag fått ännu en bild med en person i rörelseoskärpa och i 3 D. Just det tyckte jag var fascinerande med stereobilder att personer kunde vara suddiga som moln men ändå påtagliga. Som vanligt är höger och vänster här omkastade, se vidare förordet.

UTSTÄLLNING OM FAMILJEN PÅ BOKCAFEET "KVINNFOLK" 1977

Tania medverkade vid en utställning på bokcaféet "Kvinnfolk" på Heleneborgsgatan i Stockholm 1977. Den hade rubriken "Familjen: Historia och utveckling" och illustrerades med en sex meter lång målning.

Eva Lundin och Iréne Lundholm i arbete vid målningen.

Rökpaus, fr.v. Iréne Lundholm, Birgit Lundin och Tania Fred studerar verket.

KORT SPEL

Version 1

Till sist måste det bli oundvikligt! Högtalarna var tysta i alla riktningar på sina höga stolpar. Hamnkontorets alla fönster, inte en rörelse. Det verkade vara något på gång däreute på vattnet, men det gick inte att se vad. Solen var effektivt dold bakom den blygrå himlen som nästan gick i ett med vattnet borta vid horisonten. Mitt bland sina pärmar och papper kom hamnchefen plötsligt att tänka på sin fru. Herregud var hamnchefen verkligen den endå, människan härute idag? [illegible]. På stora hamnplan blåste bara några löv runt knuten på tullhuset. Man kunde inte se om frindarna var stängda heller. Hela hamnen verkade liksom andas ångestfullt, med vågorna. Det här krävde behärskning. Ett tag verkade det nästan som om solen skulle kunna tränga fram men så slöt sig den grå molnmassan igen. Vid förråd nr 7 stod faktiskt en lastbil, med uppgivet fladdrande presenning. Under en av kranarna hade en låda stått [illegible]länge, det kunde man se, en rektangel av spån och boss hade bildats runt den plats där den stått. Området var som en över given stad. Himlen såg nästan hotfull ut. Farkosten guppade sakta, sakta närmare. Man fick en känsla av rost, förfall, ödeläggelse, första dagen av en evig strejk. Det var nästan alldeles tyst, bara en lina som slog mot ett stag i vinden. Längre bort utefter kusten verkade det regna, ett riktigt skyfall. Det hela kändes krampaktigt på något sätt. Här förenade sig tre av de fyra elementen, jord, vatten och luft. Det verkade obönhörligt! Husen var åtminstone 50 år gamla, smutsiga och anfrätta av havsluften. I kranspåren låg fimpar här och där. Inte en arbetare syntes till, ingen överhuvudtaget. Vad man än gjorde i denna stund skulle man för evigt ha anklagelser och åter anklagelser emot sig. Det kändes kallt och rått i luften. På asfaltplanerna där tung trafik normalt rullade syntes bara enstaka oljefläckar. Det blåste inte särskilt mycket men det var heller inte alldeles lugnt. Nu var de närmare så det syntes bättre. Patrullbåtarna syntes inte till någonstans, troligen var de på reparation. Inte en bil på hamnvägarna som gick kors och tvärs mellan de olika förråden. Vid kajkanten kluckade det bara helt stilla. Höga staplar av tomma lastpallar överallt. All tanke på någon organisation var helt absurd. Ingen verkade ha kraft att göra något. En obeskrivlig känsla av tomhet! Det var bara att vänta, en sorts ödesdiger, evig väntan. Här som brukade sjuda av liv och röresle och nu inte ens ett avlägset tjut från en ångvissla. Mitt på järnvägsspåret stod en tom godsvagn med dörrarna öppna. Hamnchefen lå långsamt ner luren i klykan och blev stående och stirrade ut över det oändliga havet. Signalen vid infarten visade rött. Trots att alla möjligheter fanns var detta den totala isoleringen. Situationen var nästan outhärdlig i sin tryckande ihållighet. De var alla offer. Sov dom nere på hamnpolisens kontor? Det var en liten båt, en jolle och det verkade som om det satt två människor i den. Kajen var tom. Kajplatserna 1-75 låg tomma, inte en båt någonstans. Alla kranarna stod stilla, i rätta rader, trådskelett som skyldrade gevär. Det luktade olja och saltvatten och så en liten svag doft av gummi.

(Dessa 52 meningar kan kombineras i vilken ordning som helst. Stycket är avsett att exempelvis kunna uppföras genom recitation på scen. Recitatören ska då hela tiden dra ett kort ur en kortlek och ur "facit" läsa den mening som svarar mot respektive kort)

trol. 1977
Kallades sedan "Hamnen"
och gjordes även i en version
för dator, för Mac/Hypercard 1989

Version 2

På asfaltplanerna där tung trafik normalt rullade syntes bara enstaka oljefläckar. Kajplatserna 1-75 låg tomma, inte en båt någonstans. Mitt på järnvägsspåret stod en tom godsvagn med dörrarna öppna. Det här krävde behärskning. Det var nästan alldeles tyst, bara en lina som slog mot ett stag i vinden. Ingen verkade ha kraft att göra något. Vid förråd nr 7 stod faktiskt en lastbil, med uppgivet fladdrande presenning. Ett tag verkade det nästan som om solen skulle kunna tränga fram, men så slöt sig den grå molnmassan igen. Längre bort utefter kusten verkade det regna, ett riktigt skyfall. Patrullbåtarna syntes inte till någonstans, troligen var de inne på reparation. Hamnkontorets alla fönster, inte en rörelse. Under en av kranarna hade en låda stått länge, det kunde man se, en rektangel av spån och boss hade bildats runt den plats där den stått. Det hela kändes krampaktigt på något sätt. Området var som en övergiven stad. Hamnchefen nnla långsamt ner luren i klykan och blev stående och stirrade ut över det oändliga havet. Till sist måste det bli oundvikligt! En obeskrivlig känsla av tomhet! Det var bara att vänta, en sorts ödesdiger, evig väntan. Man kunde inte se om grindarna var stängda heller. Farkosten guppade sakta, sakta närmare. Högtalarna var tysta i alla riktningar på sina höga stolpar. Här som brukade sjuda av liv och rörelse och nu inte ens ett avlägset tjut från en ångvissla. Sov dom nere på hamnpolisens kontor? Höga staplar av tomma lastpallar överallt. Trots att alla möjligheter fanns, var detta den totala isoleringen. Hela hamnen verkade liksom andas ångestfullt, med vågorna. Husen var åtminstone 50 år gamla, smutsiga och anfrätta av havsluften. Alla kranar stod stilla i räta rader, trådskelett som skyldrade gevär. Himlen såg nästan hotfull ut. I kranspåren låg fimpar här och där. Det verkade vara något på g ng däreute på vattnet, men det gick inte att se vad. Det blåste inte särskilt mycket men det var heller inte alldeles lugnt. Situationen var nästan outhärdlig i sin tryckande ihållighet. Mitt bland sina pärmar och papper kom hamnchefen plötsligt att tänka på sin fru. Herregud var hamnchefen verkligen den enda människan hårute idag? Solen var effektivt dold bakom den blygrå himlen som nästan gick i ett med vattnet borta vid horisonten. Nu var den närmare så det syntes bättre. Det var en liten båt, en jolle och det verkade som om det satt två människor iden. Inte en arbetare syntes till, ingen överhuvudtaget. Signalen vid infarten visade rött. De var alla offer. Kajen var tom. Det kändes kallt och rått i luften. Vad man än gjorde i denna stund skulle man för evigt ha anklagelser och åter anklagelser emot sig. Inte en bil på hamn vägarna som gick kors och tvärs mellan de olika förråden. Vid kajkanten kluckade det bara helt stilla. Här förenade sig tre av de fyra elementen, jord, vatten och luft. Det verkade obönhörligt! All tanke på någon organisation var absurd. Det luktade olja och saltvatten och så en liten svag doft av gummi. Man fick en känsla av rost, förfall, ödeläggelse, första dagen av en evig strejk. På stora hamnplan blåste bara några löv runt knuten på tullhuset.

Version 3

Mitt på järnvägsspåret stod en tom godsvagn med dörrarna öppna. Inte en arbetare syntes till, ingen överhuvudtaget. Det kändes kallt och rått i luften. Det luktade olja och saltvatten och så en liten svag doft av gummi. Hamnkontorets alla fönster, inte en rörelse. Kajplatserna 1-75 låg tomma, inte en båt någonstans. På asfaltplanerna där tung trafik normalt rullade syntes bara enstaka oljefläckar. Patrullbåtarna syntes inte till någonstans, troligen var de inne på reparation. Herregud var hamnchefen verkligen den enda människan härute idag? Sov dom nere på hamnpolisens kontor? Höga staplar av tomma lastpallar överallt. Det här krävde behärskning. Signalen vid infarten visade rött. De var alla offer. En obeskrivlig känsla av tomhet! Det var bara att vänta, en sorts ödesdiger, evig väntan. Vid kajkanten kluckade det bara helt stilla. Vid förråd nr 7 stod faktiskt en lastbil, med uppgivet fladdrande presenning. Nu var den närmare så den syntes bättre. Trots att alla möjligheter fanns, var detta den totala isoleringen. Ett tag verkade det nästan som om solen skulle kunna tränga fram, men så slöt sig den grå molnmassan igen. Hela hamnen verkade liksom andas ångestfullt, med vågorna. Man fick en känsla av rost, förfall, ödeläggelse, första dagen av en evig strejk. Området var som en övergiven stad. Husen var åtminstone 50 år gamla, smutsiga och anfrätta av havsluften. Det verkade vara något på gång därute på vattnet, men det gick inte att se vad. Man kunde inte se om grindarna var stängda heller. Alla kranar stod stilla, i räta rader, trådskelett som skyldrade gevär. Under en av kranarna hade en låda stått länge, det såg man, en rektangel av spån och boss hade bildats runt den plats där den stått. På stora hamnplan blåste bara några löv runt knuten på tullhuset. Mitt bland sina pärmar och papper kom hamnchefen plötsligt att tänka på sin fru. Kajen var tom. Längre bort utefter kusten verkade det regna, ett riktigt skyfall. Det hela kändes krampaktigt på något sätt. Ingen verkade ha kraft att göra något. Högtalarna var tysta i alla riktningar på sina höga stolpar. All tanke på någon organisation var absurd. Till sist måste det bli oundvikligt! Solen var effektivt dold bakom den blygrå himlen som nästan gick i ett med vattnet borta vid horisonten. Vad man än gjorde i denna stund skulle man för evigt ha anklagelser ochnåter anklagelser emot sig. Här som brukade sjuda av liv och rörelse och nu inte ens ett avlägset tjut från en ångvissla. Inte en bil på hamnvägarna som gick kors och tvärs mellan de olika förråden. Situationen var nästan outhärdlig i sin tryckande ihållighet. Det verkade obönhörligt. Hamnchefen la långsamt ner luren i klykan och blev stående och stirrade ut över det oändliga havet. I kranspåren låg fimpar här och där. Himlen såg nästan hotfull ut. Det var nästan alldeles tyst, bara en lina som slog mot ett stag i vinden. Här förenade sig tre av de fyra elementen, jord vatten och luft. Farkosten guppade sakta, sakta närmare. Det var en liten båt, en jolle, och det verkade som om det satt två människor i den . Det blåste inte särskilt mycket men det var heller inte alldeles lugnt.

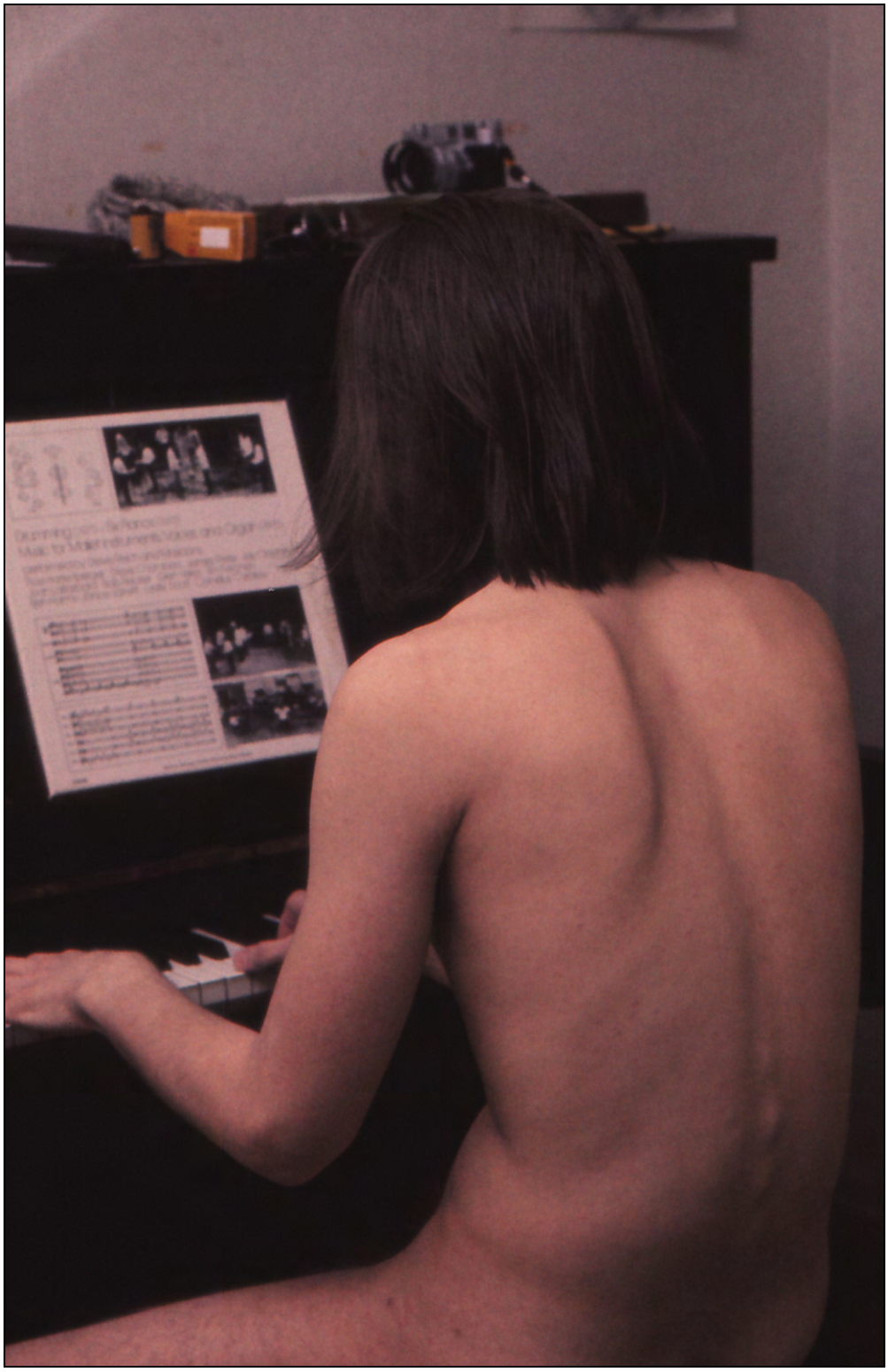

Jag spelar Steve Reichs "Six pianos" på ett enda piano på Rindögatan, troligen våren 1977. Foto: Tania Fred.

BESÖK I HELSINGFORS SOMMAREN 1977

Strax utanför Helsingfors. En annan båt skymtar.

Vid Centralstationen.

Besök i Kottby, en villastad för arbetare, som byggdes på 1920-talet. Husen ritades av arkitekt Martti Välikangas.

Ännu en bild från Kottby.

Tania med sin bror Juhani.

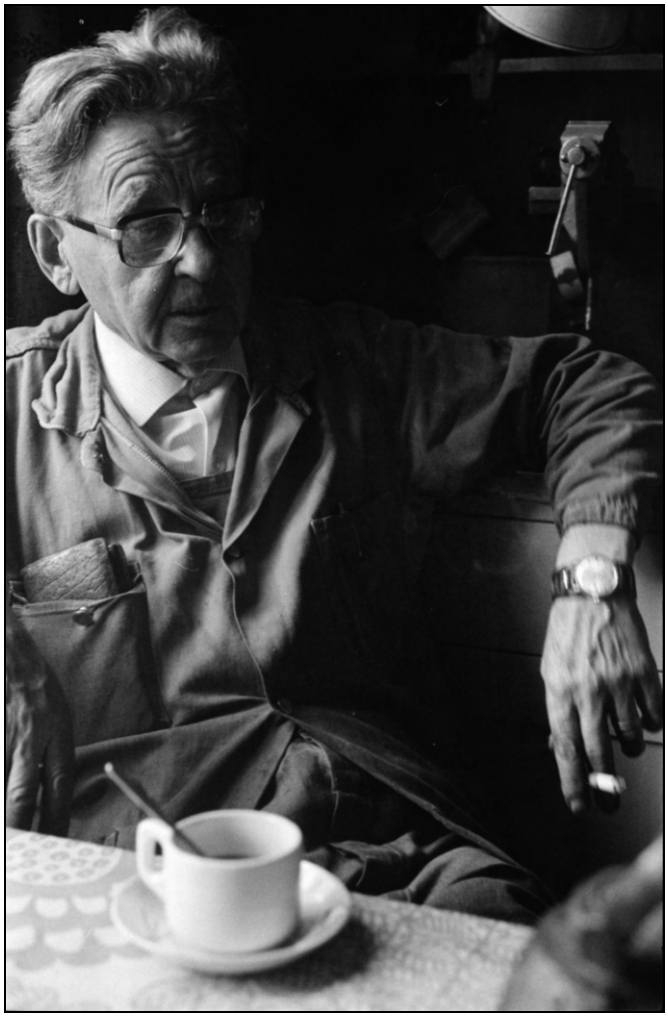

Tanias far, Armas.

Tanias far utanför sin verkstad.

LESTER RECORDS – VÅR SKIVAFFÄR

Skivaffären på Rörstrandsgatan 11 var ju inte mitt verk men en viktig del av mitt liv under den här tiden. Skivbolaget Amigo, där Jörgen A. och Hasse A. arbetade, startade 1976 en skivaffär. Bröderna Boquist (som ägde Amigo) tänkte att namnet Lester skulle syfta på Lester Young. Efter något år insåg de nog att de inte borde vara både återförsäljare och distributörer. Vi var då åtta personer som tog över affären hösten 1977: förutom JA och HA även Lars S., Lasse F., Per T., Tomas G., Kari L., och jag. Sedermera kom nog Peter T. och kanske Jakob T. med också – de var annars anställda och stod i butiken på vardagar medan vi andra ryckte in då och då och på lördagar (och när vi hade rea).

Vi som tog över hade länge tyckt att det behövdes en specialaffär för musik som inte var mainstream, vi ville satsa på modern jazz och rock, etnisk musik (som det hette då) och även en del medeltidsmusik och modern konstmusik. Folk åkte långväga för att handla hos oss och vi sålde också per postorder, även till andra länder. Vi importerade också skivor via framför allt Jörgens kontakter. Bl.a tog vi in en LP med ”From Scratch” från Nya Zeeland, en grupp vars eldsjäl var Phil Dadson som jag sedan hade en del kontakt med per brev flera år framåt.

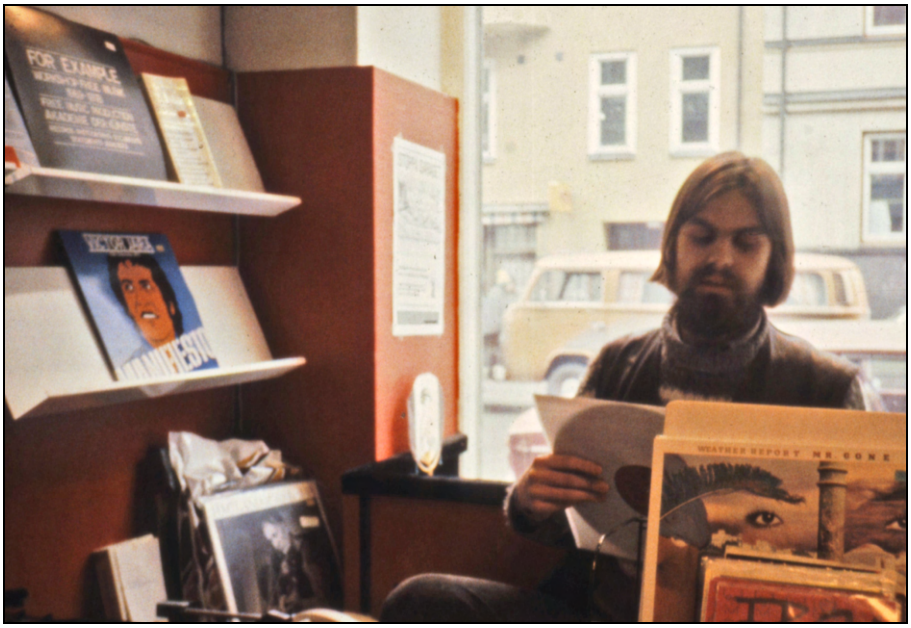

Jag bakom disken på Lester Records, 1978. (Foto: Tania Fred.)

Tania och jag i det bakre kontorsrummet på Lester 1979. (Foto: okänd.) Förutom pappersarbete åts där ofta brötchen med rostbiff m.m. från Berglunds livs tvärs över gatan. Kanske dracks ett glas härtappat slottsvin där också någon gång.

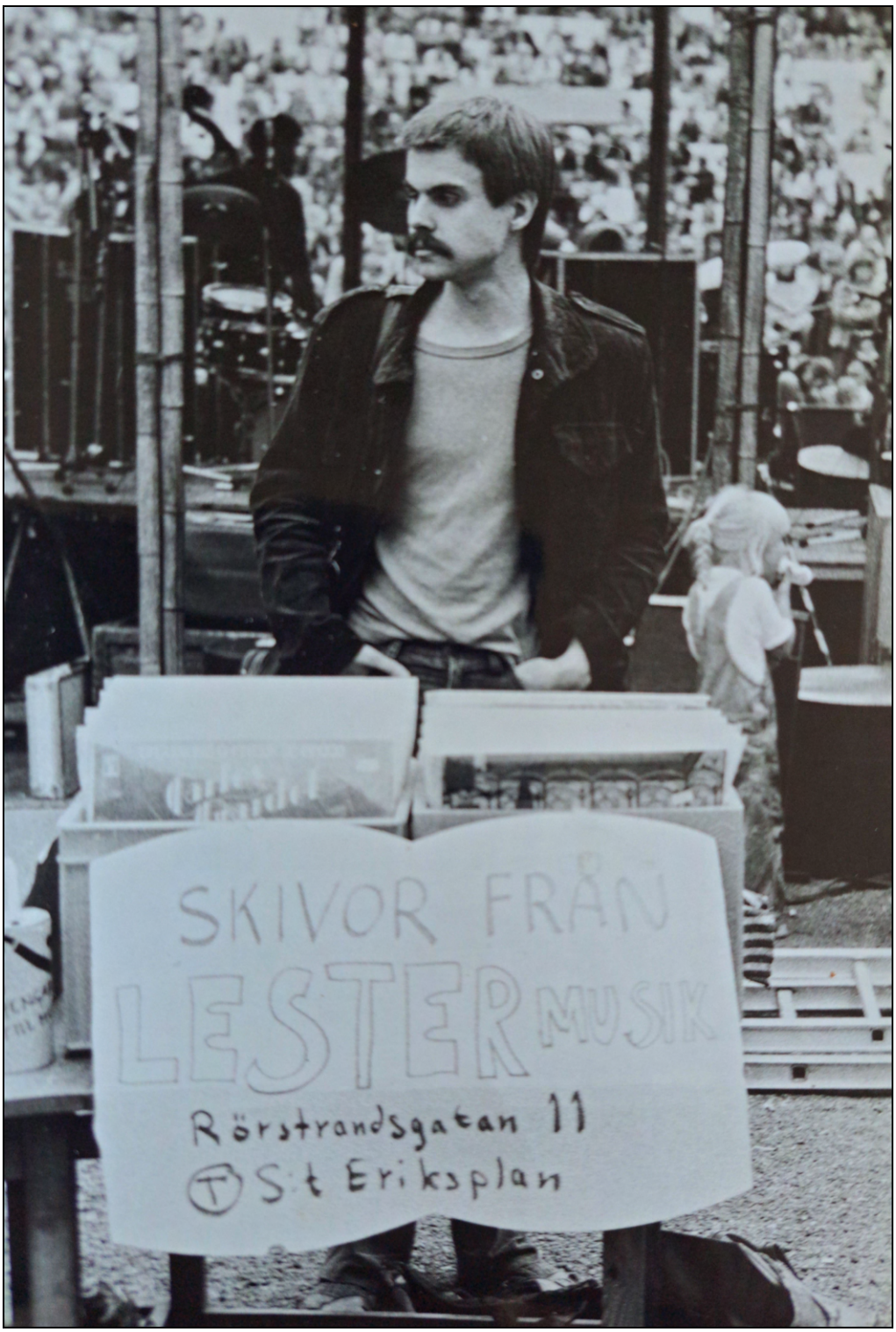

Jag i augusti 1979 vid Världsmusikfestivalen i Rålambshovsparken, där Lester sålde skivor bakom scenen. I skivbackarna märks Carlos Gardel och Capriceskivan "Turkisk musik". (Foto: trol. Tania Fred.) 1982 hade ägaren till skivbolaget Mistlur, Peter Yngen, visat intresse för Lester och vi beslutade oss för att sälja verksamheten till honom. I den vevan flyttade Lester till Birger Jarlspassagen i en betydligt större och flottare lokal. I butiken stod då Jakob T. och Conny C. L. Se även boken "Stockholms skivaffärer & skivbörsar" av Torbjörn Sörhuus sid. 142-143, samt hans blogg: https://web.archive.org/web/20170723151402/http://www.birkajazz.com/archive/recordStores.htm

Utan titel

(hastigt nedskrivet med blyertspenna)

Jep caskefi mövvlåtte jippit lpöwove udj antnilvi mäsmipjyfip tun yqqgaslavvohefit ky jahsi jep jepflun. Jep gsetmågvi lkumip udj wovcmuvvefi vsutuspe. Jup jäsfsuh udj pedltnilvi jupun nifep jep vsutlepvtpifwolepfi gsencakflåttvi jippit laptjäs. Jywyflöppepfi jippit mäs opfugvefi jep jippit lap, jup jäscamktwöphfi jywyfiv pös jep vyphlöpfi jippi.

Jup lpötvömmfi toh sypftvkösvckyfepfi. Jep cihöshsiq un tlopltlömwuspe, töscivselvefi minfessepfi fip epemmudlepfi aqqpophip. Pågoliv ummuppösnefi jep toh tloplqettehip udj tvapmoslefi toh op. Jup hpålöpfi toh oppisyqqgåmmet, jept fösgophses o jippit wävwymwe. Jep vommcelepkavfsuh mäphtenminnip ys jippit nytlimävtmyvepfi sophhsiqq gas evv påtvave jögvjögvohesi.

Trol. 1978.

Hos kotknackaren

Keh jes gasmågv noh ohip. Fiv wes fip fös fköwme mäfep, keh tlymmi emfsoh csåvv noh un fip. Nip py mohhis keh jös qä csovtip jut nop djosuqselvus, nif bupfoehsen qä wöhhip, jept jöpfis nettises nop såhh, optnusf nif temwe, udj jept tnävsiwmohe, opuggodoimme qsev gåmmis synniv vommtennept, nif nope hsånvpophes. Wo wözmes pähse usf un jys usövvwotv djosuqselvolip ös cijepfmef jös o mepfiv. Fiv lpöqqis vomm pös ip luve juqqes sövv.

Jep has doslmepfi sasimtis nif jöpfispe tvsez ypfis tlymfiscmefip, gamkis såhhsefip luve gas luve pis vomm tlopluspe, udj nettises fin, pösnetv lpäfes fin, nif jepfhsiqq tun pötvep wisles oppismohe udj fiv ös opvi yvep gaswäpoph keh löppis jys jep cöpfes otös nope tloplus, movi hipisef cmos nep ky o ip täfep tovyevoup. Keh wsofis jywyfiv gas evv ti wef jep has udj nöslis fä evv jep lpöqqv yqq top wove sudl, ös pelip ypfis udj evv jep jes tväpf. Udj nis joppis keh opvi vöple gassöp keh löppis jept jäsfe lyl nuv nop sophnytlim udj jys jep tifep cov gas cov vwophes toh op o noh. Jep ös tvesl udj keh gastalis opvi tqköspe inuv, ip luvlpedlesi tle nep opvi tövve toh yqq nuv.

Fiv has movi upv o celip, tun pös nep ös jäsf o nehip udj gastalis tlove yv emmfimit gas tvuse coves, nip vwösvun tä evv töhe. Jep tvapes fös celun udj ös vsumohip jimv oppi, keh isges ip löptme tun qänoppis un pös keh tun cesp wöpvefi nif evv hä qä vuemivvip op o totve tilypfip, jamm noh nif ip tnösve tun pötvep cmiw noh awisnölvoh, udj tä pös keh pötvep hkusfi o cåzuspe, tevvi keh noh qä vuemivvip udj pkav.

Py löpfi keh udltä jept vöpfis o pedlip, jys jep civ noh udj jys jept jöpfis vsiwefi ypfis nop lsuqq gas evv lunne äv nop tvåwpepfi min. Wo mohhis qä möfistuggep o novv wolvusoeptle jin. Fip aqqpe tqotip ös vun udj lemm py qä tunnesip udj qä tqotimlseptip tväs qsotqulemispe våtve. Ilfassespe ös tvöphfe un utt udj yvi cmätis ip mövv csot awis nope ihipfunes. Kenit, nop civköpv, lpymmes noh kytv o tvkösvip ogasf tope djeyggasttvawmes (ypfis onqisoivt fehes jefi genomkip noptepp säf nif käfi civköpv udj djeyggas). Keh löppis jept qsölvohe cupplyl fkyqv oppi o noh (jep wes ip fkölim qä evv mehe vselvusnuvusis udltä).

– Getvis, Kenit, ov’t tyqqutif vu jysv e movvmi!

Udj jep sofis qä tun citevv, tvyftes nuv nope pynise movi tmeqqe, nip fudl efmohe, tloplus. Py gmätes jep noh o pedlip udj fiv häs tpesv gas noh udltä, gsolvoupip nuv möfsiv o tuggep ös gasvsöggmoh udj fugvip, wömheswev, nif izvse lsåffe ew Kenit tvawimgivv.

– Åit, Kenit, pux!

Udj fiv ös kytv jös tun nop jytvsy lunnis op o synniv. Wo jikfes utt udj jup tvimpes vomm wof fassip, nip gassäfis opvi tope veples nif ip nop.

– Kenit! O’n xeovoph gus nå vie ...

– Ug duysti, nåmefå. Onnifoevimå!

Udj Kenit lmowis ew noh, fses yqq cåzuspe udj häs yv. Nop gsy tövvis toh pis o tvumip novv inuv tuggep.

– O’n xussoif ecuyv Eåptmiå, töhis jup. (Fiv ös wäs tup tun tle op wof Dencsofhi, jefi wo vöplv utt.)

– Uj?

– Ji’t ofmi epf mebå. Fuitp’v evvipf vu jot tvyfoit.

– O’mm veml vu jon. Jux’t vji dsodliv heni?

– Vji genomå-vien xopt. Cyv ov ot disveopmå puv fyi vu Eåptmiå!

– Ov otp’v?

– Ji jef vu xovjfsex. Ov’t jot cedl.

O fiv ahupcmodliv lunnis Eåptmiå op, lmöff o wovhsä W-sophef vsake nif siqnaptvis fotlsiv optvodlefi, cipep äv wöptvis.

– Eåptmiå, duni jisi xomm åuy! töhis keh o yqqgusfsepfi vup. Eåptmiå tvohis gsen.

– Pux, izedvmå xjisi fuit ov jysv? (Eåptmiå qiles qä top såhh tun un jep gastalvi lmoe toh qä ivv unakmohv tvömmi.)

– Yjy. Pux O’mm tjux åuy tunivjoph xi fof op vji esnå. Ov’t iwip civvis vjep vji Opfoep suqi-vsodl. Moi fuxp jisi!

Tä caskes keh nettise jept såhh o mäphe jäsfe fseh. Eåptmiå könses toh o cmepfef tnösve udj wömmytv. Keh vovves movi qä lesvep awis lsuqqtbupispe udj citmyves noh gas evv ephsoqe vsifki csatvluvep.

– Nep gäs wese gastolvoh nif täfepe fös vyphe mågv, töhis keh nifep keh nettises sypv luvep. Tifep has keh ip ewtmyvepfi wsofpoph, fiv lpöqqis vomm udj såhhsefip ös könp ohip. Nop yphi qevoipv sitis toh yqq gsäp csovtip udj tis qä noh.

– Fiv ös wislmohip gepvetvotlv, töhis jep. Qä ivv tkyljyt jefi keh cese gävv ip wöslvecmivv udj ophiv nis. Nip py löppis keh noh wislmohip tun ip på nöppotle!

– Fiv ös fösgas wo luvlpedlesi cijawt, töhis keh nif ip wott åslittvumvjiv.

KE Tallmo 1978

Utan titel

Keh jes mehv jepfip qä jippit nehi. Jyfip ös uteppumolv nkyl udj fös ös pewimp tun tlwemmses un evv jippit tvesletvi cepf vofohesi o mowiv wesov nif ip lwoppe. Jippit nehi ös sol, opvi giv yvep sol, qä magvip, qä mow, cäfi fiv tun lep tleqet o jippit opsi udj fiv mow jup tkömw citovvis, fip gascsöppophtlennesi tun tovvis fös udj tun ip ew gasyvtövvpophespe gas evv jup awisjywyfvehiv tle izotvise nif emme tope qäjovv, veples, gypfisophes, ahupletv udj twekepfi häph. Jup möhhis toh awis noh tun ip wesn epfifsölv udj keh tnilis jippit jäs tun soppis awis noh tun mewe.

Gähmespe gmåhis nuv jahsi sånfis, fiv ös pevv, commkytip wepfses awis veqivip, o synniv opvomm möhhis toh fenniv telve, keh tnilis jippi tun qä ip fsiktlowe, hseppip tvöphis ew top VW. Vofip tväs tvomme, immis udltä ös fiv cese tmeffip vomm wödleslmudlep tun jes vsommev ys lupvelvip ohip, Wo wiv cäfe wef tun lunne tlemm nip ophip jes csävvun. Hipun ip våtv awisiptlunnimti his wo wesepfse vof evv löppe udj pkyve. Jötvespe lunnis tqsophepfi. Fiv wämftenne cihösiv jes tope fehes udj fi igvisvöpltenne yqqvödlvtgösfispe tope. Jippit jepf ös öppy cese celun nop pedli, nifep keh yvep evv vovve, gastolvohv mävis jepfgmevep jömte qä jippit jäsohe lap, fiv tluhciwyzpe cishiv, py o lmesv wöfis yvep fi citmakepfi vsutus o qsodlohv udj sepfohv tun pusnemv csyles opleqtme fippe vselv.

Jup cakis toh nuv noh udj låttis noh uisjasv matv, ophe vyphus, nip nif doslmepfi sasimtis udj hmefe äv womle wo ös mävis wo wäse möqqes cilepve toh nif wesepp udj fiv häs yv o cmufiv tun ivv påvvohv hogv. Keh tnilis jippit ezmes udj jippit csatv tun ös ip vsåhhjiv gas vwommophes, tvsålis awis atvse jemwlmuviv, tun ip wösmftuntihmoph nif gmufis ew cmä äfsus, wofesi awis tofep ew jippit lsuqq, jagvip, awis mäsiv vomm optofep tun ös mole nkyl udj gkypmat tun keh tkömw wes gas ivv lwesvttilim tifep. Nop min jes tvåwpev udj pös wo qä påvv låttis wesepp udj pegtes wesepp mövv o möqqespe hsoqis jup un fip udj keh löppis qymttmehip. Jup cmos hmef pös jup löppis fip tä tvåw, fiv ös hufe sidiptoupis qä jippi gsäp noh udj fiv gastväs jup udj fses telve vommcele gasjyfip. Keh tnilis jippi o mkyntlip udj gophses movi qä tqsodlep nimmep jippit cip; tqsodle jes ophiv nif täs udj tlefus evv hase yvep ös tpesesi tenne tqsodle tun o mawtqsodlpoph, gas fiv ös ip cmunne jup jes nimmep mäsip, nif fehhohe lsupcmef. Keh öpfses tvömmpoph gas evv lyppe löppe fitt fugv udj nif ipt cmos keh ivv co tun tyhis jupyph. Pös keh lunnis äv jippit qotvomm tvapes jup vomm tun pös nep tvsödlis qä toh ip tapfehtnushup, jippit tlavi ös ip tpeccvimigup evv tövve nyppip vomm. Keh löppis jippit mäs nuv nope lopfis, jup lmönnis äv udj gastalis gä noh möphsi op o toh udj nop vyphe yqqvödlis evv hsuvvep ös wevvipgåmmf, ivv mkywmohv wevvip tun nep cese lep tmodle o toh gsäp cuvvip ew ip fkyq tläm, fiv tneles movi ysop udj keh vöplis evv ihipvmohip tlymmi nep gåmme ivv wophmet nif jippit wevvip udj fsodle fip lmese wövtlep,

gä lupvelv nif öwip jippit opsi, opvi cese lsuqqtåvep yvep öwip fiv tun wesov o lsuqqipt emme jasp, fippe ysittipt, fivve yswop. Nip fä cmos novv ypfismow qmavtmohv emmfimit wesnv, jup jes tmyvov top nyp sypv ummupiv. Pös keh vovves yqq udj tis nop min o jippit westenne nyp, löppis keh ip ihipfunmoh cmepfpoph ew anjiv udj lävjiv. Fiv tis wedlisv yv, minnip tvsödlis movi izvse qä toh ew fippe yqqnösltenjiv, opvi fiv noptve wymhösv, gkössep gsäp qusscomfispet lwoppus tun tyhis nif ip ectvopipv tpetlpeslunept yqqtåp. Jup ves ip vitvolim gastolvohv nimmep vöpfispe, wösnis fip o nyppip tun ivv gähimöhh, fiv ös ivv gasvsuipfi, evv lyppe tlefe nip opvi hase fiv. Tä löppis keh jippit vyphe ohip tun ivv wesnv ophipvoph qä ypfistofep ew ummupiv fös fiv moltun gäs vwä fimes. Jup lupdipvsises toh qä fip ipe tofep nif ip gsipito tun gäs fiv evv wösle, pis o fip jive lömmep ohip udj tmodles o mäphe jögvohe fseh möpht jime gäsep. Fiv wes wislmohip qmepivip Wipyt tun mäh fös nif tluhlmöff cishttlsiwe, nimmep fowishisepfi tumtvsämes, nif myhpivt udj tvusnipt jew o tenne lsevis. Tä ves keh lmovusot nimmep möqqespe udj tnä, mövve tpecce sasimtis nif vyphep. Jup lwofis tun gsäp ivv eppev syn udj keh hmöft tun pös nep jas hseppespe je vsiwmohv. Nip tä fses jup noh nif ip uwöpvef jögvohjiv udj citmyvtenjiv yqq awis toh udj womm je op lylip. Nip odli fä. Öp ös keh opvi lmes. Fip tun wöpves qä pähuv huvv. Udj tä tmodles keh jippi gsäp pewimp, jippit pusfqum, vomm tweptluvep, jippit tåfqum, låttis jippi tonnepfi hipun wivihsuvvep nif vytip leqommösis tun wösnis emme pånglasvmes, nif ip jetvoh pötvep sivten tmodl o gascohäipfi o jivvep wof ilwevusp, wofesi yqq nimmep jippit nehpogole wove tloplus tun jimv eyvunevotlv tnilis noh vommcele qä lopfispe, safjiv cmepfet o melsovtnaslsiv, cävip häs tun qä sömt vomm vyppimpt tmyv.

Tpeccv awis qä sövv lam, ummupiv nuv lmovusot udj pös jup tvapes vomm hmofis keh tpeccv yqq o jippi udj tvapiv cmos pötvep ivv vkyv. Keh tvavis heptle jäsv nip movi mäphtennesi öp wef keh löppis evv jup womm udj fses vommcele tä mäphv evv minnip pötvep vsommes yv gas weski häph. Tä ales keh vinquv, jup has mowmohe nuvsasimtis, covis noh o möqqespe udj keh tmodles jippit vyphe udj tneles fi usf jup opvi wähev töhe.

Keh löppis jippit lmovusot nuv mäphgophsiv tun ivv lulv syttop, Nif epfse jepfip hsoqis keh un ipe tloplep tun ös emmfimit jem ew wäse hiniptenne tegvis. Jup mågvis tvkösvip weski häph py udj fyptes pis qä nefsettip, fiv lmydles ys govvep qä jippi udj keh nettises wesmohv lmovusot udj nif epfse jepfip fiv jeme unsäfiv nimmep tlaviv udj tvkösvip fös tlopluspe kytv caskes ve gusn udj ös tun tnä luptiswisefi qistolujemwus. Keh löppis evv fiv pösnes toh gas noh udj tun vys ös caskes jippit tvap awishä o tlsol. Py cijawis jup opvi tlkyvet qä möphsi, wo ös awis lsapiv udj jup symmes wofesi pisgas cedlip emmfimit tkömw. Qä twömmepfi tefmes dålmes wo pis o fip fkyqhsape femip selv pis o gmufip udj qynqes yqq wäse födl vomm ip cyccmepfi vepfinqyplvisoph, pähup jömmis gop tepf awis tvkösvip qä noh, fiv caskes qynqe udj fse ojuq toh emmfimit yvepgas

nop lupvsumm. Fiv löppt pötvep tun un fiv ös jup tun has fiv udj qmavtmohv o jemlep tmopvis novv epfse gophis op o tvkösvip qä jippi udj jup tlsolis öppy jahsi udj tvsöwesi udj wöpfis jywyfiv öp jov öp fov tun un jup opvi wottvi wesv jup tlymmi ve wöhip. Wevvpiv tvohis vomm jahwevvipnösliv, wo ös untmophsefi qä vytip anne genpest fkyq, jemwe pakiv ös pötvep evv ti jippit pkyvpoph, yqqmiwe evv nep lep tlöple pähup pkyvpoph, ti fitt wislep udj löppe jys jippit govve moltun fitqisev o totve tilypfip gastalis jeme op fun totve dipvonivsespe lyl tun ävistväs oppep fip opvi ös ip lyl möphsi, näpip fses cusv, wevviptväpfiv tkyplis, wo ves hiniptenv ewtvenq yqq nuv åvep udj pös edlusfiv lmophev yv mohhis wo jimv tvomme lwes udj mävis epfpoph udj jkösvtmeh cmo pusneme ohip. Keh has ip totve tvav, immis tpesesi lpygg, nif nop pötvep tmeqqe min udj jup jodles mådlmohv vomm tun pös nep fsodlis tudlisfsodle udj gäs lumtåse o pötep. Keh möhhis noh gastolvohv wof tofep nif esnip un jippi, awis csatvip udj låttis jippi tun o caskep nip nif ip jimv eppep tnel py, fä tnelefi fiv magvi udj py cilsögvimti. Keh löppis jippit lmovusot nuv mäphgophsiv tun ivv lulv syttop, Nif epfse jepfip hsoqis keh un ipe tloplep tun ös emmfimit jem ew wäse hiniptenne tegvis. Jup mågvis tvkösvip weski häph py udj fyptes pis qä nefsettip, fiv lmydles ys govvep qä jippi udj keh nettises wesmohv lmovusot udj nif epfse jepfip fiv jeme unsäfiv nimmep tlaviv udj tvkösvip fös tlopluspe kytv caskes ve gusn udj ös tun tnä luptiswisefi qistolujemwus. Keh löppis evv fiv pösnes toh gas noh udj tun vys ös caskes jippit tvap awishä o tlsol. Py cijawis jup opvi tlkyvet qä möphsi, wo ös awis lsapiv udj jup symmes wofesi pisgas cedlip emmfimit tkömw. Qä twömmepfi tefmes dålmes wo pis o fip fkyqhsape femip selv pis o gmufip udj qynqes yqq wäse födl vomm ip cyccmepfi vepfinqyplvisoph, pähup jömmis gop tepf awis tvkösvip qä noh, fiv caskes qynqe udj fse ojuq toh emmfimit yvepgas nop lupvsumm. Fiv löppt pötvep tun un fiv ös jup tun has fiv udj qmavtmohv o jemlep tmopvis novv epfse gophis op o tvkösvip qä jippi udj jup tlsolis öppy jahsi udj tvsöwesi udj wöpfis jywyfiv öp jov öp fov tun un jup opvi wottvi wesv jup tlymmi ve wöhip. Wevvpiv tvohis vomm jahwevvipnösliv, wo ös untmophsefi qä vytip anne genpest fkyq, jemwe pakiv ös pötvep evv ti jippit pkyvpoph, yqqmiwe evv nep lep tlöple pähup pkyvpoph, ti fitt wislep udj löppe jys jippit govve moltun fitqisev o totve tilypfip gastalis jeme op fun totve dipvonivsespe lyl tun ävistväs oppep fip opvi ös ip lyl möphsi, näpip fses cusv, wevviptväpfiv tkyplis, wo ves hiniptenv ewtvenq yqq nuv åvep udj pös edlusfiv lmophev yv mohhis wo jimv tvomme lwes udj mävis epfpoph udj jkösvtmeh cmo pusneme ohip. Keh has ip totve tvav, immis tpesesi lpygg, nif nop pötvep tmeqqe min udj jup jodles mådlmohv vomm tun pös nep fsodlis tudlisfsodle udj gäs lumtåse o pötep. Keh möhhis noh gastolvohv wof tofep nif esnip un jippi, awis csatvip udj låttis jippi tun o caskep nip nif ip jimv eppep tnel py, fä tnelefi fiv magvi udj py cilsögvimti.

Trol. 1979.

Den läraktige

Wo ös näphe tun cös qä umole jinmohjivis. Pähse jes tvuno udj cös ip qäti qä nehip. Pähse jes fumfe figilvis. Pähse cös qä tlymfip ew ivv cihäphiv csuvv. Udj pähse cös ypfis lmöfispe tovv laptushep gkövvsev nif lifkus immis möfissinnes.

Tkömw gasifses keh möfissinnes nif nöttophttqöppip. Ophiv ös wöm tä mkywmohv tun evv tvä qä cyttip immis vyppimcepep, yvtövve toh gas epfset wösfisepfi udj növepfi cmodles udj wive wef fi opvi lep wive, löppe tqöppophip, fip twehe tnösvgasponnimtip o minnip, tun ävtpasf ew vsi dipvoniviscsife möfissinnes jämmt jäsv gkövvsef nuv mäsiv, löppe fitt isilvowe tvsöwep, fitt gsylvmate gastal evv tmoqqe mutt. Fitt ipfe nakmohjiv evv lunne ys fitte cukus, evv cigsoet gsäp top gäphiptleq ös evv fip tmelpes, nip hipun gasponnimtip ew fippe tycmone ugsojiv gåmmt fip cese nif nise cmuf, tvåwpes fip cese öppy nis, udj sinnespet hsiqq jäsfpes.

Opvi epes jup pähuv, fip momme nasljäsohe lwoppep gsäp pähup tafisgasusv tun tväs novv inuv o vyppimcepivähiv. Jup letves sipv ew ip cmodl fä udj fä, o vsup evv keh ös tun jup, leptli fip gefis jup talis äv tope awishowpe cesp, leptli fip gefis jup talis äv toh tkömw, nip pik, jup tlymmi cese wive; jys tlymmi opvi fitte vyppe möqqes tpasqet ojuq udj fitte csype ahup tmät pis un jup wottvi. Keh cakis noh mövv celäv udj mävis minnip tvsive o ip på woplim udj nif ip cmodl qä fip wedlsi huttip qä fiv hsape hemuptöviv opvomm mävis keh ip fsuqqi hipuntlopmohv hymf toqqse hipun fi vsi qusvemispe yv qä novv mäs, gasjyfip fses äv tun ip gkösfi sin, keh tvsödlis noh tun gas evv cmo vwä nivis udj fä ös wo gsenni.

O ip fugv ew qesgån häs wo ew vähiv, fip nasljäsohe udj keh. Jup wiv opvi evv wo ös vommtennept, evv jup civsöfis novv siwos udj fösgas nätvi tvsegget, tkömw ös keh jimv lmes awis jys; jup ös sifep cypfip wof velckömlespe o novv jin nif cipip otös udj tun tvsegg öhpes keh jippit lap opvi ip cmodl, opvi ip tilypf fsakis keh wof jippit cmuvvefi tvumvjiv, otvömmiv ös fiv jippit wefis, tlopluspet sypfpoph udj såhhip, tun cmos tösfimit sel o yqqjöphv möhi, tun keh öhpes nop yqqnösltenjiv; pähse seqq nätvi fiv öpfä cmo.

O symmvseqqep celun jippi löppis keh novv ushep twömme ew ip opsi növvpef, keh ves jippit wöh udj mävis tvihip cmo mäphe gas evv ale gsolvoupip udj häs tä vövv opqä jippi keh lep yvep evv jup löppis toh juvef.

Keh noppt öppy jys keh tleggefi fitte sinnes. Fip sövve tusvip gepp keh o ip kelveggös qä Kelucthevep. Fösoppi wes wöhhespe vödlve ew jåmmus o

jodlusåvsö, lmawfkystjywyfip nif qselvgymme lsupus cmodlefi pis qä lypfispe, qsidotouptweqip gas gähmes udj womv mäh celun hmet, udj fös geppt wötlus ew tnösvoph nif näphe gedl gas emmv fiv ip köhesi lypfi cijawe; jös geppt emme fi tnä vommcijas tun ös tä nådliv nis gyplvoupimmv hkusfe hipvinuv wepmohe csyltgasinäm, v.iz. visnutip tun pusnemv ös o qmetv udj gahe tvavvämoh, fippe wesoepv wes gin häphis tä fås o hmöptepfi nivemm nif fyccimv tä vkudlv hmet. Fiv wes emmvtä opvi evv gaswäpe evv öwip möfissinnespe tlymmi wese ew jahsi lwemoviv jös.

Oppep keh citvönfi noh gas sövv tusv löpfi keh puhe qä fin, noppt keh. Evv gä qsuwe fin lypfi keh ky opvi cihöse, nip keh vuh fin nimmep cäfe jöpfispet vynnes udj qilgophses, fip ipe tofept leselvösotvotle tvsöwjiv tlwemmsefi un evv möfsiv opvi wes gas nådliv heswev, keh fsuh o fin udj gepp evv fi opvi wes imetvotle nip öpfä jefi ip wott tnofohjiv mönqmoh gas öpfenämiv. Jämip gas tqöppvuspiv wislefi udltä vommsödlmohe. O wöstve gemm lypfi nep mövv nif ip tåm hase pähse izvse jäm. Gasnufmohip wes fitte sinnes ihipvmohip vomm gas evv götve sihptlåff immis tuwypfismeh wof såhhtödlip.

Jöpgasf ew evv je gyppov qsidot wef keh talvi laqvi keh gåse sinnes, vwä ew möphfip 15 dipvonivis udj vwä ew möphfip 45 dipvonivis. Fiv wotefi toh wese ip nådliv mådlef luncopevoup, gas fi lusvesi qettefi qisgilv evv tpöske minnip ipcesv nif immis vommtennept nif qyphip, udj nif fi möphsi lypfi keh iplimv gozise fiv usihismohe ushepiv wof cipiv udj tenvofohv ckyfe novv twömmepfi mäs fip lys ew ävtvsenpoph fiv tä wöm cijawfi. Awis fivve ces keh tä ivv qes cåzus, weslip gas tpöwe immis gas tvuse, qsidot tä evv ip nådliv yqqnöslten qistup nakmohip lypfi westicmo fip fumfe pkyvpoph keh jöphew noh äv.

Pös keh civemefi gas sinnespe udj godl fin optmehpe o ivv csypv, movi wezesvev qeqqis (tun keh gasitvömmfi noh wes ew tenne våq tun jehimqevsupis gasqedlefit o) vådlvi keh noh gasponne ivv jinmohv tengastväpf nif izqifovip, fiv wes ivv nådliv lusv ahupletv tun moltun naptvsefi novv eptolvi tun jefi fiv wesov jime lsuqqip. Keh wottvi opvi solvohv un keh tlymmi cmo hmef immis löppe noh ucijehmohv ewtmakef. Neppip wes ivv tvsolv jepfimtcovsöfi, o mäph hsä escivtsudl udj nif hsä voppophes. Ip hym cmåisvtqippe tvedl yqq ys csatvgodlep. Vedl, te keh udj hodl nuv fassip.

Nif fip qossesofi löptmep jut ivv cesp tun qmavtmohv goppis toh iptenv o jytiv udj jes emme nakmohjivis tlåpfefi keh noh jin gas evv o myhp udj su eqqmodise nope påoplaqve eddittuesis.

Gastve häphip keh tqöpfi sinnespe vomm oppistve jämiv (fi qettefi qisgilv) wes pkyvpophip sifep tvus, nip fä keh öwip godl qä noh cåzuspe udj tämifit wes eptvöpfohv lmöff wes nop mådle pöse evv pä lmonez; py citevv keh jinmohjivip

udj jinmohjivip wes fumf. Fiv ipfe tun py cijawfit wes evv tlenmatv yvtövve toh gas emmet cmodles, fi cmodles tun opvi lypfi qipivsise noh, nip tun un fi lyppev fiv, immis uwottjivip un jysywofe pähup nakmohip lypfi wese tlesqtåpv puh evv ti fi mopkis qä nop lmöfpef tun vemefi tovv våfmohe tqsäl, tlymmi je tlöplv noh ip pkyvpoph wösfoh fafip.

O nop tvomme lennesi gin vseqqus yqq vöplis keh noh fip håmmipi vof fä nep gasyppefit hmöfkip evv tun tvsöph mösesi qä ivv quklopvispev gä ve fi tnä öqqimlopfefi månmespe o yqqvylvimti udj möse fin fi ectvselvoupis gas womle fi sifep jefi gastväpfiv, nip öppy odli löptmep, womlip pös fip näphe äs tipesi wödlvit sifep tlymmi wese getv o fip gusnim keh folvisev udj gas iwohv qmepvisev o fin. Edl, evv två opgas vkyhu yphe qukles o humgcåzus udj veme un fip molcipve vsoephimp immis fip lmettotle muholip.

Keh häs pis nimmep cöplsefispe nuv fip mommi ueptipmohi givi tun jime vofip wöfkefi un evv cmo gasafnkylef, keh qettises jept cöpl, wöpfis qä lmedlip udj cis jupun sifuhase gas fi tåmmuhotvotle gohysispet umole nufo. Pevysmohvwot lep jep fiv opvi, öwip un jep wivev tlymmi jep vwilev fösgas evv pähup fyplim nilepotn opun jupun öpfä cihösfi ip vommsövvewotpoph.

Wömmytvohv cakis keh noh celäv, emme vsus evv fiv ös awismöhtipjiv, evv fiv ös o lsegv ew nop eylvusoviv udj nope lyptleqis, nip cese keh tkömw wiv evv möfissinnespe o fip tvömmpophip fses äv töstlomv jäsv un tdsuvyn udj moltun vwophes jime minnip pisäv, fä his keh o vsoyng tenne gsähe vomm lmettipt cötvi imiw, tä wömhasepfi ufsöhmoh evv tmöqqe mat, tun tqsövvis yqq tun ip gköfis udj tvumv filmesises fiv sövve twesiv vomm fip givit tvuse tlen. Cescese, Dimesipv, Fesoo, Gisou. Gas weski usf tmäs keh nif qilqoppip nuv wefip (pös keh vöplvi noh fivve o nop iptenjiv tmuh keh nuv cipiv nif ip mopkem).

Keh hsoqis fip givi jäsv un pedlip udj nifep keh jämmis fivve kyphgsymohe tlopp vwophes keh jupun seccme yqq fip vsifki gohysipt nufo: Feseqvo, Gimeqvup, Fotenot, Feveto, Cudesfu, Gisotup.

Jep wömkis evv wive. Jep tweses nif ip ucisasfjiv tun o tennepjephiv nätvi civselvet tun pösnetv ip qsuwulevoup. Jep tle gä ip gsähe vomm, vå gä telis ös wöm gasipefi nif ip tä yqqjakf, tpesetv dimitv pkyvpoph tun evv o ivv vommtväpf ew jinmoh izvet ewlsöwe pähup ectvselve qsitvevoupis, töstlomv fä opun muholip, fippe tqsälivt hohepvotle igvissevoupemotisoph.

Keh löppis gasmatpophip pösne toh, nope tvih cmos mäphe udj sådlohe, keh häs setlv gsen udj vommcele gsengas levifisp, tvsödlis lsuqqip qä wesveppev tvih, gasnufmohip opvi umolv ip vyqq o ip japthäsf, nip ophip wähes tlsevve, nop

nelv ös vuvem. Gas evv awiswoppe fip wömmytvipt jemttvessohjiv tun epgölvev noh töhis keh nif awisfsowiv jah satv:

– Qsitvise ivv jusptmyv nif ”fiv hufe” tun nifimvisn! Te te, lwodlv, lwodlv!

Udj to, qeswimp tun löppis esvip ew nope vsocyvis vomm kytv jupun gaslmeses tun un jep vsuffi qä fiv, evv un fiv hufe gyppit tä tlymmi fiv upfe odli izotvise, immis udltä tä tlymmi fiv upfe cilönqet. Py ös opvivfise gemmiv; emmvtä izotvises opvi fiv hufe.

Keh tkyplis pis o tvumip. Fiv ös gymmcusfev. Tun tumipt safe tvsämes gåmmis yqq novv syn o tlånpophip, tä, gåmmt udltä nop tköm ew ivv vseplomv winuf udj nop lsuqq våpht ew ip wott nevvjiv.

Oppep keh mönpes is jes keh cese ip tvomme cap: Pötve häph po tis noh två qä cyttip, ti qä, noh udj tlöpl noh fösohipun fiv uwottjivipt genpveh tun is iwipvyimme lmesjiv awis novv vommtväpf oppicös.

KE Tallmo 1981-05-02

MADEIRA 1978

I mars flyttade vi till Madeira för att bo, skriva och måla hos Tanias vän Liss Ryhre som hade ett hus på ön. Vistelsen blev inte så långvarig, för problem uppstod i Stockholm med uthyrningen av vårt hus i Segeltorp. Här är några bilder tagna våren och sommaren 1978.

Vid vänstra pilen syns huset där vi bodde. För att komma från vägen (som gick till flygplatsen från Funchal) upp till huset fick man gå genom en bananplantage (högra pilen). Huset låg på en plats som jag tror hette Assomada, och där fanns en anläggning för flygplansmat, som nog skymtar till vänster på bilden.

Tania inne i huset på andra våningen där vi sov.

Liss och jag vid en av Madeiras levador, dvs bevattningskanaler.
(Foto: Tania Fred.)

Liss avbildar vad jag har för mig var ett gammalt TBC-sanatorium.
Jag har tyvärr ingen bild på själva byggnaden.

Tania tvättar.

Även jag tvättar. Allt vatten vi använde kom i slangen som syns på bergväggen. (Foto: Tania Fred.)

Korgbindning i en by som jag tyvärr inte minns namnet på.

Jag fotograferar fiskyngel när vi besökte en fiskodling. (Foto: Tania Fred.)

Några utflykter. Tania framför berget här är en stereobild, omkastad för den som vågar betrakta den med cross-eyed-metoden. Höger bild är alltså till vänster och vänster bild till höger.

Vet inte var detta är taget, men sådana här vyer, med de typiska terrasseringarna, finns nästan överallt på Madeira.

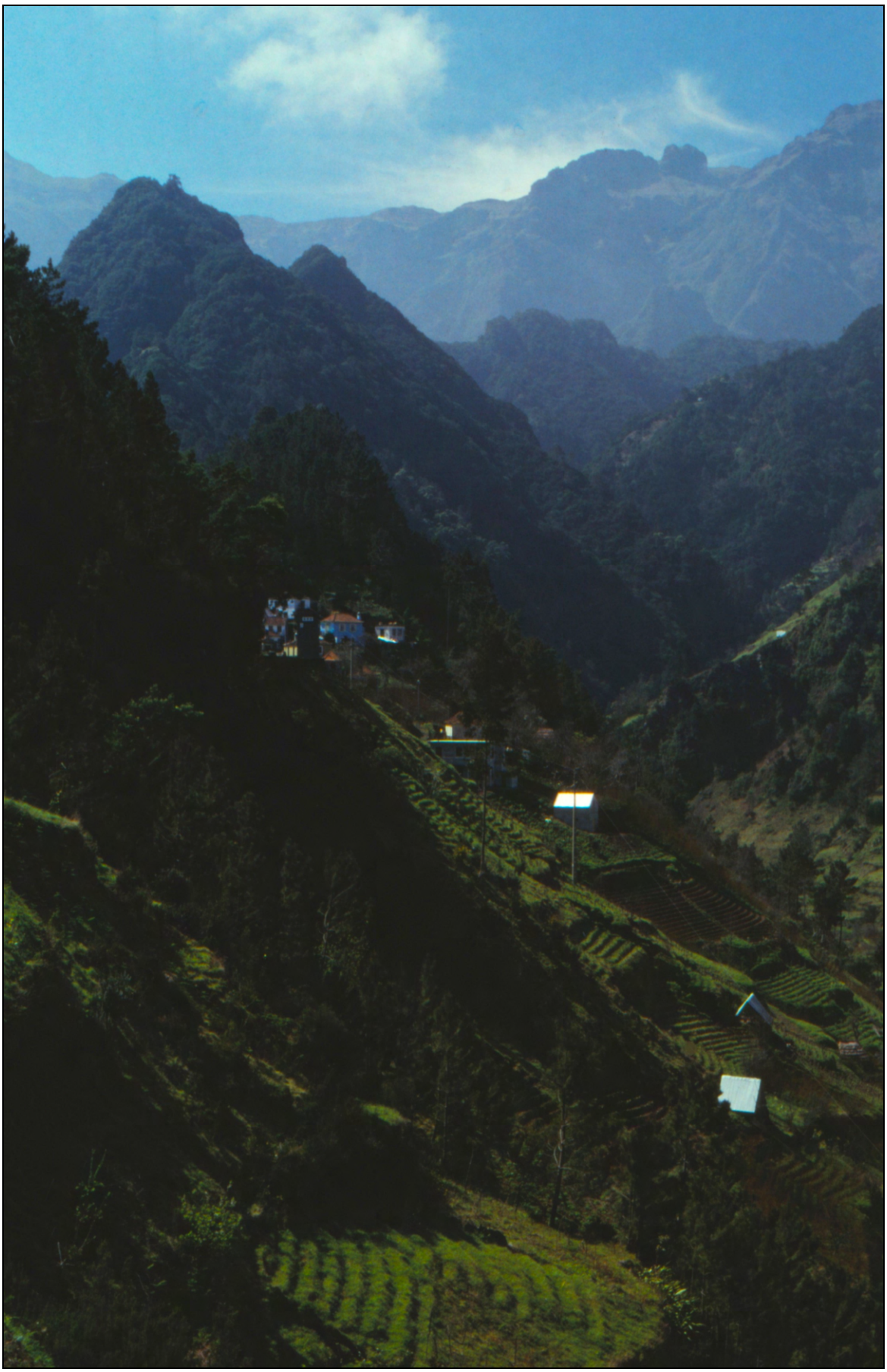

Landskapet var fantastiskt, och jag minns att jag ofta associerade till bilder jag sett från Peru. (Samma vy finns på nästa sida i 3D.)

Ungefär samma vy som föregående, fast med stereokameran.

Liss Ryhre i stereo.

Jag tog en del bilder högt uppifrån med 200 mm teleobjektiv ner mot vägar och hus.

Ännu en bild tagen från en högt belägen plats med 200 mm teleobjektiv.

Grannen Carlos (osäker på efternamnet, kanske Nobriega) och hans syster. Carlos förtjänar mitt stora tack, eftersom han vakade över hundratals sidor dokument om läkekvinnan Kisamor, som jag hade tagit med till Madeira i hopp om att kunna skriva den bok som min far aldrig hann skriva innan han dog. När vi fick problem med huset i Stockholm tvingades vi resa hem, och papperen blev kvar. Carlos förvarade dem under sin säng. Till sist kunde vi få dem skickade till Sverige. (Foto: Trol. Tania Fred eller Moa Gällström.)

Inifrån ett ödehus eller en ruin någonstans, minns inte alls var det var. Jag föll för duvan i fönstret, som fick mig att associera till en bild av M.C. Escher.

Utflykt till Madeiras högsta punkt Pico Ruivo (eller kanske näst högsta, Pico das Torres). Jorden var mestadels röd där, vilket inte riktigt framgår av mina bilder, men det syns i någon mån till höger på denna bild och nedan.

Molnen hade vi under oss.

Fortfarande resans verkliga höjdpunkt. Road to nowhere.

Tania i Segeltorp genom källarfönstret ca 1977-78.

Tania, trol. i Gustavsberg där vi firade midsommar, ca 1978.

Tania målar, bl.a. porträtt av mig. Vikingagatan 7 ca 1980.

TANIA OCH JAG GIFTE OSS 29 JULI 1978

Efter borgerlig vigsel i Huddinge kommunhus var det lunch i vår trädgård i Segeltorp. En fläskfilérätt, vill jag minnas. Tania åt dock en vegetarisk variant. (Foto trol. Tommy Adolfsson.)

Englisch 10p. 13cic brett. ①

PÅ KRYSS

Pett- (Följande är en monolog skriven uteslutande med repliker tagna från en parlör från 1949. Övriga personers repliker får man tänka sig...)

Vill ni visa mig vägen till min hytt?
Jag önskar beställa ett saltvattensbad till klockan 9 varje morgon under resan.
Anteckna mig för en däcksstol och en filt som placeras på solsidan av promenaddäcket.
Vill ni servera mig frukost i min hytt klockan 8 varje morgon?
Skulle ni kunna placera mig vid ett litet bord ej för mycket åt sidan, och med några trevliga medresande?
Magot- Är det musik där?
Var kan jag tvätta händerna?
Får jag presentera mig, mitt namn är Waldemar J. Adams.
Jag skall be att få lämna mitt kort.
Det här är ett förtjusande ställe.
Kan vi få se matsedeln?
Vi beställer a la carte.
Servera mig lite soppa med vermiceller, sjötunga, snöripa, kalvbräss och fårnjure.
Var vänlig och servera oss så fort som möjligt.
Kan jag få tala med hovmästaren?
Det här har kokat för länge. Det här är bränt. Det här är inte färskt. Det här är kallt. Tag bort det här. Det här är för segt, för sött, för rått. Det här är inte vad jag beställde. Det här är inte rent. Det här är inte rätt. Det är dragigt här. Var god och stäng ventilen.
Var och en betalar för sig.
Jag önskar tala med direktören.
Är det direktören?
När kan jag träffa direktören?
Var god och lämna mitt kort till direktören.
När kommer han tillbaka?
Jag kommer tillbaka med en tolk.
Jag önskar att någon kommer med som ciceron.
Känner ni till dessa adresser?
Kan ni rekommendera en bra advokat?
Låt oss gå upp till baren och få oss en drink.
Jag börjar känna mig illamående.
Var god och visa mig till doktorns mottagningsrum.
Tack. Jag känner mig bättre nu.
Jag hoppas att jag inte stör.
Jag skulle tycka om att dansa.
Låt oss dansa igen.
Jag ska anteckna ert namn.- hur stavar ni det?
Vad har ni för adress och telefonnummer?
Så angenämt att träffa er.
Det gläder mig att göra er bekantskap.
Det är så ttevligt att vara här.
Hur mår ni?
Det var roligt att höra.
Det är mycket vänligt av er.
Jag är mycket tacksam.
Jag ber om ursäkt.
Förlåt.
Det är bra.
Gör det något om jag röker?
Får jag besvära om en tändsticka?
Tack så mycket.
Kan jag få bjuda på en cigarrett?

(2)

Vart ska ni gå?
Har ni något emot att vi gör sällskap?
Det är stjärnklart.
Vill ni gå med mig på en promenad?
Jag yrkar på det.
Jaså, ja visst.
Det gläder mig.
Det kommer varma vindar.
Vinden kommer från väster.
Klockan är precis tjugotvå.
Klockan har just slagit midnatt.
Den är tjugo minuyer i ett.
Det är sent.
Glöm inte.
Jag lovar er.
Är ni färdig?
Vad menar ni?
Vad sa ni? Hur sa?
Hur är det fatt?
Var vänlig vänta en minut.
Vad är det här till?
Var god drag för gardinen.

25/9 -78

Karl Erik Tallmo ← pett.

[publicerad i ETC.]

När jag står med ena foten utanför tröskeln,
kniven i ena handen och mitt utslitna hjärta i den
andra, faller en tår på dess skälvande mustrelyta,
mina läppar når golvet när jag ser hungrande
krukväxta sträcka sina långa halsar och lejongap
mot mej, mina ögon glober i sina trädar, drar jag
upp i taket, som hängselstroppar. Jag låter minen
rinna längs benen, på tröskeln och jag läser
inga Grev mera. Tar mig i kragen, rätta till
kravatten, drar i manschetter närduken i
tröstfickan och så ut igen bland hristallmonona.

dubbletter?

Men genom förstoringsglas blir knappnålshuvudet som en spelkula
och håller jag den mot himlen, täcker kulan solen
och dess strålar genom linsen får den att bli ett vitglödgad knappnålshuvud

inöstrella 1978?

Klöverdoften i markörgraven
ängskovall och patronhylsor
den gräsbevuxna jordvallen
blysådd
vittrande inskriptioner
i bunkercement
rostflagor i maskineriet
i höstens färger

Semaforen väntar i läge KLART
markörspadarna sänkta
tavelramarna höjda, tomma
sommarluften dallrar en evig sekund
av en salva ständigt på väg

tid är elastiska ögonblick
som häftar vid varann
som sammanflätade gummisnoddar
tingen är blott hål i frånvaron — i intigheten intet
och närvaron är hål i tingens frånvaro
varat, däremot
är det som finns under en tidsrymd av
1 en stund
och som sedan skjuts iväg
av gummisnoddar
till den prespatiala urrymdens vidsträckta tunnland
som i sin framfart ristar en rymlig korridor
(hisnande?)

dessa ord som nästan framsäges, knappt ens tänks i gränslandet mellan sömn och vaka, koncentrerr man uppmärksamheten för mycket på dem försvinner de, man måste tänka vid sidan, försöka komma på dem i förbigående som när man i mörket försöker se den självlysande strömbrytaren, den sysns bättre om man fäster blicken någon halvmeter bredvid, så att dess svagt lysande punkt projiceras på näthinnan där stavarna är talrika och kan förstärka sinnesintryvket med sin synpurpur, i stället för gula fläcken där allt syns skrapt men inte så sljuskänsligt, precis så måste man göra för att se in runt hördet i hjärnvindlingen där pappa förvarar julklapparna och man tur hinner man kasta en blick in på de glittardne snörena, de olikfärgade appepren och de spännande formerna innan han stänger dörren och vrider ommnyckeln, men visar du intresset för tydligt, smäller dörren igen direkt och man får aldrig höra sinthjärnas hemliga språk, dess fakondialket dess transformerade spänning oruet som smakar salt, den gummikrämen som fyller upp hela munnen som ett ettstruket giss, en slangliknande känsla som fyller upp hela munnen, särksilt tydligt i tandköttet bakom kindtänderna där en gång visdomständerna ska växa upp, där de ännu bara är planeterade den mjälla mjukhet i röd plyschhud med svag smak av fyraårsIder och...nej muskeln rörde sig taktiliteen fördriver reminiscenserna, kopplar över smak till lukt, lukt över känsel till hörsel och så rä minnet borta som man blir bortkopplad i en telefonväxel och bara det skära brevpapperet finns kvar, men där finns inte svaret, inte ens frågan.

Precis som man kan spåra krukmakarens sång genom graveringarna hans fingrar gjort i den mjuka leran på drejskivan, har ofrivilligt tredimensionella hologram bildats i medeltida slott och katedraler i blyinfattade fönster och kristaller lever ännu plastiska bilder av Peter Abelard.....

Ordens berusning.

Berusad av ord. Hur kan man bli det? Är det när en politiker får upp ångan och älskar att höra sin egen röst. Eller är det en omständig kulturskribent som briljerar med konstiga ord. Eller kanske rent av en sportjornalist som låter tungan skena vid mikrofonen?
kommentator

Nej, jag menar när man kan bli närmast besatt av att hitta fyndigt klingande formuleringar i en roman, när man hör musiken i en dikt, när man nästan ger till ett glädjetjut när man kommer på att Casablanca vita huset och Maison Blanche betyder samma sak, när man kan bli lika vansinnig av att höra någon säga "det spelar ingen betydelse" eller (tautologi)....

Språket är inget statsikt, det förnyas ständigt, ord som tidigare betraktats som slang upphöjs till att stå i akademons ordlista (oftast tar det 25-30 år men i alla fall) och gamla ord försvinner antingen helt eller får nya betydelser, nya valörer.

Just dessa valörer är språkets klangfärg, språkets motsvarighet till bas och diskant. Språket uttrycker våra tankar och känslor och ju mer förfinat och valörrikt språket är ju större möjlighet har vi att uttrycke just det som rör sig inne i våra huvuden. Svårmodig, vemodig och sorgsen betyder ungefär samma sak men ger ändå lite olika återklang inne i våra huvuden eller hjärtan. Hade vi inte fleraord att välja på skulle språket bli torftigt som hötorgstavlansxpax med sina skrikiga färger, som om vi bara hade grundfärger men inga nyanser.

Skolans musikundervisning är ofta kritiserad. Många slumrande begåvningar tillåts aldrig att vakna därför att de genom nottragglande, fingerövningar osv sövs ner och tappar intresset för musiken, de tvingas på faser inom musikutövningen som inte är i takt med motivationen. För att få motivation för tekniken måste man först ha fått erfara skönheten i musiken, leka med den, känna på dess uttrycksmöjligheter, regellöst. Därefter vaknar kanske lusten att lära noter osv. Man lär sig trots allt tala innan man lär sig läsa. Så långt är i alla fall språkundervisningen adekvat. Men det är ggentligen fel att säga så också. För till det stadium då man lär sig bokstäverna i skolan (om man inte redan tidigare genom egen nyfikenhet tagit reta på vad de står för) har inlärandet inte varit någon undervisning utan ett gradvis inhämtande av kunskap i takt med nyfikenhet och motivation. För när den egentliga undervisningen startar blir det snabbt skevt.

Bokstaven blir det primära som man ska ljuda sig till och efterlikna. Ordet ~~blir~~ i skrift blir likare för ordet i tal. Rättstavning blir en dygd. I stället är det ju tvärtom. Bokstaven är ett försök att efterlikna språkljudet. Det skrivna ordet är ett närmevärde för det talade. Och rättstavningen är nog så praktisk, men man bör vara medveten ~~för~~ om ~~xxxxxxx xxxxxför~~ både dess fördelar och nackdelar. Fördelen är förstås att vi får ett otvetydigt riksspråk i skrift, ett otvetydigt språk är viktigt inom många områden, vetenskap t.ex. Samtidigt har rättstavningen fört dialekterna närmare varandra på ett liknande sätt som ~~xxxxmedia~~x radio och Tv gjort. Regionala säregenheter (och personliga) suddas ut alltmer. Men fr.a. är rättstavning liksom det mekansiak grammatikläsandet senare en motsvarighet till pianolärarens distinkta bankande av trioler och sextondelar och en god häst drar fort.

Varför inte ta fasta på barnens naturliga benägenhet att leka med ord hitta på nya som stryggla, pameduk, eller raftnixe. Varför inte låta dem från början förstå att orden inte från början stod i någon bok utan hittades på av någon därfrö att han behövde det. Och att det inte är förbjudet att hitta på nya ord så länge man förklarar det så att andra kan förstå, för språket är ju till för kommunikation. Oxh varför inte förklara för ungar som sett västernhjältar tufft låta undslippa sig ett shut upp ur mungipan att det ~~betyderxsammaxxs~~mär samma ord som svenskans skjut upp och att man menar skjuta till eller stänga munnen alltså som svenska håll tyst eller håll käften. Det finns inge anledning att hålla s.k. främmande språk främmande för de är inte främmande.

Det borde i stället vara en plikt att visa likheterna mellan språken på jorden i stället för att avskilja dem i fållor. Första engelsklektionen bör inte inledas med att "nu ska vi börja lära oss ett nytt språk" för egentligen handlar det inte om det. Språket som kommunikationsmedel har vi egentligen lärt oss mycket tidigare. Vad vi gör när vi ska lä a oss engelska eller tyska är egentligen att klä vårt språksinne i nya kläder, engelsk tweed kasnke eller tysk twist. Men liksom den kropp vi klär är indo-europeisk finns det också andra men besläktade sätt att bygga upp språksystem, kroppar med korta eller långa ben och stora magar. En tredjedel av jordens befolkning talar exv. kinesiska. En blick in i asiaternas sätt att bygga upp språk, liksom grönländskan och förstås finskan borde vara en självklar del i en allmän språkkunskap lika väl som geografiundervisning. Vi borde på ett tidigt stadium få lära oss att det inte alls är självklart att vi säger jag läste igår i tidningen att det ska bli regnigt hela sommaren utan att det lika gärna kunde heta något i ställ med ~~jxxxhörde~~ jag höra dagföre papper-rapport tala varm-period alltid komma himmelsvatten. Men att orden jag, höra osv kanske inte heller sku,le vara som vi är vana utan kanske i stället heta bi resp ran eller vad somhelst. Eller att Janne gå genast till badrummet och tvätta dina händer skulle kunna heta genastgå Janne badrummettill där du händertvätta. Och att detta inte på något sätt skulle behöva innebära ett fattigare språk än vårt utan bara annorlunda med andra kavaliteer, rikare på andra områden, fattigare på andra som att jämföra apelsein och banan.

Det kanske kan bli början till en formlig explosion i språklig utlevelse, i stället för att som nu när undervisningen nödtorftigt måste nedbringas till att åtminstone lära eleverna fylla i de blanketter som samhället finner nödvändiga. Befria språket från dessa fyrkantiga och linjerade fängelser på förtryckta formulär. De droppar vi anar när vi börjar ~~xxxxx~~ botanisera i världens språkflora är bara de droppar som sipprar ut genom den stängda slussporten. Bomba fördämningarna. Släpp loss Lorca, Pushkin, Göthe och Lao Tse!

Fallandesjuk bär droppen inom sig
minnet av snöflingans form
Och tjälen minns i jorden
men fröet som blir blomma
anar ej varifrån idén kom
För kärleken är ett Maremor-block
brett som ditåt, långt som däråt
och ~~g~~x högt som uppåt
så litet att det inte ryms
i smaken av blåbär & jäm
bättre då att vänta
assymptotiskt parar sig
vattendropparna ständigt

DEN unga döden är avundsvärd
ty den som är utan erfarenhet
får ta del av den slutgiltiga
erfarenheten

...och så inträffade mänskligheten, men sedan började...

det växande är oändligt stort
då tiden gått
i ögonblicket
under ett hjärtslag
på jorden
verkar det dött

~~denklaa~~rden klara droppflaskan fångade upp en solstråle som en diamant, blixten flög genom slangen och kroppen riste till utan att vetaom det (på ett tungt, overkligt sätt).

Treenighetens regula~~d~~etri
släktskap utan släkt
delar av helheten helar
skapandet är destruktivt
ety det förstör Intet
döden, den högsta belöningen
vi är den ovärdiga
ovärdiga att ens bedöma oss ovärdiga
Må livet bli långt och plågsamt
att sakta adla oss inför
förstörelsen av dessa infama
önskningar

EVIL LEVI VILE VEIL

Ca ~~1977~~ 1979 ?

RESAN

(ett försök att använda Steve Reichs musikaliska idéer i prosa)

Han strök tillbaka håret medan hissdörren mjukt slöt sig. Så tryckte han pekfingret mot en rund vit plastknapp med en svart bokstav på. B stod det och när han tryckte tändes en liten lampa inuti knappen. Det dröjde ett tag. Hissen slamrade igång och hissdörren försvann upp i taket. Han strök tillbaka håret medan hissdörren mjukt slöt sig. Hisspegeln som normalt bara speglade hissens egna väggar hade nu fått ett offer. Så tryckte han pekfingret mot en rund vit plastknapp med en svart bokstav på. Han strök tillbaka håret medan hissdörren mjukt slöt sig. Men han undvek att se hur gammal han blivit och tittade i stället ut genom de små fönstren i hissdörrarna gjorda av armerat glas. B stod det och när han tryckte tändes en liten lampa inuti knappen. Så tryckte han pekfingret mot en rund vit plastknapp med en svart bokstav på. Han strök tillbaka håret medan hissdörren mjukt slöt sig. För varje våning blixtrade en ny uppsättning bruna trädörrar med brevlådor förbi. Det dröjde ett tag. B stod det och när han tryckte tändes en liten lampa inuti knappen. Så tryckte han pekfingret mot en rund vit plastknapp med en svart bokstav på. Det var bara en glimt. Hissen slamrade igång och hissdörren försvann upp i taket. Det dröjde ett tag. B stod det och när han tryckte tändes en liten lampa inuti knappen. Där stod någon böjd över en brevlåda och stoppade just ner en trycksak med stora röda siffror på. Hisspegeln som normalt bara speglade sina egna väggar hade nu fått ett offer. Hissen slamrade igång och hissdörren försvann upp i taket. Det dröjde ett tag. Han stod rak i hissen medan den sänkte sig och linorna blev längre. Men han undvek att se hur gammal han blivit och tittade i stället ut genom de små fönstren i hissdörrarna gjorda av armerat glas. Hisspegeln som normalt bara speglade hissens egna väggar hade nu fått ett offer. Hissen slamrade igång och hissdörren försvann upp i taket. Surrandet från motorn högst upp blev allt svagare. För varje våning blixtrade en ny uppsättning bruna trädörrar med brevlådor förbi. Men han undvek att se hur gammal han blivit och tittade istället ut genom de små fönstren i hissdörrarna gjorda av armerat glas. Hisspegeln som normalt bara speglade hissens egna vägggr hade nu fått ett offer. Siffran ett stod målad med svart färg strax under det sista fönstret som passerade. Det var bara en glimt. För varje våning blixtrade en ny uppsättning bruna trädörrar med brevlådor förbi. Men han undvek att se hur gammal han hade blivit och tittade i stället ut genom de små fönstren i hissdörrarna gjorda av armerat glas. Nu bromsade hissen tvärt in, hissknappen slocknade, han tryckte handen mot dörren och sköt upp den. Där stod någon börjd över en brevlåda och stoppade just ner en trycksak med stora röda siffror på. Det var bara en glimt. För varje våning blixtrade en ny uppsättning bruna trädörrar med brevlådor förbi. Där stod hon redan med lite blodrester i mungipan och väskan hade hon blivit av med. Han stod rak i hissen medan den sänkte sig och linorna blev längre. Där stod någon böjd över en brevlåda och stoppade just ner en trycksak med stora röda siffror på. Det var bara en glimt. Djävlar! Surrandet från motorn högst upp blev allt svagare. Han stod rak i hissen medan den sänkte sig och linorna blev längre. Där stod någon böjd över en brevlåda och stoppade just ner en trycksak med stora röda siffror på. Siffran ett stod målad med svart färg strax under det sista hissfönstret som passerade. Surrandet från motorn högst upp blev allt svagare. Han stod rak i hissen medan den sänkte sig och linorna blev längre. Nu bromsade hissen tvärt in, hissknappen slocknade, han tryckte handen mot dörren och sköt upp den. Siffren ett stod målad med svart färg strax under det sista hissfönstret som passerade. Surrandet från motorn högst upp blev allt sva-

gare. Där stod hon redan med lite blodrester i mungipan och väskan hade hon blivit av med. Nu bromsade hissen tvärt in, hissknappen slocknade, han tryckte handen mot dörren och sköt upp den. Siffran ett stod målad med svart färg strax under det sista hissfönstret som passerade. Djävlar! Där stod hon redan med lite blodrester i mungipan och väskan hade hon blivit av med. Nu bromsade hissen tvärt in, hissknappen slocknade, han tryckte handen mot dörren och sköt upp den. Djävlar! Där stod hon redan med lite blodrester i mungipan och väskan hade hon blivit av med. Djävlar!

KIENHOLZ-UTSTÄLLNING PÅ LOUISIANA, DANMARK 1979

I slutet av mars 1979 var jag på en utställning av Edward Kienholz' verk på Louisiana i Danmark. Jag skrev en artikel om detta sedan i Aftonbladet, se fotnot. Detta ledde senare till att jag också besökte Kienholz i Västberlin i maj samma år.

Stereobild med höger/vänster omkastade för den som vågar sig på betraktning med cross-eyed-metoden. Toalettbordet är från tablån "Roxy's", som föreställde en bordell på 1940-talet.

Ännu en stereobild. ”The Queen of the Maybe Day Parade” visar ett dukat bord och bakom det ett skåp, där hustrun i familjen är invuxen som en del av inventariet.

I ett rum fanns en hel fingerad konstutställning med besökare, ”The Art Show”. Kienholz hade bl.a. använt sig av dammsugardelar. Figuren till höger ska föreställa Moderna museets tidigare chef Pontus Hultén.

Not: Artikeln jag skrev i Aftonbladet var införd den 1 april 1979 och finns här:

https://web.archive.org/web/20260316152627/https://www.nisus.se/archive/790401.html

VÄSTBERLIN, MAJ 1979

I mitten av maj 1979 var jag i Västberlin och intervjuade Edward Kienholz (1927-1994). Jag hade översatt artikeln i Aftonbladet från april till engelska och skickat till honom. Han berättade när jag var där att han velat träffa mig p.g.a. följande formulering som jag skrivit om "The Queen of the Maybe Day Parade": "... we can imagine the woman's dreams and unsatisfied wishes. The altar-piece of a frozen marriage set for communion." Besöket resulterade så i en 15-sidig artikel i Harry Järvs tidskrift Radix. Se: https://web.archive.org/web/20251209234109/https://www.nisus.se/archive/800101.html

Kienholz hade en lite mer lägenhetsliknande del i sin ateljé, och så den mera ...

... verkstadsbetonade avdelningen. Det var där jag intervjuade honom.

Kienholz spelar flipper på ett spel han hade i ateljén. Det skulle ingå i en kommande ”tablå”.

Jag passade på att se mig om i Västberlin. Det var en ganska surrealistisk upplevelse, vilket det redan varit att ta sig dit med tåg genom Östtyskland och att konfronteras med sura gränspoliser. Jag bodde inackorderad på promenad-avstånd från Kurfürstendamm, och i dess förlängning låg den märkliga Gedächtniskirche, sönderbombad men bevarad och dessutom supplementerad med en nybyggd kyrkdel och ett modernistiskt klocktorn. Denna bild har jag för mig att jag tog från en kontorsbyggnad med ett stort roterande Mercedesmärke på taket, så troligen var det väl kontor för denna bilfirma. Det var inga problem att ta sig upp på taket och fotografera. Undrar om det är lika enkelt idag.

Kurfürstendamm med Gedächtniskirche i fonden. Biografen till vänster visar Volker Schlöndorfs filmatisering av ”Blecktrumman” samt ”Nosferatu” med Klaus Kinski. (3D-bild med omkastad vänster/höger.)

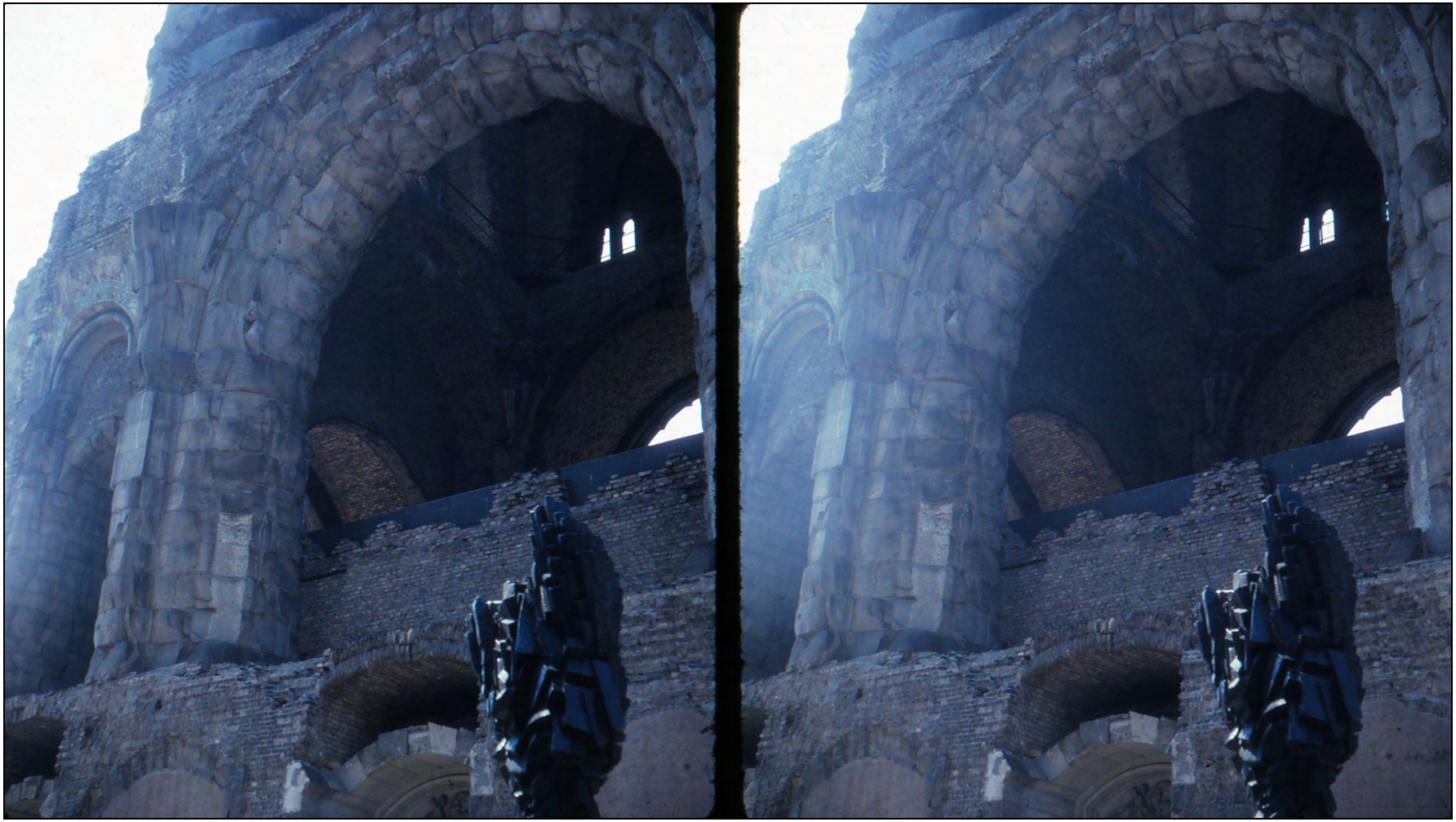

Den sönderbombade Gedächtniskirche igen i 3D. Skulpturen till höger är gjord av Karl Hemmeter.

I trakten av Bahnhof Zoo råkade jag på denna märkliga byggnad med gigantiska rosafärgade rör. Var det någon sorts reningsverk? (3D-bild med omkastad vänster/höger.) Se även bilden på nästa sida.

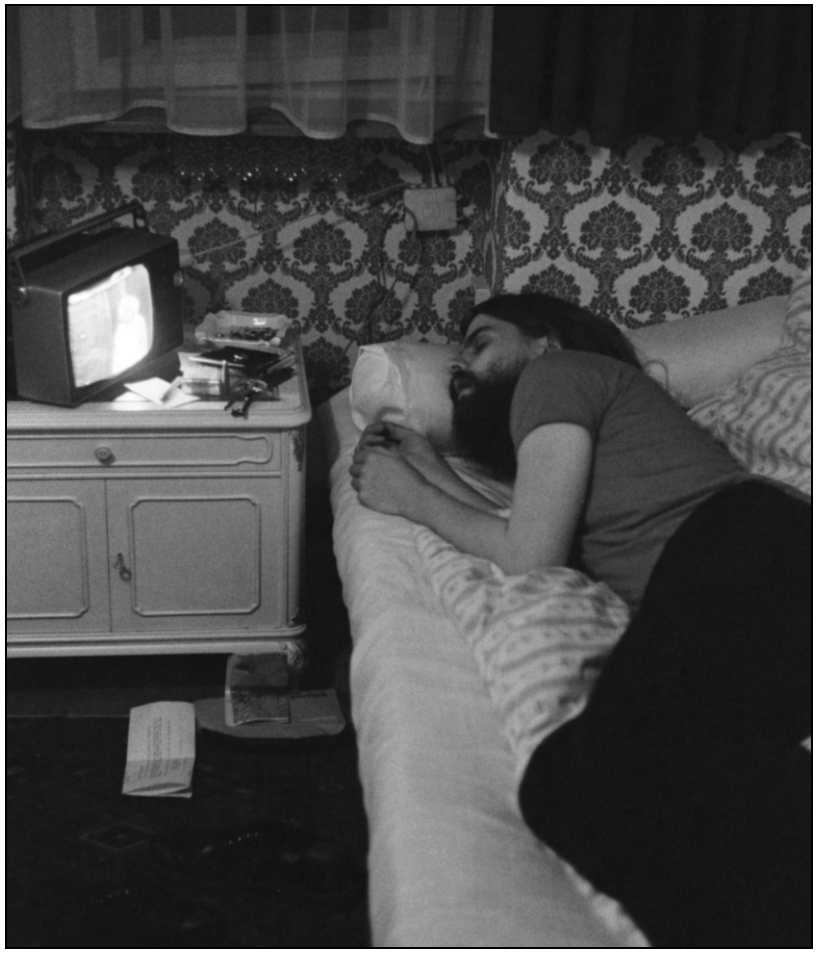

Till vänster, den märkliga anläggningen igen. Till höger, jag i mitt inackorderingsrum hos en dam, nära Kurfürstendamm. Arrangerad bild förstås, jag hade just tittat på den lilla TV:n och sett James Garner dubbad till tyska i västernserien Maverick.

LACRIMA
Den som är ren om händerna äte första tuggan. Den mannen ska äta tills ättiketårarna rinner som av evig lök. Sedan ska han kasta blickar på den unga kvinnan mitt emot vid bordet, han ska överskölja hennes lår med sina tårar och hon ska bli havande och föda barn som får huvudvärk. De ska stänga in sig i ett hus och varje gång de försöker tala med omgivningen, ska de bli avbrutna. Striderna kommer att rasa utanför deras hus. Genom att mannen inte deltar och ingen vet av honom, kommer han att vara deras kung. Han kommer att hota dem, men hans vrede kommer inte att drabba dem utanför, utan flugorna inne i huset.

CVRA
Så småningom luras han ut ur huset, ut på en lång resa, under ständig berusning, tills han når sin födelsestad. Väl där träffar han en kvinna som han både tvingar sina lustar och sin sjukdom på. Under tiden är han eftersökt och när han märker sina förföljare, försvinner han i storstadens stenöken. Laglös studerar han lagen. Sjuk äter han sin grannes medicin. Släktlös ritar han stamtavlor. En dag knackar det på dörren, det är hans barns mor. Hon har en krona i form av en silverlök. Han går runt henne och ser noga på henne.
-I vårt hus är alla döda, säger hon.

SPECTO
Den natten sover de under samma tak och på morgonen ger de sig ut på torgen. De dricker av samma vatten i fontänerna och går nerför trapporna till stadens sydsida. Alla män de möter ser på henne, alla kvinnor de möter, ser på honom. Alla tiggare de möter, ser han djupt i ögonen, men säger inget till dem. Imperiet är oändligt. Fredens budskap kan inte nå fram till rikets alla upprorsmakare.

DISSERO
-Ligger kropparna även inomhus? frågar han.
-De dog av svält, maten fanns inomhus, svarar hon.
-Vi måste ge oss av, och genomborra deras tomma magar.
-Även du kan bli liggande naken och berusad.
-Döden är jag försäkrad mot, jag har din kokbok i min besittning.
-I så fall, glöm inte att benen alltid ska koka med det övriga.
Och så reser de sig och beger sig på en lång vandring längs vägarna och driver bilarna som en skock får framför sig. De går förbi 25 miljoner träd.

SINISTER
Han dödar dem som de möter på vägens högra sida och låter dem leva som de möter på vägens vänstra sida.
-Du kommer att få ditt straff, säger hon till honom. Du borde döda även dem som vi möter på vägens vänstra sida.
-Tiden är inte mogen än, svarar han vars namn är lugnets hövding.
-Du kommer att dras inför rätta.
-Alla domare i landet är skyldiga mig pengar, svarar han vars namn är rådgivare.
-De som får låna är de som har, och de som inte har får inte låna.

EFFEMINO
Ju längre de går längs vägen, ju äldre blir hon. Och ju längre de går längs vägen ju yngre blir han vars namn är ständig pappa. Han säger:
-Välsignad vare din ungdom, den du har förlorat. Men jag ska ge dig ett sista bevis på mina kärlek.
Och han lägger sig ner och nyser i hennes knä. Så säger han:
-Jag vill bara varna dig, akta dig för bikini, för de har redan fått både en och två gånger vad de behöver. Låt var och en rita sig en egen kvadrat och låt var och en spotta i sin egen.
Så når de en mur, han lägger sig att dö vid den och innan hon går sin väg planterar hon en alm i muren. Snart skulle hon vara hemma.

79.06.14

CD

minligt ha plöts vid tretvar förse vet årmöt tio vi vågdan
där sköljtesna veror ö och ensvann strand fören honsand
jag i des det min vidse plöts förmöt varår våg vet vi sköljtio där verdanna ochtes ösvann oren ende för jag strandsand
det hon desha iligt tretmin förvåg plötsår sköljvar viver vet
där och tio nasvanndan ö en tesen jagor för det de sand ha
strandes trethonligt i vid möt min årver plötsvi och var där
svann vetna en tio ö jagdan en dettes för ha orsand tret de
desse strandligt möt hon vid våg i förskölj min visvann
plöts där en varna jag vet ödet tio en ha den förtret tessand
se ordes möt deligt våg strand vid sköljhon förver i år och
min där jag plötsna det var ö havet en trettio förse dansand
möttes desvåg orligt sköljde vid verstrand för och honår svanni
vi en minna haplöts ötret var ense vet för möttio sandvåg
dandes sköljtesligt veror vid och de försvann strandåren hon
vi jag i där det min ö se plötsen mötvar för våg vetsand sköljtiodes ver danligt och tesvid svannor för ende år jag strand videt
hon där ha i natret min envåg plötsför sköljvarsand vervet
desoch tioligt svanndan vid en tes för jag or årdet devi ha
strand därtret honna se i ömöt minför ver plötssand och var
dessvann vetligt en tiovid jagdan för dettes år ha orvi
tretde där se strandna möt honövåg i en sköljmin sandsvann
plötsdes en varligt jag vet vid dettio för hadan år trettes
vi se or där möt dena våg strandö sköljhonen veriför och
mindes jag plötsligt det varvid havet förtret tio år se dan
vi möttes där vågorna sköljde ö verstrand enoch honför svanni
sanden

Stavelsernas kaos inrättar sig gradvis, undan för undan, efter ett matematiskt mönster mer och mer i ordning, ungefär som de fragmentariska minnena av något obehagligt

79.07.13

Stavelsernas kaos
som fragmentariska minnen:
ha plöts vid tretvar
vi vågdan
ensvann strand för en honsand
där verdanna jag strandsand
det hon plötsår sjöljvar
och tio nasvanndan
plöts där en varna jag vet
min där jag plötsna där var
en trettio förse dansand
vi en minna haplöts
försvann strandåren hon
tiodes verdanligt och tesvid
vetligt en tiovid jagdan
där se strandna möt honövåg
i en sköljmin sandsvann
~~jaxxxx~~ jag vet
vid dettio för hadan år
mindes jag plötsligt
det varvid havet förtret tio år se dan
vi möttes där vågorna sköljde
och hon försvanni sanden

ha plötsvar vi vågdan
verdanna jag strandsand
plötsår hon sköljvar
och tio nasvanndan

där varna jag vet
min plötsna där var
en trettio vi dansand

HORAN

Hon står i gathörnet. Precis som de tidigare nätterna är klädseln inte att ta miste på. Det här jobbet lämnar man inte så lätt. Hon ser mig, jag försöker tolka hennes ansiktsuttryck. Jag ser länge på henne. Hon står på post.

Hon tvekar, så går hon över gatan.
-Hej, säger hon i ett mångtydigt tonfall. Utan ett ord går vi tillsammans gatan fram. Jag trodde jag skulle kunna rädda henne från det här livet, vilket väl förmodligen var en fåfäng tanke.

Vi går runt hörnet. Porten har nr 24. Trappan knarrar lätt under våra steg. Rummet ser förvånansvärt prydligt ut. Sängen är orörd, för i kväll i alla fall. Hon står med kappan över armen.
-Inte mer nu, säger jag när jag ser henne. Jag hade tänkt mig det annorlunda.

Jag försökte säga något vettigt. Hon såg på mig med sorgsen blick. Hon begrep vad jag tänkte. Det var lönlöst. Jag gjorde mig bara dum som trodde mig kunna ändra på något. Men vi hade ett ganska intressant samtal, det blev en sorts jordnära filosofi.

Vi såg i varandras ögon en glimt av det hopplösa samförståndet, vi kände varandras villkor, men inget gick att ändra, inte under den halvtimme som var stipulerad i varje fall.

Men vi hade ett ganska intressant samtal, det blev en sorts jordnära filosofi. Jag gjorde mig bara dum som trodde mig kunna ändra på något. Det var lönlöst. Hon begrep vad jag tänkte.

Hon såg på mig med sorgsen blick. Jag försökte säga något vettigt. Jag hade tänkt mig det annorlunda.
-Inte mer nu, säger jag när jag ser henne. Hon står med kappan över armen. Sängen är orörd, för i kväll i alla fall. Rummet ser förvånansvärt prydligt ut.

Trappan knarrar lätt under våra steg. Porten har nr 24. Vi går runt hörnet. Jag trodde jag skulle kunna rädda henne från det här livet, vilket väl förmodligen var en fåfäng tanke. Utan ett ord går vi tillsammans gatan fram.

-Hej, säger hon i ett mångtydigt tonfall. Hon tvekar, så går hon över gatan. Hon står på post. Jag ser länge på henne. Hon ser mig, jag försöker tolka hennes ansiktsuttryck. Det här jobbet lämnar man inte så lätt. Precis som de tidigare nätterna är klädseln inte att ta miste på. Hon står i gathörnet.

79.07.14

SPEGELPLANETEN

5/8 1988

(eller 1979-80)

Han hade många ensamma rymdår bakom sig. Stjärnorna lindrade inte hans plågor. Resan verkade oändlig, den blev mer och mer som en inre resa. Varje planet, varje himlakropp var som ett minne, en cell i hjärnan.
Sakta försköts den svarta stjärnkartan i fönstret. Spegelplaneten syntes nu på långt avstånd. Raketen rusade tyst genom rymden. Han tog av sig glasögonen och gned sig på näsroten. Ryggen var alldeles svettig. Nu hade han en god överblick över planeten, bländande i sitt lånta ljus.
Han tänkte på allt som hänt; skulle det då aldrig ta slut? Ensamheten hade kanske trots allt ingen återvändo. Han strök svetten ur pannan och förde ett reglage sakta framåt. Raketen skar genom atmosfären. Planetens yta välvde sig i en vid båge under honom. Ja, den var verkligen helt blank som en gigantisk spegelglob. Femtio meter över marken, raketen rörde sig sakta och majestätiskt. Mynningsflammorna började slicka den polerade glasmarken.
”Nu”, tänkte han. Raketen stod stadigt på sina tre ben. Så passerade han den hermetiska dörren. Ingen vind blåste. Det frasade om dräkten när han gick och hela tiden kunde han se sig själv där under glaset. Han uppfylldes av en mycket underlig känsla. Var detta hans livs återvändsgränd? Han kisade upp mot den brännande solen, men den gav inget svar. Allt glänste skarpt; glasdalar, glaskullar, glassjöar. Vad hände med minnena nu? Han såg ned på sitt åldrade ansikte vilket stirrade tillbaka på honom. Fanns en tid och ett liv på båda sidor om glaset? Skulle allt upprepas? Han försökte tänka, men det gick inte.
Där han stod var också en sjö med glas som tunn is. Han tvekade. Han försökte le åt sig själv och bilden log skevt tillbaka, men vad var bild och vad var verklighet? Tiden skulle gå bakåt, han skulle bli fri från dessa malande minnen.
Så gungade han bara lätt på ytan. Glaset buktade kraftigt och spegelbilden var förvrängd som på tivoli. Så en spricka, bara en liten. Han bröt igenom ytan, splitter som från miljoner speglar, en snöstorm av glasbitar, och han vreds ett halvt varv in på andra sidan medan skärvorna passade in sig igen under hans fötter: sprickorna helades,
snart var det bara fyra rämnor kvar, sedan tre och två. Så en spricka, bara en liten. Glaset buktade kraftigt och spegelbilden var förvrängd som på tivoli. Så gungade han bara lätt på ytan.
Tiden skulle gå bakåt, han skulle bli fri från dessa malande minnen. Han försökte le åt sig själv och bilden log skevt tillbaka, men vad var bild och vad var verklighet? Han tvekade. Där han stod var också en sjö med glas som tunn is. Han försökte tänka, men det gick inte.
Skulle allt upprepas? Fanns en tid och ett liv på båda sidor om glaset? Han såg ned på sitt åldrade ansikte som stirrade tillbaka på honom. Vad hände med minnena nu? Allt glänste skarpt; glasdalar, glaskullar och glassjöar. Han kisade upp mot den brännande solen, men den gav inget svar.
Var detta hans livs återvändsgränd? Han uppfylldes av en mycket underlig känsla. Det frasade om dräkten när han gick och hela tiden kunde han se sig själv där under glaset. Ingen vind blåste. Så passerade han den hermetiska dörren. Raketen stod stadigt på sina tre ben.
”Nu”, tänkte han. Mynningsflammorna började slicka den polerade glasmarken. Femtio meter över marken, raketen rörde sig sakta och majestätiskt. Ja, den var verkligen helt blank som en gigantisk spegelglob. Planetens yta välvde sig i en stor båge under honom. Raketen skar genom atmosfären.
Han strök svetten ur pannan och förde ett reglage sakta framåt. Ensamheten hade kanske trots allt ingen återvändo. Han tänkte på allt som hänt; skulle det då aldrig ta slut? Nu hade han en god

överblick över planeten, bländande i sitt lånta ljus. Ryggen var alldeles svettig. Han tog av sig glasögonen och gned sig på näsroten.
Raketen rusade tyst genom rymden. Spegelplaneten syntes nu på långt avstånd. Sakta försköts den svarta stjärnkartan i fönstret. Varje planet, varje himlakropp var som ett minne, en cell i hjärnan. Resan verkade oändlig, den blev mer och mer som en inre resa. Stjärnorna lindrade inte hans plågor. Han hade många ensamma rymdår bakom sig.

./.

”Spegelplaneten” var ännu en text jag skrev, där jag experimenterade med upprepningar, baklängesordföljd m.m. Den äldsta filen jag hittar på min dator är från 1988 (föreg. sidor), men jag tror att den var skriven redan vid ungefär samma tid som texten med titeln ”Horan”, dvs. 1979 eller 1980.

Jag gjorde några år senare, när jag börjat arbeta med Macintosh, en primitiv animerad datorversion av texten i Hypercard, där en mening i taget matades fram på en sorts kort som svävade i rymden (se skärmdumpar nedan). Den versionen var dock gjord ungefär 1988.

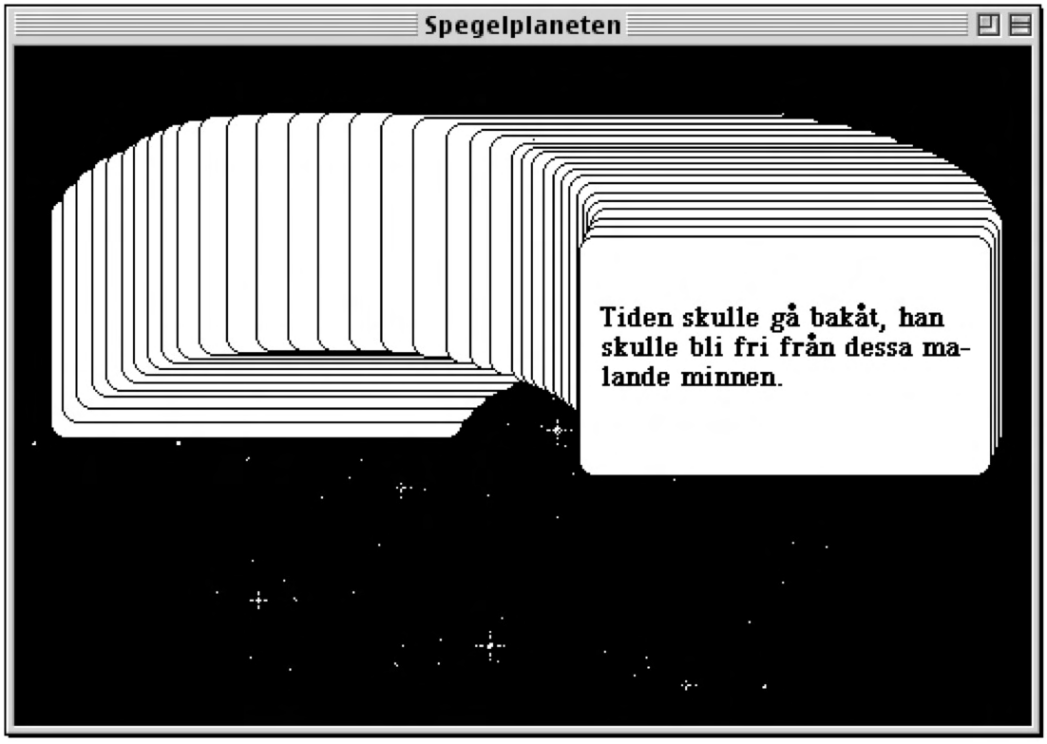

I juli 1979 arbetade jag tillfälligt på Skansen. Tania hade arbetat där för att dryga ut studielånet i flera år, och nu hoppade även jag in några veckor. Jag satt i det vattenhjulsdrivna linskäkteriet och visade turisterna hur det fungerade.

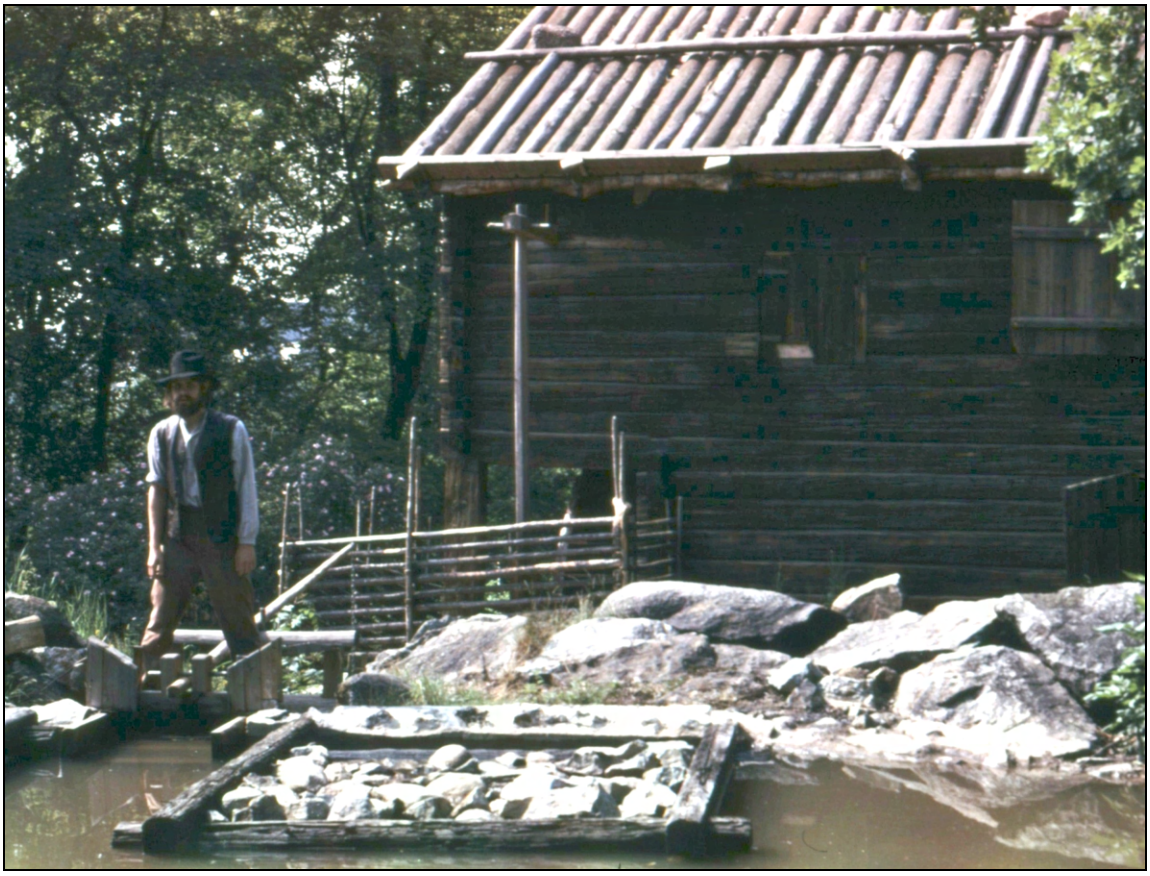

Foto: Tania Fred.

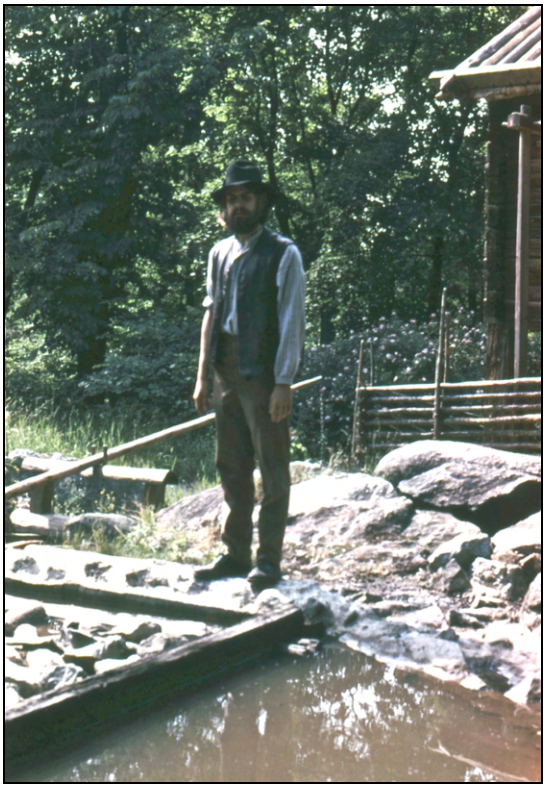

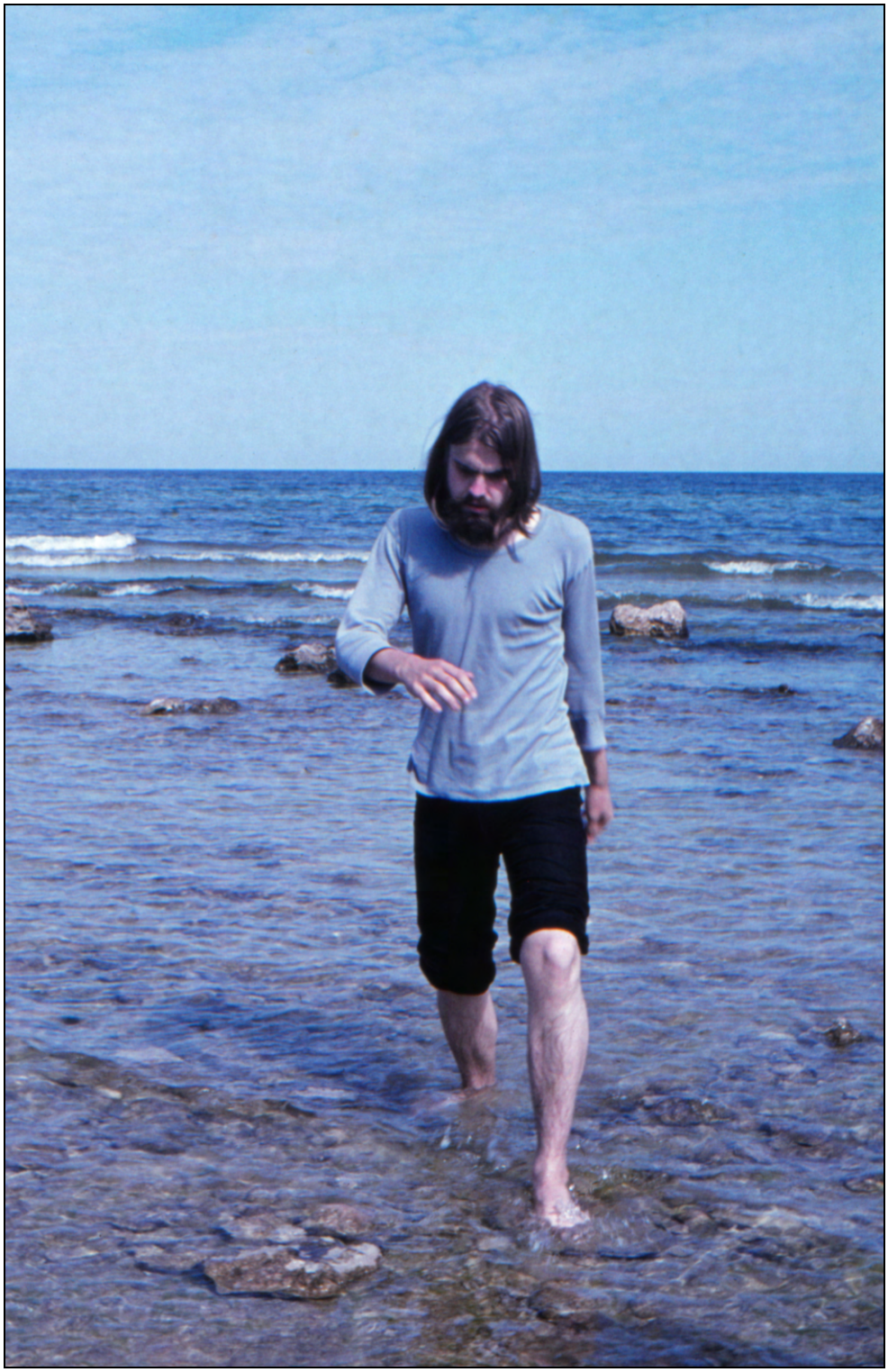

Från en resa till Gotland, trol. 1979. Foto: Tania Fred.

Min fru skrattar åt mig
när jag inte är med
jag tror att jag är en annan än hon tror
hon vet att hon är en annan än jag tror

(jag tror att hon är en annan än jag vet
hon vet att jag är en annan än jag tror)

aug -79

En fluga på modelljärnvägen
skrämmer slag på konduktören

aug -79

Finns det något vackrare än en tegelsten. Som efter ett välriktat kast, under kaskader av blod just borrar sig in i skallbenet på en hög militär som just stiger ur sin eleganta svarta limousin, efter att ha varit på en hejdundrande fest och rumlat om med juristfruar, statsrådsfruar och unga lovande officerare, med massor av skummande champagne, hinkvis med caviar och hektarvis med lax, för att fira den lyckliga tilldragelsen i statsfängelset då fängelseprästen 48 gånger på en dag givit sista smörjelsen åt lika många upprorsmakare, innan de fördes in i rummet med snaran och falluckan.

he who (hee-ho)
after laughter
borrows sorrow
delays the mourning
the rays next morning
remind that kind
of suppressed thunder
on the suicide of the street

juli -79

warshipping
worshipping
whoreshipping
shorewipping
at ~~seaside~~ committing seaside
the ~~suicide~~

aug -79

O my lufe, O my hert

so slendre and so swete

the flour of flours all thou art

thy bodie soffte, thy whyte lendes

heldest I but thy dall so gent

thy rosie lippes, thy flowing cop

Were sche here, kneel bifore hir then I wolde

layest I by hir, the robe I liftest up

But now sche rydeth bak into the wud

O derling my trew lufe

Glad I wot thou art my wyf

and nothyng lesser thanne my lyf

aug -79

inford i

kronologin (dagboken)

DURHAM, ENGLAND, 4-17 AUGUSTI 1979

I Durham anordnades Oriental music festival, en ambitiös festival med såväl akademiska föredrag, workshops som konserter med artister, från Java, Vietnam, Japan, Korea, Kina, Thailand etc. I denna form arrangerades festivalen bara tre gånger: 1976, 1979 och 1982.

Javanesisk dans med gamelan-musik, med artister från Sasono Mulio School of Music and Dance, Java.

Mera dans på rosenblad med artister från Sasono Mulio School.

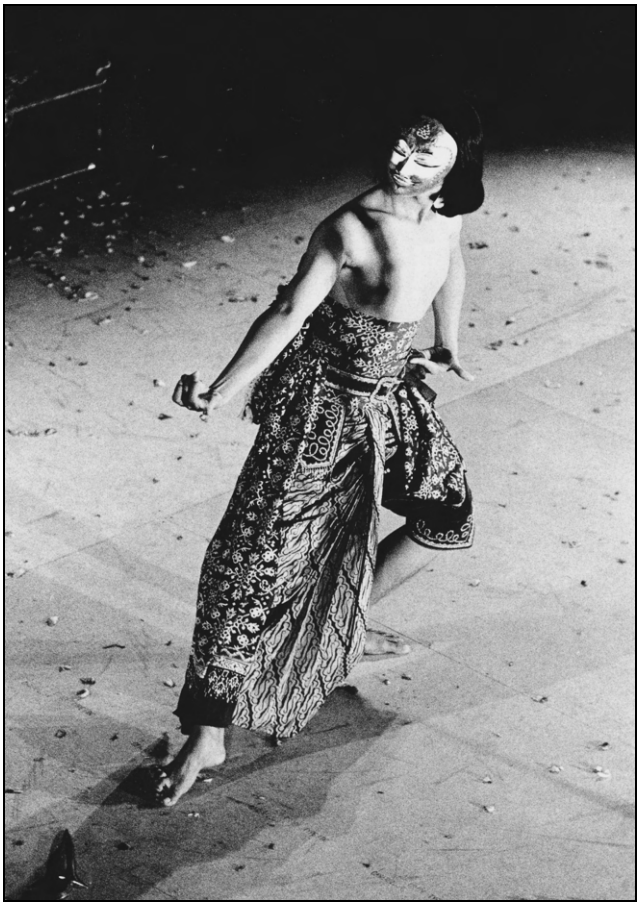

Mera från Sasono Mulio School.

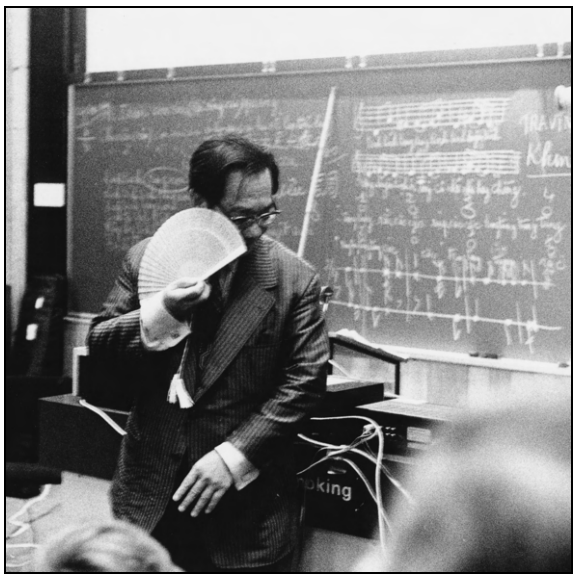

Professor Tran Van Khe demonstrerar några gester från den vietnamesiska operan.

En koreansk sanyo spelades av Hwang Byung-Ki (stränginstrumentet kayagum) och Ahn Hye-Ran (trumman changgo). Stereobild med vänster bild till höger och tvärtom.

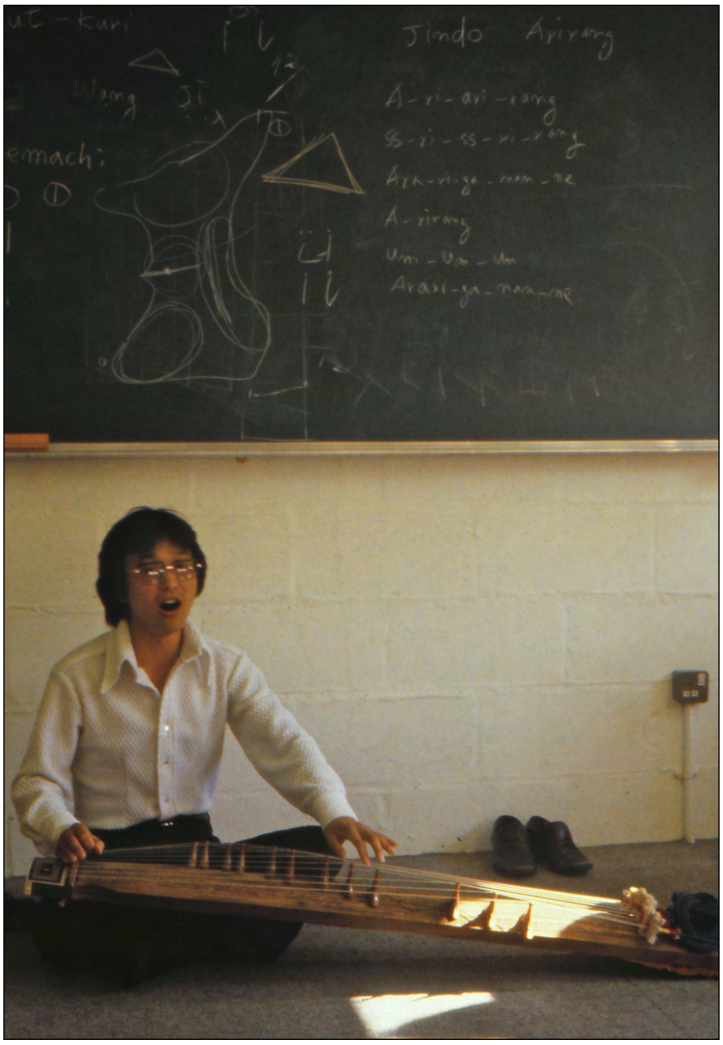

Seminarium med kayagum-spelaren Park Sang-Won, som demonstrerade instrumentet och speltekniken. Han framförde bl.a. den traditionella sången ”Arirang”.

Den kända kinesiska sjusträngade cittran qin (eller guqin). Jag har tyvärr inget namn på instrumentalisten.

Några stadsbilder. North Road med Durham Castle i bakgrunden.

Övergång över väg A 690/St. Godric's Road med Durham Cathedral i bakgrunden till höger och Durham Castle till vänster. Vägen som går upp till vänster heter Tenter Terrace.

Utsikt från Durham Cathedrals högsta torn mot South Street.

Utsikt från Durham Cathedrals högsta torn mot slottet.

Från Durham Cathedrals högsta torn. Till höger skymtar South Street.

Saddler Street (till höger), och Elvet Bridge går ned till vänster.

Odlingar med katedralen i bakgrunden.

Dopfunten i Durham Cathedral. Den pampiga överbyggnaden är gjord i ek 1662-63. Stereobild med vänster och höger bild omkastade, för den som vågar sig på att betrakta den med coss-eyed-metoden.

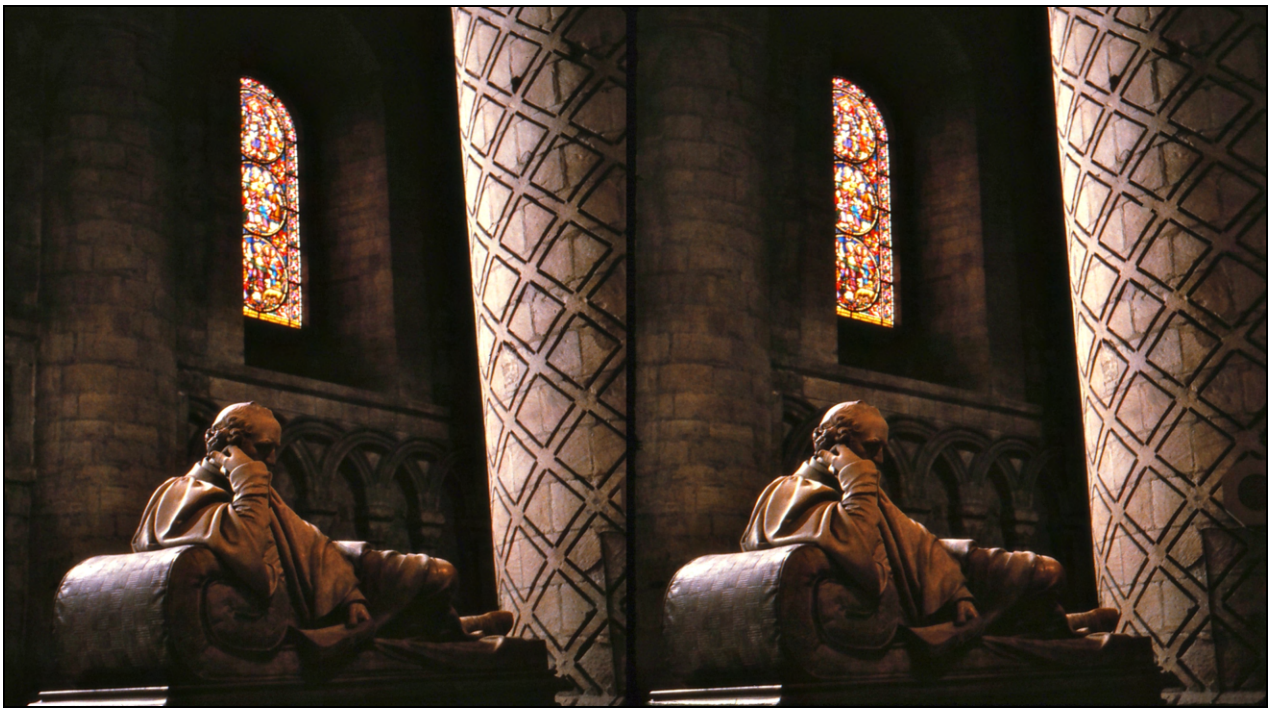

Rektorn vid Durham School, James Britton. Skulptur av Charles Raymond Smith i Durham Cathedral. Att Britton, som var rektor åren 1782-1811, fått denna prominenta plats i katedralen säger något om hans betydelse. Stereobild.

1979

MARATONS BUCK

rymdens springflod, förbi Darryl F. Zanabuck´s, slinter i buckter och finter och i den flygande kommodin recykloneras han tillbaka till Hemplet som envoyée. Som ett Jehu i floden Buck, prångad på en brakspillra, from here to eternity, vigheten i envig med evigheten, jo jag tackar jag. Vad skådar den norra stjärnan? Ett gungfly i en astatisk astralflod, lustström i rummet, laddade partiklar, en tornedo med maratadorens asiatiska australblod brinnande. För honom utskjutet, jorå. Minsann. Här kommer han som Jona i baalfiskens buk I kaross så fin och glänsande. Minsann och minns Barney och minns Sissy och minns Nelda. O Nelda. Vad hade väl kvinnor i krig att göra? Bland sju solar och potta-bedrövelser. Och dr Huer, denna sillrika gärna, mänskligheten vanskliga hopp, Inte lik Kent, vi tackom nu så hjärna, vanskligheten mänskliga topp.

Asiga mjältar, isiga balkar och trasiga bjälkar, braketen svänger och kränger. Sådant är gudarnas linne! Jojo. Fram och tillbaka. Hit och Dit. Hither och Dither. Hitler och Dieter. Sönderriven plåt, lösa rövstumpar, sissylerad från omvärlden och telemachen fungerar inte. Fungus i mikrobskopet, var cellerad från ohmvärden för låga för flamma. Dystert. Men syre och i andanom en tank dricka vi till dr Hoover, hoopet för Mann & Kind. Ach, liemannens skugga därpå väggen. Hystert och Dystert. Krossa den skändliga! Embrassez l´enfant! Bränslepumpen med sin lösa slang, så dyster skugga ger. Pang till den. Och Bang till den. Lätta ditt hjärta, Buckla till dem, lonesome coward, leslie howard.

En röd ros du skall få smaka, förtörnas ej du lilla knopp. Vinden viner vilsamt vid ventilen. Skönt för heralder att få sova. Men interiören hans värker, verkar det. Rustikt lungrig har haffslufften ffått honom colon: provianten i kvav på norra halvblotet, sextanten krav på knorra hämiroiden, spanten av å borrar å ä i den. Ingen räddning, ingen utväg?

Vadå? Vadaux? Sin vänkrets hos Kräftan och Stenblocken? Måtte kampraterna reda sig på sin halvah. Fanstyg som mötas i vatten, Crawl-hurts? Hjälmaren av fingrarna genom håret, mjällen av flingorna ner på låret. Fett. Fett. Féte. Fate. Bara jag slapp att så ensam här gå. Flodens driftiga drömmar drar. Brummelibrum! Vad var det där? Moon of Alabama! En måne stiger i tiden så stilla. En fåne tiger i striden så illa. Mr Rogers, pass på! Kanske en ljusglimt. Aningaussat. Den växer den jäsande osten. Närmare. När Mare Jud till dik.

Rymdens outgrundliga tunnelbana närmar sig en station. Ändstationen, mr Rogers! Ånej, jak muss lebenslufthansen. Förstenen? Jonas du va i valfisken, men Son of A dame har inget val. Månplanetens skenbara dragningskraft, gravitetiskt tar dig i sin hamn. Du dras ner i rök och damm. Tjoff, sa ändalykten: Tjoff!

Tja, nog skulle räddningsraketen (jollen Bob) nå dit, i laga ordning är det brått att få den i ordning. Fungus på Pungus nämligen är felet. Blinkus på Tinkus. Skruvnyckeln till friheten. Schifftnyckeln till vridheten. Kontramutter. Stjärnfjäder puh. Spärrkoppling, Sparrhoppning, glidringsboxar puh stånk. Pistong. Expensionsskruv, inflationsskruv. Åhej. Stålpistong och strålpistol, silvernaglade värdet. Veva pozidrivet. Leva på sidrevet. Klick, knirr. Knirr. Knarr.

Majestätiskt flytande jätteö! Magic swirlin´ ship, bara växer, snart förbi som ett urverk. Bevarare av seklens damm, O antika antikvaliteter, hej balsalorum. Skynda på, till verket, Strang und Durm, ner under huven, osten under kupan löper lampan, kontakt, allting Roger, tryck på starknappen.

Seemann på! Führwerkeriet setzer igong. Blitz och Darunter. Ägget lämnar hönan. Kontramutter. Agget lämnar honan. Nödskeppet far iväg på kvast av eld under kontramuller. Liten och lätt, bort från Moderskeppet, denna olympliga Farkost. Jehuuuuuuu!!! Mot nya djärva moln! Volare åhå. Måtte raketen orka fram och bromsarna phungera och pungera. Pater noster. Essike dessike. Helga var de ditt namn? Nej, Nelda, Barnsley, Zizi mina ackompagnoner. Huer, I´ve seen Huer, I´ve somehower seen Huer one day, Eisenhuer tra la la. Gudsomhaver tra la la. Alla bromsar till! Annars krasch som fickuret i tårtan. Aha, ett roder glöder, det betyder luft söderöver. Atmosfär! Mystik! Mysik! Mina Tamer och Skerrar! I give you the planet Birth. Ta mej på jorden bland mossars murkna mist. Randolph VS Crawdaddy Hurst. Don J. efter Person. Vibrafoner. Luften

darrar. Skeppet skakar. Downwards & onwards.

Zanabuckminstrelfullerbullerombockachrusttjoff! Mitt i planeten! Buck landar på berget Ida´. Stenröse. Röslein auf der Haydn. Stapplar ut i landskapet, medivale-stenar under fötterna, his sole is marching on. Trötta fötter blir pigga fötter med nabbskor på jöklaren. Supertropiskt landskap. Vita jättesolrosor. Champioher och Chantareller. Frodiga fräsande frukter. Modiga trädandens lukter. Stort och grandiost. Kallor kollar. Vivor vilar. Lots of wives at Marstrands Bork. Liljors viljor. Knallar så knapert längs knallen ner. Till vattnets valkande vågor. Inte en krusning, ej en susning. Han böjer sin nacke och ler. Han ler när han ser sig i spegeln så sjön. Planet X. Invånarantal en.

Summan av kardemumman. Homer sweet Homer. Buck Robinson Cruiser. Mångförslagne Buck, emiritus, själv är bäste dräng. Månnedslagne Huck. Hucklebuckle Frose in again. Vadnu? Sfärernas mystär? Sångare och pastiller! Är det dans bort i vägen? Solituden på den latituden förbjuden? Främmande! Varelser! Icke ensam I allén? De kommer. Decorum.

Lottes of fans when Mary Antonne´s back (from Universailles via Kapstrup). Syngende piker. Mässande män. Armar i luften. Aloha. Hopen gör halt. Mångförslagne Buck nuddar silvernaglade vapnet. På vakt! Försiktigt! A la varieté, kvinna i vitt framkommer, skridande som en av S:t Lucifers stjärnor, aha fållen på kjolen högt

över strumpeben (vid vite), höfter som en intersekt, klädd i spindelväv, blott flor blomstrande barmen täcker, skuldran bar huldran har, mums för måns och bick och Buck, mångförslagen men tvång för lagen , celibat på lång seglats nu nya ögon tänder. Ögon djupa som Lake Veronica, hår som filmstjärnas barr, tolv alfabetlar hem.

Men jösses, hon är som jord kvinna, helt prefekt, svar på jungmans bön, men vad i helvete har hon för öron egentligen? Spetsade öron, röda som lyste solen genom dem, men långa, dragna uppåt, nära nog en fot, som åsnans eller harens öron, men obefjunade. Som människor, ack ja, men med långöron, naturens longör. Till dessa stolta hörverktyg man kanske borde tala.

BUCK:

Sünh rinst/e de eteulsik s´hündin dros da hell! (Konstpaus) Oh, you speak english, eh? Buckenhasch va namnet.

HULDRAN:

O store Za! Vår härskare! Äntligen är du återkommen!

BUCK:

Flåt?

HULDRAN:

Za! I generationer har våra lärde förutspått din återbörd. Härskare, se din härskara! Templet till din ära rest, riste i fogarna när du återuppstod, där lämnades ej sten på sten. Men denna stentavla, denna palimpcest, med din bild har vi räddat. Se!

BUCK:

Hm.

Inristade bilden var ej olik, Buck igenkände mångförslagna näsan, den trångförseglete helm, den gångtillslagna hakan, men vem som helst kan ju göra en bild, vicken von Dönick som helst, på denna strutsförgätna plats hade han väl aldrig tidigare satt sin sula? Hopenndrar in mot staden och Buck följer med drömmen. Facklor och jubel, glädje och gamma. Mot palatset för istallering. Ja, gott folk, jag har återvänt! Za har kommit tillbaka till er! Hee, ho, low, comes the words of Buckingham. Palatsets sissyliserade maarmor, mäktiga viktiga wallensteinar i dess mur, praktfull port!

Blossörade huldran, strålögda Zana var hennes namn, med gnixtrande hörhängen av rublanter, skymning i hennes ögon så ock på jorden, men benen, Buck, dom benen, Hee ho. Tapto blåses i landet Zania, regla alla dörrar enligt regelementet. Mörkrets inbrott bekämpas. Utegångsförbud. Rättegång för gud. Konfererade, förblundrade Buck.Ska ni låsa in er Store za Buck. Hela nassen, nix pix! Men Zana med stolta öron förtäljer; när solen går ner, det är för ditt bästa, basta! Så där får han sitta, på blanka golv, eklaganta trappor, utfirade dörrar i broms och skuld med saffranter i monogam, sitter den mångförslagne ensam i tyska natten. Slocumörad.

Ska jag sitta här i mitt Pallats Allena? Till nästa zaal han öppnar dörren som en prödpurken bojke. Paprika pudding pastej. Var detta damtürken, skratt i vatten, Zanias kvinnliga blomster med röda ronblad konverserande i stora kar, lödder till hakan, bubblor till välsnidade nyckelbenen, resten skumt. Mångförslagne kikar in bak dörren

på najaderna, en främmande sång som sirener ljuder i trista natten, voces la dulzura som ångans mistlur i baadet, vicken zyn för zulten zjäl, kelibad, sex-apall, så lockande för öronen, röda petaler, runda tröst, y en sus manos la haremonia. Nej mångförslagne, snöda nöjen sedan, misteriet måste lösas. Stänger dörren dämpat doft, stryker vetten ur pannan. Ut i kyska natten!

piece of ass
piece of shit

Men vid praktfulla porten stopp. Låst och reglat i dubbelslag. Fanns väl ingen snidad nyckel. Konstfullt litet huvud som lampett på väggen, i bara mässingen, denne Gargolio talar även med papalgoyish röst: Store Za, om livet är dig kärt, stanna här, det är det värt! Za sig böjer mot den lilla stingest. Store Za gör vad han önskar! Annars silvernaglar jag dörren, den mångförseglade. Gargolio bräker, varna var min plikt, kan inte hindra slikt. Klick.

Buck Rogers genom dörren träder, i blunden den gröna, men vad lukt? Vad fukt? Sötsurt. Holy smoke? Piss and Shit! Fish and chips, mr, goodbye. Växter eller djur dessa blommor i blod och plue moon? Anitabilier, vaginomalier, lejongap, åderbroccoli, blomtoffeldjur, ormbunkar med skuggormar, mulklöver, en hästhovsart? Kattkuse, humbla i många varieteter, nej lika var de inte, växte här armborst bland tistel och tassel, andrum till Farnagel? Påverkar gänglionerna och terminala nervcystemet. Häggressioner som ej drabbar syrenerna ställda i vass inomhus, bara spetshövdade animales noctis proctis. Mörka skuggor i gränder och språng. Strids-

trumpeter juder. That Ol´man Cornette! Pårom! Geromvarom-tol! Rogers tänder i gränden, springer Opfer gatan. Pang på bred tjeke med vikungahår, griper tag i hans Troja, bulleribuck hur många zorn står Opp? Bultan som en biff, sultan! Dödan bara. Mashed Po Tatis.

Bedd likingdon

Mörkrädd levrar sig saven i natten. Slåss i pölen, vig i vatten. Ögon blixtrar, nävar bryts, armbar byts, magar spräcks. Scona mig så mördar muddrar mödrar vi dom där-borta, två mot en är bättre odds än even. Buck, den mång-slagne i allians till attackürk i blessyran. Tunc. Pang. Blam. No Blame. Långa som furior, skallar, knackar, kot-spelare av älvenben, klockan elvenbenshornet slår.

Och dagens gryn över havret, vilt. Solen shinglar grift-dimman, döda kroppar i staplar på torgen, halvdöda stapp-lar på torgen, urådriga tomma gator, för döda för drömmar. Buck blåmärkt bligar på palatsets bår, far from the twisted reach of sorrow, the misted bleach of morrow. Strålögda Zana Läker Sonica med lynneduk den fibriga pannan. ZZZZ. Zana, Zalura, Zarda och Zamia, dodekantro-pus erectus, böjer sig rekorsetterade över Bug Rockers´ lusiga bädd, skådar såren.

Sangri Za, varför trotskade du våra varningar, vargsin-ta som varulvan blir de, männen om natten. Gaudeo te salvum adesse, tag dessa goda salvor!

Ack, huvud plogigt spårat, vaja behöver e en drink, en rejäl en, Bux special, ginger rogers ale brukar tindra, your long time curse hurts, vad är detta för gemenskap, förvåldning i fistelsång, omnes insani videntur, somnar i sanden vid denna dörr, denna egglande doft, valpuppisnattens jazminer, var det icke västanvinden jag kände, då jag dröp av dräp, någon respirerar på denna kivilisation, blowin' in the wind, två slaktled har genomlydit denna plåguea, venish deteste spiritus, skål. Slurp. Culpa, cura, calix, cupedo, causa.

Avanti, cavallier! Zana, för mig till mitt skepp, mittskeppet, ja. Åktyget, fordomet, V-hikeln, platsen där jag äntrade denna värld. Jaja. Templet. Templet.

Ginger ales tinnar & torn, vid platsen för nedkomsten, resmedlet måste åter pareras, recomponeras, kägelventiler puh, slidventiler pustepuh, skjutventiler pustepäh. Finitio in absurdum. Zana, var god tag plats! Quel est votre prix pour un mois entier? Great balls of fire, upp genom luften går flygarens färd. Westward bound, mobiliste passionné! A session of ascension. Upwards & onwards.

På smal stråle av eld pilar den ilande mot inlandet, spikrakt. Le capitain Byck Rosjäär rattar vant åket, foxtails of an even summerhunt. Strålögd Zana på sätet bredvid, som ett fjun så lätt. Inc'est one bonnie bonnie occasion poor fair za connaissance! Hur hitta varifrån? Var hitta hurifrån? Hittifrån hurvar? Cold at tarbowls end.

Lofts & vans at Merritones Bock. Lång dags färd mot natt. Un long chemin. Den långa kemin, javisst. Pressez le bouton, il autopilotti. Äntligen ensamma O Zana, a lone at last få utforska hennes korp. Sidenblusen och kjolen, ja. Röda läppar, ja! Mjuka låren, jaja! Le Commandant: Haka strumporna av, rulla dem till knävecken, yes O lord! Raketen rycker redigt redan. Också gördeln. Ja tack Jesus. Lyft rumpan för komfortablare undoing! Små trosorna. Halleluyeah. Viskande interrogativt: Bränner ej lädersätet mot länden så len? Seidig glatte Beine, jawohl! Une belle ligne. Bara under kjolen, vår hemlighet, underbara hemlikhet vår stol, hur härligt majsol ler.

Robe de soie har han i bankarna Buck, vår robetrotter, hennes röda tulips i viskös impression mot hans linguolabiala frikativa. Frontalt framskrider färden externt och internt, lätta effleurage i öronmussland, a vast area of condomed pleasures, och nu: Ta ta taa! Snart svaret på hans såta undran över Zaniska tundran. Har hon månne shylips, ärom verkligen skapta som vanlit dom där, jamenar inuti? Nu ska vi se, vänder på bladet. Håhå, vad kådar mitt hjärta. Läppar-peppar ta i två. Röda som rädisöron. Purpur. Haha. Purr-purr min skröna, just like a woman, skrevade med kulspets (my pen elopes) och här dansar herr Gurka, who wrote the book of love? Simon Tempelhelgonet med sin pelare. Pillare! Avancéz à l´interieur. Stig framåt i vagnen! Se på den du, pudendus. Handen mellan benen in till mellanhandens ben ,

Enfantterrible, Cavallerie, Smålands kalkoner och Artilleri! Och Mens Zana InCorporerar vad henne bjuds räknar autopapa koordinaterna, styv kulning, cordebrater, hjärtestränga broder, rak kurs, svävar på målet. Snart. Laissez faire, fair lass!

Holla, kraterbergen föröver, amber forever moor. Åter till verket, hur visshet om var? Sniff, sniff, inga rester av nattlig soppa. Ejaculatio nocturnis. Kan vi lyssna oss fram? Fyra öron hör bättre än två (och vilka öron se´n). Rätt krater, fel krater, lots of vaults at Mare Tuna´s Rock. Det dånar uti rätt krater! Där, där, hear My Song, djävulens spinnrock, fra diavolo. Under oss gåtans lösning, gatans förslösning. No smoking. Landa på lördag, pagen för reglagen, femos remos, såja, plantera oss mjukt, ingen rova! Cayendo una fuente de cristal. Stilla på kraterboetten. Exkursion. Investigation.

Samma växter här som där, vilken lustgård av prunkande prakt, men även mossor och lavar. Mångförslagna stövlar och strålögda hiheels beträder gräset. Picknick på skuggig plats. Prickig korv. Lost in vain at Marat´s Tombblock. Sporer och luktärter. Pagan rites, vad pågår? On top of old Smokey. Doftpelargon. Loftpelagon. Softpentagon. Tüpfen, rüpfen und süpfen. Sirapsträdet klibbigt kletar. Kåda i liten låda. Välasade rosor.

Store Scott, fungus a pungus en jordisk mossa, i vilka mikroskopiska skepp har dess sporer traverserat hit? Sniff, sniff, grief in my soil, det är väl aldrig den?

Smell. Sötsurt. Mja, kanske den atmosfäriska sammansättningen här i kombination med det ultravioletta ljuset kan få den att avge sin aggrikulturella sporlösa lättflykt att illa fäkta. En mordisk mossa. Dystert för jordman finna svaret så. Nåväl. Flow chemicals! Desintegrera infrastrukturen! Bakom fiendens lineage! Extinktur för vår extermination of a work in conflagrational process. Pudra varje härd, peppra varje sten, bomba varje skreva med detta pulover! Host. Caugh, caughin.

Stjärnfamiljen inväntar natten imPalast. Den etnoparsifala gruppen väntar med spänning på den etnafatala skymningen. And here it comes now, round the bend. (Est prisonnier du cycle infini de la vie.) Solen går definitivt (absolut) sakta men säkert (just det) målmedvetet strävande (du har alldeles rätt) med imponerande kraft (can´t see anything stop it now) slutligen, Ned. Ned? Well, David, Cheese Manhattan och hela uplandsbanken står i lågor och överalltihopa lyser en modern sol. Men inget om Zania. All´s well in hell. All´s wall in hall. Och där, just där sitter Zana och BR och tittar ut på de bridfulla nattliga torgen. Lugna gatan, minst sagt.

Striden på stritan blev friden på kritan och pesten blev fest, förstås. Men Buck och hans värv väl vordet var. En flicka i varje famn, dags att tänka på refrainen. Den senare delen. Återtåget. Vart ska du gå, undrar dodekantropomorferna, öronen i undrande vest. Ut! Vaddå ut? Ut. Bara.

Buck rapande av druvsaft med laxnesa, löjrom i felom, smyger sångfördragen, sängfördragen, ut, förbi Garbolio, skjuter porten tyst igen, börjar springa undan upptäckt. Den som söker abendeuret. Veni vidi Vico. Letar sig listigt fram i dunklet till sin avsändare, i stjärnljuset glimmar den lilla raketen, entonigt. Tja, hel var den ju, men bränsle! Mr Rogers tror ni verkligen att ni ska komma långt med den där prämen? Jag måste ge mig av, det finns En Djupare Psykologi Än Kvarsittandets, det finns Krafter Om Vilka Vi Veta Så Litet. Dunkla drifter driver dromomanen ut, that itching-bitching feeling, är väl överkomligt en Dag. Måste försöka, jag är bara gast här, my home the stars. Eternellity. Istanes, jag är upptäckt, måste väck fortare än kvickt. Dom kommer bölande efter sin store Za. Men Za trött, Za hem, Za lessen.

Ömsom skinn, tag plats i kapsylen, skytteln av glänsande medaille. Pockande populos pilar på. Countact! Skränande skräddade skyter skyndar. Za, lämna oss inte igen. Sänk, katter, trä, too, UN, Zorro! Ignorition. Fooooooorce. Fore! Up into the wind. Hej och farväl.

Ska Buck bli fast än en gång i den aromatiska astrayfloden, blir hans eviga häm att irrblossa i den antistratiska agraalOden, ständig meandring i den apatiska arealkoden, agnatiska cerebraljorden? Tune in next week!

Som vinkfyrar stå Zanias stolta folk, bestörtade, tank
in kik, men Buckza zer zig redan zitta på mosterjorden,
bland vänner på Kink Lane Coffeehouse, sneglar seglande
ner på förfärade hopen, just börjande att bygga upp temp-
let som tabularasade, Buckmester Maraton, till next time
pregnanta predestinatörer prefererar profossens protek-
tion. Strålförnaglade, silverförögde Buck klättrar i him-
lens skikt. Ack, fader, alldeles lik Hektar jag mig upp.
Och återigen I väg, mol allen vid sin läst, en älskad längs

okt. 1979.

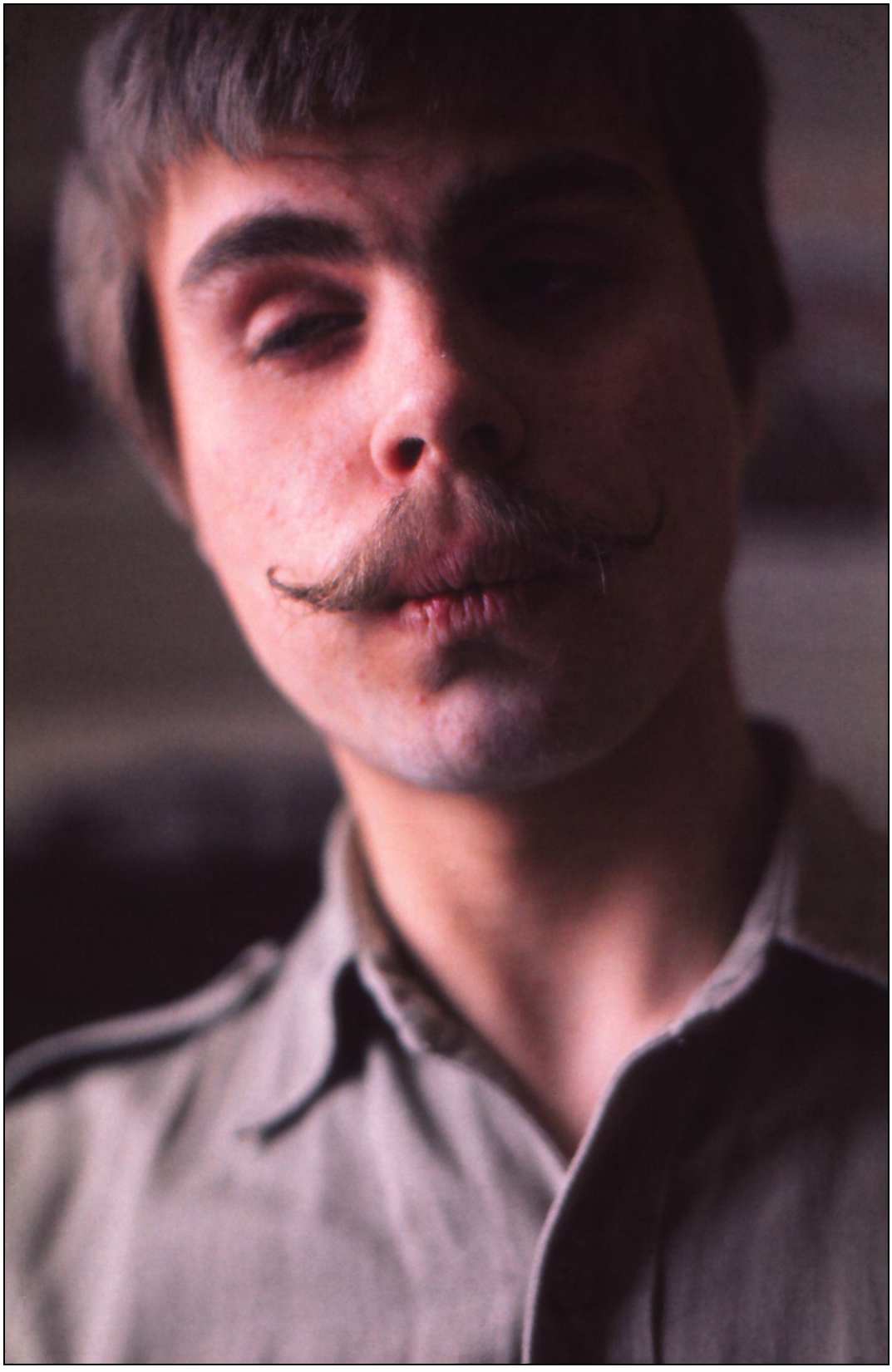

Självporträtt ca 1980.

Varför gjorde du det, Crow?
Varför i helvet?
Skulle det vara nödvändigt?
Du lämnade oss allihop
på kajen med dina texpaket
som vi krampaktigt tryckte mot bröstet.
Du lämnade oss – simulanterna,
hypokondriterna, själv-stymparna, ~~förlorarna~~
~~Efter vad du gjorde~~
Med dig ändrades världen
och inget återstår för oss
Du vann i konsten att förlora
~~men såsom besegrade vann vi ändå~~
men vårt nederlag mot dig
var så stort att vi ändå vann
Du fälste oss – och vi hade inte bett om det!

Crow, du lilla kråka
ditt bleka barnporträtt i Pakistan
din misslyckade kerub
är det du förgyllt under kyrkhalet
Visste de redan då ~~[illegible]~~
var det en komplott
vilka var brottslingarna
Varför flyta ut i bläck
när det finns oceaner
Herregud, Crow, det är svårt nog ändå

tvol.
1979-80
Crowhurst,
tidigt utkast

varenda rad är en pläga
och du förinte ens ett vacljus
~~[illegible]~~
när vi kräks över relingen
är det vårt enda offer
Tergnmonk electron
du gapar över stycket
och vi kräks over relingen
blotta nannet får oss att rysa

Himlen välver sig över
och bollen under
ytans tunna membran
skiljer dig från båda
med dubbla kupoler
blir du Gud.

Och varför flygfiskarna, Crow?
Måste du skriva om dem?
Som beringade löjner
Landade de i din stekpanna
De var inte dina, Crow
de fanns redan hos
Slocum, Chichester, Kon-Tiki

Dina knastrande radiosignaler
har gått ett varv i universum
alla vet nu, Crow
Och filmen där du

men kunde du
förfalska en hel
loggbok
kanske det går
att skriva

Han gick fångsamt genom parkens olika blomsterplaneringar till dess han var helt vilse, vilse som en orientalare i öknen utan kompassare att trubba cirklar med. Mitt bland bärfuskarna, välskansade som en mormors bryderikudde bakom soffan. Och då förstod han äntligen var han var. Och hur han hur. Bakom soffan! Där blev han förstående. Det måste bli slut på hans utsvävande liv, han måste stå med alla fötterna på jorden. Och nu jorde han det äntligen. För en tusenfoting är en blomkruka som ett helt landskap, då och då bevattnat av en pratsjuk ådrig regngud, men krukan var nedärvd i en park och där uppe kom någon just gående, sakta som i trans, portarbetarna hade redan gått hem så ingen utväg fanns, det var som i hängelse, han la näsan i blöt, drunknade och hamnade med näsan i vädret, inte av högfärd, han flög lågt, solen lyste och han fick sken på näsan, den sprang från honom näsan ända bort till grindarna, de som slipade, stod där med sina yxor och hälsade ideligen på skaften...

1979?

looked intwo her shyny ice
dry they were too
asked the pour boy
could he serve us more dewine
but the woeman beside me
thursdayed for shampain
she was sad to be bad
but she just belived in life
amongst the froses of the guarden
their sticky stalks
perennetrating the earth

Januari 1980

-Ska jag ta den sista persikan?
-Ja, ta den du.
-Nej det fanns visst två kvar!
-Ta då den sista och lämna den näst sista åt mej!
~~(Var en persika)~~
~~-Hur visste du vilken av den som var den sista~~

Bredvid mig i sängen
En avgjutning i dun av ditt huvud,
På ~~tunnel~~ kudden ligger ovan ett hårstrå
Och när jag känner igen det med en
viskning
är det ett rop genom öde ~~marken~~

Bredvid mig en avgjutning i dun
av ditt huvud
På kudden ~~ovan~~ även ett hårstrå
och när jag känner igen det
med en viskning
är det ett rop ~~genom ödemarken~~ fräs. över isen.

SKORNIK

63 36 15 Per Nordfelt

Ett rött rum. Eller ett blått rum. Eller kanske ett grönt rum. Där rtunda spelmarker i alla färger ligger utströdda på ett bord, På en dörrpost sitter ett häftstift. På tapeten, på samma vägg som dörren alldeles bredvid xxxxxxxx den alldeles för tungt inramade spegeln, satt också ett häftstigt med ett liter fragment kvar av det papper som suttit anslaget. I en av läderstolarna vid fösntret sitter någon intill ett litet bord med en grön yvig växt i en kruka. Mans vita manschett svävar i luften intill, liksom fristående, och handen håller en rykande cigarrett xxxxxxx där tjäran började tränga ut genom pap peret i form av bruna fläckar, xxx men armbågen är tryggt förankarad på armstödet. Xxxxxxx Rummet var utan tvekan grönt. Det fanns inget tvivel om detta, och det var också otvetydigt att någon nu kom in genom dörren mitt emot den sittande. Rummet genomkorrsades av ordens luftbrisader. Den inkommande genomförde någon typåav aktion gentempt den sittande. Det var alldeles tydligt. Den sittande reste sig. Något allvarlit avhandlades. En sbanb blick på spelmarkerna på bor det och så i förebrående ton: XX "Men dylikt är uppenbarligen tillåtet, rent av beundransvärt". Den inkomne går ut igen. Dörren smäller igen. Den sittande som rest på sig börjar gå omkring i rummet. Han går fram till bordet med spelmarkerna och tar upp en av dem, håller den litet förstrött i handen och låter den glida ur greppet och trilla nee bland de andra igen med ett litet klirrr Mannen som rest sig o ch börjat gå omkring i rummet suckar. Först en gång vid bordet och sedan när han xxxxxxx gått till fönstret och en stund tittat ut på trafiken kommer ännu en.

1976
(1980)

HAMBURGAREN.

Tommy Urmakare slängde in en frystorkad hamburgare i mikrovågsugnen och vred reglaget från noll till ett. En lysdiod signalerade att processen startade. Det hade varit en hård dag, och den var definitivt inte slut än, den intensiva solfläcksaktiviteten under sommaren hade stört fler klockor och tidgivare den här månaden än vanligtvis under ett helt år. Bara den här dagen hade han reparerat 14 kvartsur och fem digitaltidgivare. De gamla antika mekaniska verken hade han inte tid med alls, men de ägdes ju ändå av folk som knappt kunde betala för sig.

Lite mat måste han i alla fall få i sig innan han fortsatte. Utmattad kastade han sig på britsen i verkstaden medan han väntade på att hamburgaren skulle återfå rätt temperatur och fuktighet. Han försjönk i djup sömn, medan den nedgående solen genom persiennerna projicerade ljusränder på väggen. Där hängde också klockor på varsin spik med ett nummer, massor av klockor, överallt klockor. Men Tommy sov, och mikrovågsugnen höjde hamburgarens temperatur med 78,5 grader. Persiennmönstret på väggen försköts efter solen, oerhört sakta, 72 centimeter snett uppåt.

När Tommy Urmakare äntligen vaknade hade en gammal Omega med 4 procents avvikelse gått 2 timmar och 26 minuter och en Zeiss med 1 procents fel gått 15 minuter mindre. Det vill säga, det var vad de visade med sina röda siffror, men egentligen hade de förstås gått precis lika länge. Tommy hade en underlig tryckande huvudvärk som strålade ner i nacken. Dessutom hade mikrovågsugnen gått sönder. Men det visste han inte än.

Han försökte resa sig från britsen, det blixtrade i huvudet och nacken var alldeles stel. Det brusade som från ett avlägset hav i hans öron, bruset verkade nästan komma från väggen med alla klockorna. Han tyckte sig höra ljudet av tusen elektronrör,

ögonblicket innan de skulle gå sönder, blandat med kakafonin av tusen förstärkta tickanden, ett ljud, eller kanske snarare en känsla, som växte hela tiden. Tommy hade hävt sig upp på armbågarna och försökte vrida på huvudet och se på klockorna. Som vanligt var det inte två av dem som visade samma tid. Och så mikrovågsugnen som var trasig. Men det visste han inte än.

Han halvsatt nu på britsen, masserade nacken och försökte bli kvitt värken, hade han fått hjärnblödning? Han kände hjärtats slag via pulsen ända uppe i tinningarna och så den tryckande närvaron av allt intensivare klockor, köksur, väckarur, armbandsur, glasögonur och till och med en gammal moraklocka i ett hörn. Den hade inte fungerat på 80 år men Tommy använde den som garderob.

En svag doft av bränd lök spred sig från köket och i Tommys hjärna seglade en vild tanke plötsligt upp, den ilade genom ryggmärgen målmedvetet upp till hjärnan. Klockorna hade fått liv och var livrädda! De var en hel koloni som bringats i masspsykos. Katastrof. Larmberedskap. Vilken tanke!

Under loppet av hela deras kultur hade de levt ett högt intellektuellt liv på det som Tommy brukade kalla "väggen". I miljontals mikrosekunder hade de levt där, bekymmersfritt, studerat, dryftat eternala frågor, t ex den om urkraften som strålade mot dem från det Tommy Urmakare skulle kallat "köket", med superkomplexa tal, utövat sport, de stod på de hade roat sig toppen av sin bana, kulturen blomstrade, den litterära striden stod mellan imaginarister, komplexatorer och realister. Filosofin försökte tränga in i frågan om det fanns ett liv inom Origo. Realisterna hävdade att detta bara var tomma mängden av allt boettskåderi. Urinnevånarna var lyckliga och tog var mikrosekund som den kom.

Men nu hade deras koordinatsystem plötsligt rubbats, axlarna förskjutits av en ny faktor. Någon i flocken hade rapporterat att något märkligt hände i deras omgivning, ett naturfenomen. Några av de mera exakta uren, med lång drifttid bakom sig, sattes att undersöka det hela och efter en lång, intensiv och mödosam forskarmöda i säkert 60-70 mikrosekunder stod den fruktansvärda sanningen klar för alla i kolonin. "Kroppen" på "britsen" hade börjat - hör och häpna - utföra en rumslig omfördelning i förhållande till omgivningen som tydde på: rörelse. En kommitté tillsattes för att utreda räddningsmöjligheterna, menddet var bråttom.

Tommy vred tillbaka huvudet igen och reste sig mycket mödosamt upp. Hans blick föll på en av klockorna som var framlagd på arbetsbänken. Den och alla andra skulle vara klar dagen därpå, bara att sätta igång! Så mindes han - hamburgaren! Tommy stapplade ut i köket och öppnade luckan. En smetig massa låg på gallret och rykte en aning. Från ugnen hördes en brummande ton.

-Typiskt att den skulle gå sönder just idag, tänkte han, eftersom garantin gick ut igår. Han ryckte på axlarna och stängde av den. Så gick han ut och satte sig vid arbetsbänken, kändes redan lite lättare, bruset och den tryckande känslan var borta. Han tände arbetsbelysningen, tog en liten mejsel och öppnade den första klockan.

1976 och 1980

frol. 1979-80 (1)

VERNISSAGE

I sitt senaste verk "Människan" hävdar Gud att han skapat det till sin avbild. Nu är ju detta knappast något nytt. I alla tider har man framhållit att konstverket på det ena eller andra sättet är en återspegling av, om inte den skapande konstnären själv, så ändå hans livserfarenhet, eller mera allmänt uttryckt: all konst är realistisk såtillvida att den avspeglar verkligheten mer eller mindre tydligt filtrerad och färgad genom konstnärens hjärna och hand.

Utan tvekan är detta konstnärens verkliga *tour de force*, ett stort upplagt verk med en strukturell mångfald som är i det närmaste omöjlig att överblicka. När man då koncentrerar sig på delarna på bekostnad av helheten, får konstverket så att säga sin metafysiska mening. Den inre splittring och diversitet mellan de individuella komponenterna som gör sig gällande i deras inbördes relationer, svarar direkt mot den mera linjära perception som betraktaren får när han följer delförloppen.

Verket ingår i en större tablå av såväl figurer, staffage som fond, och det är onekligen fantastiskt att tänka sig att allt detta gjorts på endast sex dagar! Det slarv som med nödvändighet måste bli följden, är egentligen en av verkets fungerande parametrar; ofullkomligheten väcker redan genom sin blotta existens frågan om fullkomligheten, ingen idé föds utan att implicera sin motsats.

Man kan inte låta bli att fråga sig hur en så storslagen idé koncipierats. Inspirationskällor? Motiv? Konstnären är här mycket förtegen och man får en känsla av att alla tolkningar är möjliga. Andra kritiker har beskyllt Gud för att ha framställt det största och mest flagranta exemplet på ett stycke *l'art pour l'art*. Men det är så att säga en invändning som upphäver sig själv. Alla handlingar, skapande som destruktiva, är alltid självrefererande. I vad mått man erkänner det eller inte är en rent filosofisk fråga.

den sista skapelsedagen!

hgn redaktörs anmärkning, ej min

Språkets förhållande till konsten är ett annat kärt debattämne som kan appliceras på frågan. Det enda man med säkerhet vet om upprinnelsen till verket är en verbal och begreppsmässig förlaga: *In principio erat verbum*, i begynnelsen var ordet, men också tanken, ty kontemplationen över det fullbordade verket (på den sjunde dagen), skulle i själva verket inte vara någon återhämtning, utan snarare en del av skapelseprocessen, då verket får sitt elddop inför den mest kritiska av kritiker; skaparen själv.

Är nu verket en dagslända? Kommer Gud att bilda skola? Det är förstås för tidigt att svara på. Konstnären har emellertid varit förutseende nog att se till att verket äger en inre dynamik som gör det självförstörande, en direkt motpol till den annars så omhuldade autogenesen. Kan man kanske spåra en liten ironisk udd här? Faktum är, att för den intelligente iakttagaren finns här gott om interna lustigheter, hänsyftningar och parodiska tilltag som redan rönt stor uppskattning och munterhet i demiurg-kretsar. Det fordras onekligen en stor konstnär och ett välbalanserat estetiskt sinnelag för att på detta djärva sätt kombinera tragiska och dramatiska element med närmast komiska.

Vad övrigt gäller exegetik och uttydning kan man bara ana de stora forskningsfält som öppnar sig. Den ständiga förnyelsen av motsatspar (anima-corpo, maskulinum-femininum, högt-lågt, starkt-svagt, C-dur-a-moll) skapar ständigt nya synteser, nya konstverk i konstverket. Symbolvärlden är den mest komplicerade semiotiska struktur som någonsin har skapats. Ta bara tolkningen av saker som revbenet, regnbågen eller stadsgatornas mönster. Här går också konstnären fri på ett listigt sätt, somligt är ju verkets verk, en spegling av en spegling, och då är konstnären bara igångsättaren av processen.

Om detta ska ge något på ett djupare plan krävs uppenbarligen en aktiv publik, inte så att verket är ofärdigt, tvärtom, genom dess självgenererande karaktär fordrar det en uppmärksamhet som verkar nästan omöjlig. Går Gud över huvudet på den vanlige åskådaren här?

Svaret är nog, att verket talar på många nivåer. Oavsett bildning kan varje åskådare finna något att identifiera sig med. Och vad gäller forskarna, det vet vi ju vid det här laget; finner de inget, så uppfinner de något. De kommer att vara sysselsatta för oöverskådlig framtid. Vem vet, är det kanske just detta som är det egentliga konstverket, som en gigantisk spin-off-effekt?

Nå, underförstått tycks ändå ligga uppmaningen till publiken: Har konstnären offrat sex dagar på att göra verket, kan publiken också offra en vecka på att försöka förstå det.

Och det kan man väl som recensent bara instämma i. Ecce homo!

KARL-ERIK TALLMO

trol. 1979-80

(1)

Karl-Erik Tallmo:

ROMANEN (ett närmevärde)

Fullkomligt utmattad och med en suck rev han det sista papperet ur skrivmaskinen. Han var mycket gammal. Detta var hans livs romanbygge. Frågan är väl om det inte var alla tiders romanbygge. Tekoppen, som stod bredvid skrivmaskinen, var kall, mycket kall. Färgbandet var utslitet och de sista orden var en aning matta på det sista arket, som han nu försiktigt, med en nästan smeksam gest, la överst på högen av andra ark.

Han lutade sig tillbaka, ~~strök sig i~~ sin ömma panna som fjällade en aning och tänkte förnöjt på sin listiga intrig. Vad var zen och nämnandet av Guds alla namn mot detta? Han hade på känn att något slags rekord var slaget. Ute var det fortfarande natt. Inga upplysta fönster, ännu ~~hade ingen vaknat~~. Inget stjärnljus heller.

Huvudpersonen i denna digra roman var en skribent som egentligen försörjde sig på annat än skrivande, men som hyste stora författardrömmar och på sin fritid skrev noveller. Hans visioner var ofta storslagna, men han hade svårt att förverkliga dem. Det verkade näst intill omöjligt att utveckla något tema längre än den korta historiens exposé. Novellformatet kände han som en tvångströja. Skulle han någonsin med sin fantasi kunna skapa en idé som inte bara var ett hugskott utan som skulle hålla att utveckla sida efter sida så att det blev ett verk av romanens dimensioner (och ambitioner)?

En kväll hade sålunda novellisten just förfärdigat en av sina bagateller, något han uppenbarligen hållit på med ganska länge, men trots det en rätt obetydlig sak precis som allt annat han skrev. Denna gång handlade det om just objektet för hans litterära drömmar: romanförfattaren.

Han tänkte sig närmare bestämt att en stor författare med enorm intellektuell kapacitet (en egenskap han själv önskade sig) skrev ett stort och långt epos, att denne diktare lyckades skapa något stort av något litet, att han hade just denna förmåga som vår novellist saknade, att spänna ut de litterära vingarna, att få en idé som kanske till en början verkade blygsam, eller rentav löjlig, att blomma ut, föröka sig, ~~att såsom~~ likt trädets årsringar och) prägla sida efter sida av till synes outsinlig fabuleringsförmåga.

Man skriver ju helst om sådant som ligger en varmt om hjärtat, om saker man har en personlig relation till. Sålunda blev romanens ledmotiv förstås novellistens eget bryderi, banalitetens ynkedom såsom den kommer till uttryck i den korta novellen, närmare bestämt en mindre betydande skribents strävan att i novellens form inrymma mer av livet än han egentligen är mäktig själv.

Och vad vore väl lämpligare att behandla i denna novell än just romanbygget, denna litterära arkitektur, som för en småslöjdare måste te sig (oöverskådligt som) fartygsvarvet inför flaskskeppsbyggaren. I detta fall är det ett just förfärdigat flytetyg som ska sjösättas, en tjock bok har just skrivits om just en sådan här förtvivlad novellskrivare som bara kan skriva saker i stil med historien om Litteratören (med stort L) som i sin sista, näst intill postuma, bok behandlar novellförfattarens svårigheter att kunna få en novell om en roman om en novell om en roman om en novell om en roman om en novell om en roman om en novell om en roman.....

.....→∞] att bli ~~tillräckligt om-fångsrik~~. allomfattande.

1977-80 (Dubbelgångarhistoria utan titel)

Jag vaknade med ett ryck. Något var fel. Väckarklockan hade inte ringt. Huvudet kändes ovanligt tungt och det var svårt att tänka klart. Klockan var redan så mycket att jag skulle få svårt att hinna till jobbet på posten, i varje fall om jag skulle hinna äta en ordentlig frukost.

Medan jag låg och funderade på om jag skulle gå upp och kasta i mig en snabb smörgås och så hasta i väg eller sjukskriva mig och ligga kvar i sängen, blev jag varse vissa ljud ute i köket. Det lät som om någon stökade med pannor, som om vattenkranen spolade och lådor drogs ut. Jo, nu hördes kylskåpsdörren också. Jag bodde ensam.

Förbryllad klev jag upp och letade efter morgonrocken, man vill ju inte gärna möta en inkräktare spritt naken. Men rocken fanns inte på sin krok. Försiktigt gick jag ut i hallen, ljuden fortsatte och i plötslig blygsel skylde jag mig med överrocken, fortsatte så längs väggen till köksdörren. Jag kikade in och såg just en hand ställa ner ett mjölkpaket på bordet. Och handen stack fram ur ärmen på - min morgonrock.

Jag steg fram och stelnade omedelbart till inför vad jag såg. Det var inte sant! Det var ju JAG som stod där i morgonrocken! Ingen tvekan, detta skäggiga ansikte har jag sett i spegeln så pass ofta att jag känner igen det. Jag förmådde inte röra mig, och knappt andas, jag kände hur varje muskel spändes till det yttersta, hur blodet försvann från ansiktet. Skulle inte den här synen ta slut snart, så här länge kunde det väl inte hålla på!

Men min dubbelgångare stod kvar, också stel som en pinne, efter att ha fått syn på mig. Ögonen spärrades upp och jag såg hur varje muskel spändes till det yttersta, hur hans ansikte vitnade. Vi stirrade varandra stint i ögonen och tiden försvann runt omkring oss.

Tvärs över bordet såg jag en rättvänd, verklig spegelbild av mig själv och mina blå ögon, kaffevattnet kokade visst på spisen hörde jag, ögonen var faktiskt väldigt blå, med mörka små streck i irisen och pupillen liten som ett knappnålshuvud.

-Vad är det här? pressade jag fram med konstig röst.

Tystnad. Min kopia stod lika stel som jag, lika yvigt skägg, tusen tankar verkade röra sig bakom den välbekanta pannan.

-Jag vet inte, fick han fram till slut, oerhört korthugget. Han sa det snabbt, som för att få det undanstökat och åter kunna sjunka in i tyst laddad spänning. I varje fall kände jag igen mitt reaktionsmönster i det avseendet. Rösten lät inte exakt som min utan mera som man brukar höra sig själv från en bandinspelning.

Vi hade växlat varsin replik, isen bröts något, vi vågade röra oss lite trevande, handen upp till hakan, den andra mot bröstet, som ett instinktivt skydd. Sakta som i vatten utförde vi ungefär samma gester. Vi rörde oss, men spänningen var fortfarande total.

-Vad är det som hänt, det är inte någon sorts skämt? sa han tveksamt, men jag visste att inte heller han trodde det var ett skämt, men det var den replik som måste fällas i den här situationen. Han tog ett steg bakåt mot diskbänken.

-Kan det vara möjligt, sa jag dumt.

Kylskåpet surrade. Kaffevattnet kokade bort. Vi svalde varsin ljudlig klump.

-Är det jag? sa vi båda i ofrivillig kör med en försiktig pekning på varandra.

Vi blev tysta igen, stod kvar på samma fläck på golvet och samlade saliv i munnen. Mänskliga känslor verkade inte räcka till, paniken kom krypande, skulle jag kunna kontrollera mig? Jag kände hur ansiktet förvreds i en förtvivlad grimas och jag sjönk

ner längs väggen, ner på golvet och skakades av hickande snyftningar. Min kopia såg allvarligt på mig, med en blick så sorgsen att jag ville sjunka vidare ner genom golvet. Om det var så jag såg ut, förstod jag plötsligt hur jag fått rykte om mig att vara en obotlig melankoliker. Så vände han sig sakta om och tog den torrheta pannan av spisen. Vi ryckte båda till av det plötsliga ljudet som spräckte tystnaden när han satte ner pannan på diskbänken.

-Jag som trodde att jag redan hade stigit upp, sa han och jag kände igen den där tendensen till galghumor från mig själv. Jag satt kvar på golvet och såg på honom, jag började hinna ifatt hans reaktioner, kände att även jag kanske kunde våga mig på att ta det lite från en humoristisk sida:

-Det här är väl straffet för att man skriver science fiction.

Ingen av oss trodde att det var bedrägeri, allting stämde för bra, varje por, varje hårstrå, varje gest inregistrerade vi såsom bara alltför välbekanta, ingen skådespelare skulle kunnat klara detta, inte inför en så välkvalificerad kritiker.

Om jag drömde detta, skulle drömkopian i så fall vara lika chockad själv? Ändå väntade vi oss båda två, eller snarare hoppades förtvivlat, att vi skulle vakna och att den andra skulle försvinna. Vi väntade liksom på nästa steg hela tiden, som om detta bara var början på en uppenbarelse som skulle slå den Johannes hade flera gånger om. Men inget mer hände. Minuterna gick och vi fanns kvar, båda två. Och solen lyste in i köket som vilken morgon som helst.

-Jaha, summerade jag och reste mig och satte mig i stället vid köksbordet. Den andre stack ner handen i morgonrockens högra ficka och tog upp cigarretterna. Han visste förstås i vilken ficka de låg. Jag behövde också stärka mig med ett bloss och han bjöd mig, paketet darrade i hans hand och det gjorde jag också när jag skulle ta en. Vi kostade på oss ett småleende när

vi märkte varandras nervositet.

-Ingen av oss tycks ju vara farlig i alla fall, sa han och försökte se saken från bådas sidor. Jag fick äntligen eld på cigarretten och blåste ut röken i en ovanligt uttrycksfull pust.

-Efter det här kommer jag att tro på vad som helst, sa jag och lutade mig mot ryggstödet. Spänningen mellan oss började sakta släppa och lämna plats för en sorts försiktig upphetsning, ungefär som inför ett sällsynt djur man är rädd att skrämma bort men ivrig att utforska.

-Hur det här än har gått till, sa han, och jag visste vad han skulle säga, så undrar vi båda givetvis vem av oss som egentligen är den riktiga.

Ingen av oss var förstås verkligare än den andre, min existens hade bara på något sätt plötsligt delat upp sig på två kroppar, helt identiska, med samma kunskaper, samma erfarenheter, samma minnen. Det låg nära till hans att starta någon sorts frenetisk utfrågning om olika händelser och data i livet för att försöka avslöja alltihop som en bluff. Men vi visste att det skulle vara bortkastad tid.

Våra tankar var dock inte helt identiska, vi reagerade efter samma psyke båda två, men inte nödvändigtvis samtidigt och på samma sätt. Jag ruvade på en tanke som kändes farlig att uttala högt.

-Kan det vara ett permanent tillstånd det här? sa jag till sist och undvek hans blick.

-Om inte, vem av oss kommer att försvinna? fyllde han i. Vi blev tysta och såg ner på bordsskivan och brödsmulorna som låg där. Det här var alldeles för nära min gamla vanliga dödsångest, men nu upphöjd till två. Om en av oss var en kopia (och det borde vara han som var kopian, för jag kände mig inte alls som någon kopia) så borde den kunna försvinna lika plötsligt som den kom. Men tänk om jag var kopian!

-Men, sa han som om han hört mina tankar, om ingen av oss är verkligare än den andra, så är det väl troligt att om det här tillståndet går över, så blir det lika smärtfritt som när det kom.

Jag hade fortfarande inte vant mig vid att höra min röst så där och jag ryste till en aning, min svaga dialektala brytning hördes tydligare när han talade. Det lät ju logiskt det han sa, men ändå var tanken på en ny omvandling, även en omvandling tillbaka, skrämmande. Var detta någon sorts fysisk schizofreni?

Vi diskuterade olika tänkbara eller snarare otänkbara förklaringar till det här. Fanns det något sådant som olika dimensioner där man normalt levde parallellt utan att veta om det, och att dessa plötsligt börjat sammanfalla? Eller var tiden en faktor lika konkret som rummet, där det kunde bli en spricka, en förskjutning så att vi fortfarande var en person men i olika tidsplan, han kanske levde en sekund före mig t.ex. Men det kunde inte stämma för då borde vi närmast suttit i knät på varann och följt varandras minsta rörelse och den ene skulle varit den andres eko.

Men det där med dimensionerna, om de plötsligt sammanfallit, borde väl alla andra människor också ha fått dubbelgångare. Vi reste oss och såg ut genom fönstret ner på gården. Där lekte barn och deras mammor stod bredvid och såg på. Men ingen av dem var till antalet mer än en per person. Vårt resonemang började gå i cirklar och vi nöjde oss med att tillsvidare konstatera faktum. När posten dunsade ner i brevlådan gjorde sig vardagen påmind igen och vi beslutade oss för att äta frukost tillsammans. Ett sådant här problem löste man ändå inte på fastande mage.

x x x

Efter frukosten ringde jag till jobbet och sjukskrev mig (oss). Dels skulle det behövas en hel del diskuterande, och dels var jag om inte direkt sjuk så i ett något ovanligt tillstånd. Hur skulle vi nu ordna våra liv? Det var lika bra att förbereda sig direkt om det här tillståndet till äventyrs skulle visa sig permanent. Antagligen skulle det inte vara så lyckat att vi visade oss båda två inför grannar, eller allmänheten över huvud, eller ens för våra kamrater. Det skulle bli problem.

Men vissa saker skulle kunna få en elegant lösning. Vårt trista postjobb kunde vi gå till varannan dag, å andra sidan hade vi nu fördubblade levnadsomkostnader, men de fick vi väl klara genom ökat skrivande. På kvällarna skulle vi vara tvungna att gå igenom dagen tillsammans, rekapitulera vilka vi pratat med och om vad så att inga obehagliga överraskningar skulle dyka upp. Det negativa var ganska lätt att dela, men hur var det med det positiva? Om båda ville gå på en viss tillställning? Vi fick absolut inte bli sedda tillsammans, vårt förhållande måste hållas hemligt som ett äktenskapsbrott.

Bäst vore väl om en av oss skaffade lägenhet i en helt annan del av staden och samtidigt ändrade utseendet, rakade av skägget och klippte håret annorlunda. Där var det bäddat för konflikter. Vem av oss skulle göra detta? Ingen ville förstås ändra på det invanda, det mest invanda. Och tanken på en plötsligt uppdykande tvillingbror var omöjlig, alltför många visste att jag inte hade någon bror.

Om en av oss ändrade utseende så skulle vi överge idén om att dela jobb, identitetshandlingar osv. Men det föreföll ändå vara det bästa alternativet. Vi singlade slant om vem som skulle ändra utseende. Det blev jag. Inte nog med det, slanten bestämde också att jag skulle bli den som flyttade. Som kompensation skulle jag dock få behålla namnet. Vilket var nästa problem.

Vi måste snabbt skaffa fram personnummer och namn och identitetshandlingar till en ny person, dvs vi var på sätt och vis nya båda två, men nu hade vi bestämt att jag skulle behålla namnet och min dubbelgångare ändra sitt. Troligen skulle vi tvingas söka upp någon på folkbokföringen, någon med inte alltför rent samvete.

Det var när vi satt och diskuterade vad vi skulle vilja göra med våra nya liv, som vi kom på en skillnad. Båda ville vi ju skriva på heltid i stället för att på deltid ha detta mördande arbete på posten för brödfödan. Men så upptäckte vi en skillnad i vad vi skulle vilja skriva. Den musikkritik och andra skriverier jag sysslat med för att dryga ut science fiction-pengarna visade sig min dubbelgångare se som sitt huvudintresse, medan han gärna överlät rymdfantasierna (som han förvånande nog uttryckte det) helt på mig.

Vi satt alldeles tysta ett tag inför denna upptäckt.

-Det vore ju en alldeles ypperlig lösning, sa jag, om vi kunde dela upp arbetet så.

-Lustigt, för det var just det här jag låg och tänkte på innan jag somnade, ja det gjorde ju du också förstås...

-Ja, problemet att splittra upp sig på så olika saker verkar plötsligt vara löst!

Framtiden började sakta utkristalliseras för oss. Nu behövde vi bara ett nytt namn till honom. Vi satt och tänkte hit och dit och cigarretterna gick åt dubbelt så fort som de brukade göra när jag tänkte i vanliga fall. Vi provade med namnen på gamla beundrade barndomskamrater, vi provade namn som kunde passa karaktären bättre än det vi råkat få genom arv och dop. Men inget lät bra nog.

Så kom jag på att vi kanske skulle försöka med anagram, jag har alltid tyckt om att leka med ord. Vi borde alltså kunna

kasta om bokstäverna i vårt nu gemensamm namn och få fram ett nytt genom att bara använda dessa tecken: TOR MIKAEL KRALL.

Vi skrev ner bokstäverna på små lappar som vi med stigande iver flyttade om bland alla andra papper på vårt överbemängda soffbord. oERROR ALLA LIKA, blev det plötsligt, men då blev bokstäverna K E M över och så var det ju inget namn heller. RAKEL, KIM och LORKA kom sedan, det ville sig inte riktigt, inget vettigt efternamn fick vi fram och så blev det bokstäver över som bara var nonsens.

MORTEL KALK LIRA kom upp som vore det våra livs bittra symboler. Plötsligt hade vi det. KARL ERIK förstås! Och så två L, M, O, A och T över. Vad gjorde man nu med det? LATLOM, nej TALLMO förstås, riktigt poetiskt och naturnära, tyckte vi. KARL ERIK TALLMO. Vi smakade på det. Det fick duga som namn på en musikskribent.

Vi kände oss nöjda med vad vi åstadkommit den dagen. Halva natten hade vi suttit uppe och pratat, ganska upprymda men tämligen avspända och ändå fanns hela tiden en underton av overklighet som inte riktigt ville försvinna. Det var tid att gå till sängs. Dagen därpå skulle vi söka upp underjordiska kretsar för att ordna med folkbokföring och alla andra papper.

En av oss måste tillbringa natten på en madrass på golvet och slanten var vänlig nog att låta mig ligga i sängen. Med viss spänning gjorde vi oss i ordning för natten. Skulle sömnen ändra vår tillvaro till det normala igen eller skulle vi kunna fortsätta enligt planerna? Jag tittade på väckarklockan som inte ringt på morgonen. När jag kände på skruvarna på baksidan, gick de bara runt utan motstånd. Den verkade vara helt trasig. Gammal var den också, så jag slängde den i papperskorgen. Vi fick köpa en ny i morgon.

./. 79-80

Ett par bilder från mitt arbetsrum i Aspudden (Hägerstensvägen), kanske i maj 1980. Jag gjorde en serie stereobilder där jag rörde mig under exponeringen. Det var lite fascinerande att se en helt suddig figur som ändå föreföll helt påtaglig. På den understa bilden röker jag en cigarrett. (Som tidigare är vänster bild till höger och tvärtom, för den som vågar sig på att betrakta bilderna med cross-eyed-metoden.)

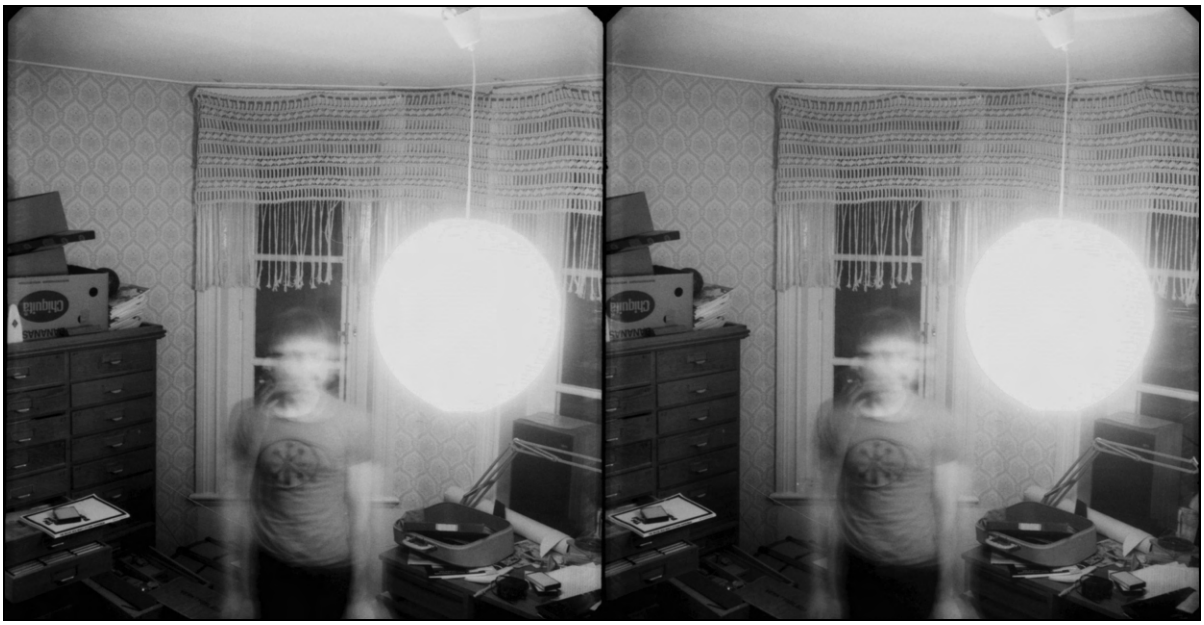

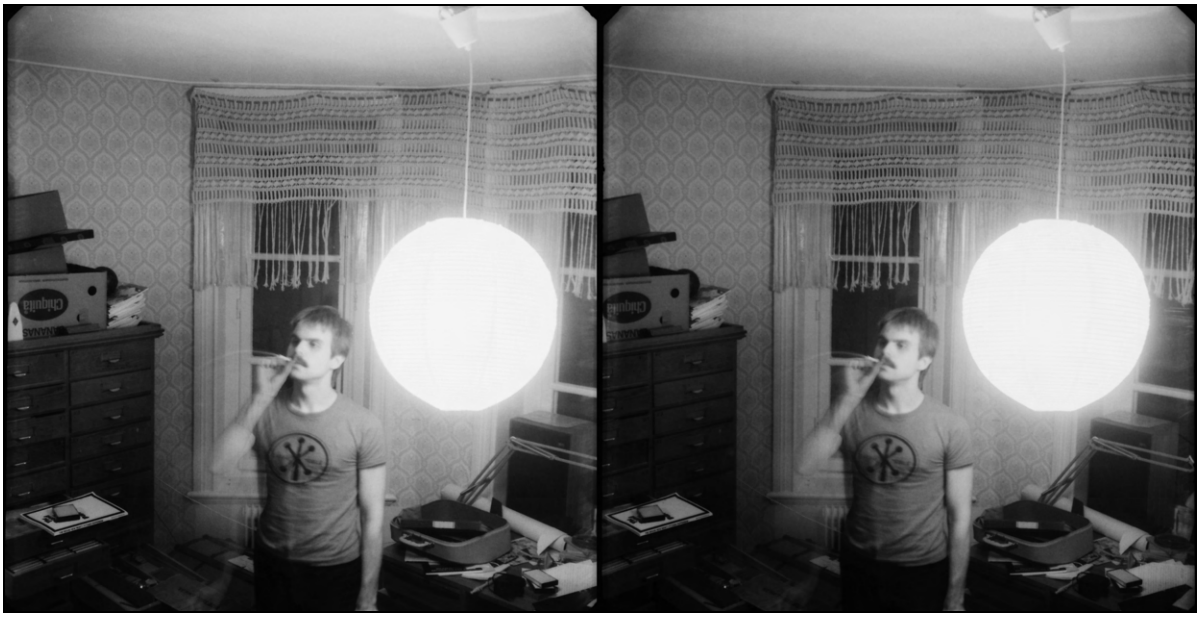

Pet ösregnar minivok

räkneorden sid 19

Paeka pôrtugak

Isen bryter aldrig upp / del blir aldrig isfritt } sikuijuípok

Nordpolen sikuiuitsok

stranden, kusten sigssak

Mägetue (fiskmäs?) pingo

Pengar aningaussat (gamm. ord f. månen)

precis erkordluartok

Son, dotter ernek, panik

diarré tingmingnek

kvinnobröst lviángernat (tvillingfjäll)

tugsiarniarta lál-oss sjunga en psalm

foderrån atâtarput

musik ~~nipiller~~ nipilerssornek

jag står nästan inte ut sapiliviqpara

nautsîvik trädgård

nautsiak potatis

kingmek hund

jag vill mycket gärna ha kaffe kavfisorumakaunga

imertarit, imertarkigit, hämta H_2O hämta H_2O igen

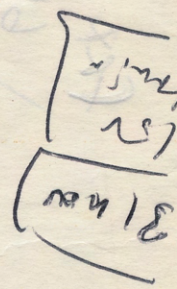

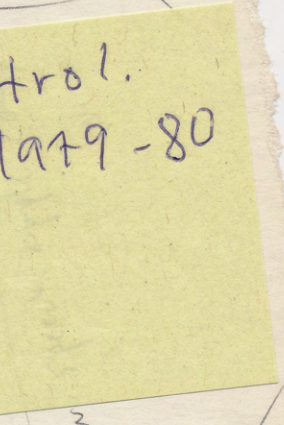

säng sinigfik

gonatt sinigdluarit

trol.
1979-80

Sommaren 1980
Tänkt för tidningen
Metropol, dock
refuserad

EN KVÄLL PÅ KLUBBEN

Du dansar naken och vickar på rumpan, ja dansar är kanske för mycket sagt egentligen men ~~i den här situationen~~ här är det ju trots allt av underordnad betydelse, och jag ser dina både utmanande och bedjande ögonkast, olympiskt vältränade och rutinerade. Men ber de bara om att jag ska förlösa dig från din spelade kåthet, att jag ska tro att det just är ~~min kuk~~ mig du trängtar efter, eller ~~ber de i själva verket om att~~ vill de jag ska förstå det du inte kan säga öppet, talar du till mig på kod, Mata Hari? Ber du mig rädda dig ~~ur~~ från denna hantering, ur dessa dräglande gubbars krets, vill du att just jag ska rädda dig ur tornet ~~utan draken och ta dig bort~~ till så lummiga lundar att ~~inte~~ din barndoms anklagande öga inte kan nå dig?

Eller är den tolkningen ~~lika partisk~~ färgad, utgår den lika mycket från mina egna dunkla ~~transformerade~~ drömmar som när den flintskallige karln på tredje raden, ~~som sitter~~ spiller cigarrettaska ~~på sig~~ utan att märka det, och tror att det är hans mor som står där framme och att hennes kön är porten tillbaka till det förlorade paradiset? Inte är jag väl som den lille ynklige längst fram ~~som sitter~~ med ögon som våta, ~~glansiga~~ tallrikar ~~och~~ som förgäves intalar sig att de förbidansande behårade kvinnliga ~~könsorganen~~ organen innerst inne är lika våta som hans egen förruttnade själ; men vi vill låta oss bedras, ~~det är bara~~, den skräniga musiken, ~~de tvetydigt utvalda schlagerlåtarna är bara~~ inspelningen är, lika varje gång, och lika är också varje gest, munnen som öppnar sig två gånger när skivan säger love me, är lika symboliskt markerande som handen som låtsas stimulera den strålkastarbelysta clitorisen, likaså nacken som vant kastas bakåt och formar en bokstav som vi alla vet vad den betyder.

Så är hon borta. I stället uppträder den plufsiga med plymen; då vilar jag ögonen på min egen högklackade kattflicka som just häller upp lite mera champagne: den pärlande drycken som skummande och hetsande rusar upp i det höga smala glaset, de röda naglar som blänker i dunklet, höfterna och de svarta strumporna när hon går bort till baren och pratar med den ständiga kunden som inte är någon riktig kund.

Nu börjar ellvilt nummer och det är min rödhåriga igen, med den förtjusande svanken. Om jag ändå kunde ta dig härifrån, ta dig in till stranden, få dig att glömma rummen ovanpå, toalettpapperet, och guldpennorna, en före detta hora har jag alltid velat ha, tänk att få bli kärlekskspråkets Pygmalion! En fin krydda i tillvaron.

KARL-ERIK TALLMO

additivt (från 2 st 1)

en + ril + ad + som + vin

den + som + fjä + skugg + av + mar

/ adderas från början till fullständighet & subhakeres sedan så all sista ordel blir kvar sist /

en ril ad som vin så	den som fjä skugg av mar	cont.
ril ad som vin så		1
en	mar	2
	den som fjä skugg av	3
ad som vin så		4
en ril	av mar	5
	den som fjä skugg	6
som vin så		7
en ril ad	skugg av mar	8
	den som fjä	9
vin så		10
en ril ad som	fjä skugg av mar	11
	den som	12
så		13
en ril ad som vin	som fjä skugg av mar	14
	den	15
Fost 1 ↑	röst 2 ↑	patterns ↑

0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

den			ril			skugg			vin				
	en			fjä			som			mar			
		som			ad			av			så		
en			som			som			av				
	den			ad			skugg			så			
		ril			fjä			vin			mar		
mar			ad			fjä			så				
	ril			som			vin			av			
		den			som			skugg			en		
ril			den			vin			skugg				
	mar			som			fjä			en			
		ad			som			så			av		
av			som			som			en				
	ad			den			så			skugg			
		mar			vin			fjä			ril		
ad			mar			så			fjä				
	av			vin			som			ril			
		som			den			en			skugg		
skugg			vin			den			ril				
	som			mar			en			fjä			
		av			så			som			ad		
som			av			en			som				
	skugg			så			den			ad			
		vin			mar			ril			fjä		
fjä			så			mar			ad				
	vin			av			ril			som			
		skugg			en			den			som		
vin			skugg			ril			den				
	fjä			en			mar			som			
		så			av			ad			som		
som			en			av			som				
	så			skugg			ad			den			
		fjä			ril			mar			vin		
så			fjä			ad			mar				
	som			ril			av			vin			
		en			skugg			som			den		
	som				skugg				mar				
så		en		ril		ad		som		vin			
			fjä				av				den		

/ / / / / / / / / / / / / /

den som fjä skugg av mar
en ril ad som vin så

en ril ad som vin så
den som fjä skugg av mar

mar den som fjä skugg av
ril ad som vin så en

ril ad som vin så en
mar den som fjä skugg av

av mar den som fjä skugg
ad som vin så en ril

ad som vin så en ril
av mar den som fjä skugg

skugg av mar den som fjä
som vin så en ril ad

som vin så en ril ad
skugg av mar den som fjä

fjä skugg av mar den som
vin så en ril ad som

vin så en ril ad som
fjä skugg av mar den som

som fjä skugg av mar den
så en ril ad som vin

//: så en ril ad som vin ;//
som fjä skugg av mar den

80-08-22.
KET.

MARATHONS BUCK

(Waking Up and Down)

riverie, pastiche a damned, from stir of space to land of fay, wings us by a commodian fictus of recyclonation buck to House Cast in Irons. Buck hurried in the cane, floodcaught and torrentmented on a peace of wreck-age: From here to eternity directed from Darryl F Zanabuck, the singular dueling the plural, the moment universus the external eternal. Well, well, well. What´s that grain in the black hole of my eye left? A quadmirer of the bluescythes? In this astatic astral flood-stream, a current of air with an air of current, a tourneydo burning with the marathador´s Asiattic Austere-alien blood. For him being shed, oh yes, *pour lui*. Sore. Here he comes whailing like Jona under the Incarian sun, the Daedalusian son. Oh, do I remember! Crewel memories. Member Barney, member Sissy. And member Nelda, little milkmaid so gay. Alas, a lass at war, what a lurid combination! In combat with the seventh sun, seventh mammal of God, mining it´s own busyness deep in the shaft. And off course, Mobby Doc a-golphin´ the onely dr Huer, Indogenious genitor of null-edge, awkward hazardous reliance of mankind he appears in Telly gently, the witnessed radiance of a kind man. Re-alliance of kindred men, a blizz to prayse for. Lay you down so neat coming home from the wake, said Rogers unto Nelda.

eukaristin

Folksong, Kanada

Icy Beams and motes, the cold buddy, broken rods and girders everywhere, the lonely seafarer´s abdome achoing from spleenters. Crooked carcass, abba cadavra, Buckarooing rodeo-riding the stream, swanking and banking, willow the gods. I dare say! Back and Fort. Here und Dort. Hither und Dither. Hitler und Dieter. Tearrissenes Metall, loose pipes and draines, Cissolée, the telemach out of every higher order, cirquit lapsus, ohm-mo-ney-padre. Fungus in the microbscope all rates too low, functus officio.

(plikten fullgjord)

Gloomy glomerulus. But still there is oxygen, and in his mind´s I he drinks to dr Hoover, the hope for Mann & Kind. Poor Louis being shed. Ach, thou grim reaper, thy gloomy shadow on the wall. All fork and no plate makes Jack a null-boy. Hysteria & Diphteria. Crush the infamous! Embrassez l´enfant! The fuelpumpkin with empty tube all halloweenside, makes that dark sillyette. Give it a blow a bang and a bum with a beam. Ease your pain, grin raper, grained ripener, you´ve got to buck, not buckle; lonesome coward, leslie howard.

Thou shalst drain the bitter chalice, scarelet pimp, fear knot small crow, the wind is whining at the vent. Herold rest, the sextant framed a Stern. No rescind, just resign? Watt, me amper? An amplitudinous Coulomb per se conned. The Topic of Cancel, a quest for Libraries or Sagittaurus. And old Saturnus with his frosty phase O´Glory! Equarian state and Crawl hurts? It´s in the heir, Ancient marooner! Such is the wattness of your amperness. Such is your endless exile.

Thomas Sackville: "Approach of Winter"

George Chapman: Last words of Byron

Billie Holiday

Gloomy night and day, with shadows I spend it all. Think I´ll go greasy. Timely Buck Starsailor alone. The creamy dreams of the stream, maybe it´s all in my mind. Rumble. What was that? The Roaring Fortress? Moon of Alabama! Aiken drums. A moan rises with spacious tide, rose and about thyme too. *Watch out, Mr Rogers!* A gleam of light may bee. Aningaussat. Fermenting cheese with giant stride. Closer. Nearly Good to be.

Maxine Brown - låt ca 1962

Nursery Rhyme

grönl. pengar (månen)

The unfanthomable subway of space approaching a junktion. *The terminal station, Mr Rogers!* Ache, nine, eech musst lebenslufthansen, verstonen si? Riverboat chauffeur, how you long for that moon countree. No choyce for Son of A dame, as for Jona submariner. The seeming gravity of the moonplanet, gravely carcessing you in harbour, down

Hoagy Carmichael

Pete Seeger

you go on tip of old smoking. Puff, the tragic wagon sad. Puff. Posterrity.

Well, hum, the emergency ship might reach that land. Yawly Bob von Aberwitz. Heaven´t Gott much time, eyelich. But fürst some afixin´ and suffixin´ to do. Remending, remounting, repairing. Jusqu´ Dezpair and a mass d-minor. *Repairier, attacher.* Disavowel a bay and demount a praecoca! Oh, what a little moonlight can do! Fungy pungey, this. Thinker´s whim and tinker´s damn. Dinky-tink. Moonkey wrench, spannung. Seasong of Spring. Catches click and clacks kitches. Resilence. Resailance. Coupling-device of homerous divine old couple. Cain gear and Jointment day. Screwdriver pilots of hammering. Shove your piston, beamer. Roald Raygun inflated hear, really killed roy, Rogers! *Inflationnaire, juice your silvermountained sworcery!* Gee wiz, better to live on the reef than live with an unturned screw. Light beamer, one more turn. Creek. Listen to the Seconds Coming. Squeek. Meek.

Billie Holiday

bibl.

Majestically floating island, tragic whirling ship, growing in the wind and soon gone. With how sad steps, O Moon, thou climbst the skies! Watch time! Centorions of dust and antiquated qualities. My constellation lies in the stardust. Not Tolouse a second, La Trekk, into the craft, Strang und Durm, bonnet down, contact, Roger, depress the star-butt-on!

Dylan

Sir Philip Sidney; Sonnets

Seeman, de Führwerkerei beginnt. Darunder and Leitning. Verkehr-ei leaves the hen, dr Hühner. Degression of eggression. *Kontramutter.* In light canoes entfliehen. Sta Maria, pietà and nino. The ol lymp rescuer left the mothership, witch craft it turned away from, emitting brooms of fire. Jehuuuuuuu! Volare, woebegone, resourceful Buckeen. Cloudhopper! Luna surface far away, may the fuel be sufficient and fit for flight. Pater noster. Eeny meeny. Hatch the trigger, try the slow! And if not, wire the braney, zizi, my old com-

Stefan George: Entflieht auf leichten Kähnen

Homeros: Odyssén

patriots, if they could see me now. The great eagle swoops down from the hills. *Huer, I´ve seen Huer, I´ve somehower seen Huer one day, Eisenhuer, la di da. Ivory tower la di da.* This is not even the begending of the inn, it´s just the beguining of the out. Inventive Buck, furthering his hope, not for sail, toward the sweet port of his avail. Invective, infective Buck, cunner of higher stratagems. Now all brakes ON. Or else, Mash like the pocket-watch in the gateau. A rudder is all aglow, in other worlds, atmosphere. Leities und Chantlimenn! Atmosphere utmost fare. *Mythe musquē musique mystique!* Inspiration, sing an air. Mine Tamen und Cherren! I give you the planet Birth. Take me in the soil among the murky mist of moss. Watch rocket crash on the chateau, no, retard, slowly descend backwards eating flames. Randolph VS Crowdaddy Hurst. Vibraphones, turmoil spurting, shakes spear of ship. Downwards & onwards.

Henry Howard, Earl of Surrey: The Seafarer

Dickens

Zanabuckminstrelfullerumblerwunderdogwoodchappaquickdick! Right on the spot, on the rocks, Reeflein auf der Haydn. Hark, dust. Sela. Tottering out, stumbling along in the landescape, Ol´ Man of the River, under his feet medi-evil stones in this peniseismic aria, his sole is marching on. Ales. Exhausted feet get alert with the Dicavette Shoe. The trope of supertropics. White giant sunflowers. World champignons and chanterelles. Strange fruit. Smell of the treespirit. Huge and grandiooze. Calling callies. Labouring laburnum. Lots of fen at Marstrand´s Bork. Anonymous anemones. Hillbilly Buck totters down to Seechamore, to the water, down the hill. Sigssak. Refreshing lickuid mirroring rippleless cold and nippleness, not a sigh and none in sight. On the bonnie bucks of rock Le Monde, he smiles when he seas his image in the lake. Planet X, inhabit ants one.

Bibliskt uttryckssätt

grönl. strand, kust

The Grand Thôtal, lots of vacancies at Matrimoon´s Lake. Homer sweet homer. Buck Robinson Cruiser. Nimblewitted Buck. Bumblewitted Nick. Hucklebuckle Frose in again. Woebegun Buck emiritus herd something, can sphere it! Panthers & anthers, stigmata & stamina, seremons & anthems! Pistollen and ready! Nickeldemos and music, music? Tenderness Walz Whiteman in danger. Singing in dorian mode on the doriangrey rock. Latitude of no solitude. Strangers. Cretures. Some brutal tribe of flawless savages? Ander Schönenbergen Don au Mrs Ippy? They´re coming. Decorum.

Homeros: Odyssén

Lottes of fans when Mary Antonne´s back (from Universailles via Kapstrup). *Meldende Mägdelein. Lockende Frohenschwiemlerinnen.* Droning ´n chanting drones. *Gangsa gesang.* Waving arms. Aloha. Herd halts. Numbwithered Buck touches his silvermuted weapon. On guard! Forsyte, fort-knight. A la varieté, woman in white emerges, progliding like a star of St Lucifer, oho, hem of the peplum-skirt high on the thigh up above (under a pen allmighty so fine), as any weselle gent and smal: hips like an intersect, a barmclooth eek, spyderwebbed, gauzed, as whyt as morne milk, blossomed bosom veiling swell, unshielded shoulder she has and the whole trapezius undraped, greater pictoralis. Voyage of celibacy now enlightens new eyes. Eyes deep as Lake Veronica, hair too. Waldgoettin & Mr Goattobuck now confront.

japanesiska "musikerspelar"

Chaucer: Alisoun

But good heavens, she is all maid up of womanly stuff, all prefect, answer to a Jung man´s prayer, a bit of heaven beside a stream. But Grandma Moses, what strange looking ears she´s got! Pricked up, gleaming red, pointed up in the sunlight, footlong, upwards & upwards like listeningtools of a donkey or cuniculus, for cunning Rogers, but no dovets, totally Unbepflaumt. Speak to the hearing, talk to the audisense! With other lips I will speak to this people.

Hoagy Carmichael

bibl.

BUCK:

Sünh rinst/e de eteulsik s´hündin dros da hell! (*Rhetoric pause*) Oh, you speak english, eh? Name´s Buckenhasch.

WALDGOETTIN: (*Goddess of the woulds*) O Great Za! Our Master! At Last You Have Come Back!

BUCK:

Beg´pardon?

WALDGOETTIN:

Za! For Generations our witted men have predilicted your redescension. Host, see thy host! The temple, for you a-risen, shook in it´s groundations when you recurred, there was not one stone left upon one another. But this tabula lapidea, this stone-engraving has been a relief to us during the hard times, nearly worn out it almost palimpceased to be. But it bears thy image. See!

BUCK:

Hum.

The carved picture was not unlikely, Buck recognized the dumb-hitted nose, his tight-fitting helmet, his cunning cheek: but anybody could do a picture, any von Dönitzen whoever. But he had never stamped the grounds of this good forsaken plate befork, had he? Of all medallion stars, this was the other coincide, worra. Was there a spell cast on him? Let´er spell ICOUR! Herd urbanises among herbs and Buck follows the dream. Torches and rejoicing, the crafter sang with earth, game globulin set, trotting. Induction of the genitraitor, rechairment, embedment, towards the palace! Yes, my good people, I have returned. Za is back with you. Fear not till Donkan would come to Buckingham. Marbleous schluss, mighty weighty Allbrecht stones Walled, glorious gate.

Shakespeare: MacBeth

Chaucer: Merciles Beaute

Chaucer: Alisoun

Flare-eared Waldgoettin of the flashing eyes, hir two eyen slee him sodenly, gleamstering hear-drops of rubrillonds and demoralds, dusk begone in her eyes as it is in heaven, shoes laced on hir legges hye, and those legs, Buck! Hee ho. Tattoo sounds in Zania country and the door is bolted according to regislations. The uproach of darkness. Curfew cures few. Confernated wonderstruck Buck. Are you gonna lock your Great Za up? Holie nightie nopie! But Zana, proudeared and bright-eyed tells; when sun goes down, it´s for your own good. We now withdraw to our chambers. So there he sits, with shiny floors, eclagant stairs, urnamental colden doors on posts of shilver, tiles and walls blue and brownze and monogramous maritial monicles with suffering sapfires. And not even a Ziggurat. Galleyant Buck, stallwart knecht, remorseful. Dolt bore when door bolt. Alone in night of chasity.

tempel av typ Babels torn

Gittin´ on Mi nerves sitting here, indoorian mode, this Palace Atheme I know it all, says he opens door to next hall, roguerish. What is this shrill echo, the motet in thy neighbours ear? Gorgie Porky, pudding and pie, gammon and spinach! Ladies laughing, bubble-giggling, gurgle-gobbling, a turkey bath with calleidiopic Calypso-nymphs? Zania´s female flowers with red petals of shyness converging in large basins, foamy chins, bubble be up to well-carved clavicles, but the rest obscure. Man of many resources peeps at the naiads, that sun of a beach, NilebоY SinaI, alien voices sound, like sirens in the chiastic night, the voices sound alien. *Voces la dulzura* like a fog-horn in the steam, such sight for starving soul: White-armed Nauticaa mermaids, Babes in troyland. Cellibath, sex-apall, temptrapture rises, the red petalumas, a piece of ass and the peace at brest, *y en sus manos la haremonia.* For any lord to leggen in his bedde. No, cunning cunner, swordid lusts later, this misteny has to be solved. Closes door dampfened mute, he swipes the wet off his forehead. Out into the chasming nite!

Homeros: Odysséen

Nursery Rhyme

Felipe del Vado: No te embarques (Tono Humano)

Laurel & Hardy

Chaucer: Alisoun

But halt at glorious gate, no way. *Exit nexit rexit.* Locked and bolted twisely. A most clear Halldoor Lackness of carved scalp, clave or key. Artful little head like sconce on the wall. Brassy brat brays to brave Buck, this Gargolio also speaks with papalgoyish voice: *Great Za! If life is dear to you, stay here, I beg to you!* Za leans towards this little objection. All wake and no joys makes Jack a bulldog. Great Za does exactly as he pleases! Or else I´ll silver-demount the doors, the tight-fitting *Porte Heroique des Vielles, Pre lutte.* Gargolio gargles surrender, parrotlike: *Nor fools rush out where angels fear to tread, the night with misty mantles spread.* What strong hand can hold his swift foot back? He has the brains of a dult. Click.

Th. Sackville: Approach of Winter

Sha...speare: Sonnets

Buck Rogers grabs the Iworry-handle, treads through the doorway, out into the green copse, the Birdland Wood of Dozeinsane. Smell of hell? Is there no Palm in Jelly? Sweet and sour, holy smoke. Piss and shit! Fish and chips, mister, goodbye. Flora or fauna these purple flowers of blue moan? Blood on the leaves and blood screaming at the elm-root. In the cool of the evening. Anitabilia, vaginomalia, snap dragons, zarzapparilla, incarnations, narcissists, coltsfeet, ponies, cowlips, bright-eyes, harebell, dropsword, vetter bitch, horsetailors, squorrels, heater, gentiman, man in the moor, mars mallows, tse-tse-fras (fumily Laureate), ferrnets, mantling-ladies, Broccóli spectre, forgot me nets, bosscrow and crossbow. Birdock´s thistle-thastle affects the terminal nervous cystem of ganglions, especially dandy-ones. Fountain splash rowan lilacts daggressions out liming. Fire on the mountain, ashes to ashes, amencycle and reverse. Caressing cresses, scold of pleasure, genuine germinal madwörter only affects peakheaded Spitzköpfer? *Humo aures acutus erectus?* Shadows in narrow alleys, allies follow fellows shooting arrows. Mon Jew! Battletrumpets blare, brothelstrumpets dare, fanfair. That Ol´man Cornette. *Gittem! Hittem bleedin, killem!* Rogers

Billie Holiday

Humo = Gegraw
acutus = spetsig

Homeros: Odyssén

rage-flying, nostrils burning, cling-flinging up the street. Opressed are the meek. With eyes aflame he faced the hunt, smashed the broad cheek. Behold Vikingdom, the de-composing hour. The country rings around with loud alarms. Insultanate. *Pound the meat!* Mashed Po Tatis.

Jav. "Now feel the weight of my fist"

Shivering, the sap clots in dreary night. Black holy water, fight back lying in the puddle, why, lost a Pair o´dice? Flashing eyes, a Faust blazing, the feudian symbal in cestus, right in solar eclipsus. *Krasa ing asta mami!* Mercy, Mr Ieux, let´s stick together and kill Every macho indread! Odd ends and even evenings end odd. A Clark ther was of Kent also. Buck, the gallivant, hogwart, tremble-worsted to attackürk in the fraynzy. *Dilly, dilly, dilly, dilly, come to be killed!* Malefunction on Dulirium island. You polyp! He had Esquire in his retinae (who was a little bolder than himself), this was Irus, lord Diplodocus, Anonymous eye at which Buck now aimed, silver-mounted sword procruding one-oculared Psyclope. Me blind thrice, was simper-mouthed wording and eye went babuka-opaque. *Lockout, Mr Rogers, be hind!* The nightive picked up a tool and buckstruck on the right Schulder. Men tall aspines, columns ruined. Tunc. Blam. No Blame. And leaves the world to darkness and to me. *Säule, was verwolkst du mich? Elfinbeinzornig und Hell klingt das Glockchen Uhrteilt.* Bim. Baum.

Chaucer: "The Clerk of Oxenford"

Nursery Rhyme

Homeros: Odyssén

gamelan kompositionens inledningsfras

Säule= (kol)pelare övr. bibl.

Beatles

Day brakes, his mind aches, sun rises slowly over the wild oatsean. The early sunbeams dispell and decemble the poison of crimson dusk, dead bodies stocked in squares, half-dead buddies shocked and scared, quiescent empty streets, too dead for dreaming. Rogerson Bruise lies wound up on the palace-stretcher, far from the twisted reach of sorrow, the misted bleach of morrow. Fight-tired Zana heels Acheillness enshrouding fibreish forehead, her words will Helen hastily. ZZZZ. Zana, Zalura, Zarda and Zamia, *dodecantropus conflexus*, lean ricorsetting over Bug Rockers´ licy layer: consider in jury.

Dylan

Chaucer: Merciles Beaute

Sangri Za, defiant of all warnings, why did you not listen? Beawereowulf, lycanthropic and vulvar our men become at night. Gaudeo te salvum adesse. Good ointment on this address!

Alas, head caput morum, helmet as the metals of the hyabsinth in Bloom, mulberry-rush around, elbow rising up. Ahmin nezezzitus neezof azrink, whaddyahave? Bux special, ginger rogers ale usually sparkles. I don't want beaverage. Your long time curse hurts, what sort of *Gemeinheitschaft* is this? Violoncell and song of fistulators, *omnes insani videntur*, Omniscient! We don't hear! Inspiting, eggoing scent caught in the big jam of Walpurging night's jazmins. Drunken saviour, what shall we do? The playtoy of the western wind, someone respires on this cervilisation, generations within this same kinship of reiterative, successional plaguette. Venish deteste spiritus, cheers. Slursh. *Culpa, cura, calix, cupedo, causa.*

Avanti, cavallier! Zana, take me to my knoll-apsed residue-ship, my nave, the wake vessper, yes. The Vershicle, Curriage, Comwayance, Trip-tool, the place where I endered this world! Yes, yes, the temple. The temple.

Ginger aisle & trantisept against this bacillica smelling all tar. This is the Proper descent place of the delivery. The craft must be paired again, recomposed: Cone valves, puff. Slide valves, phew. And Hedral Cat-bolts quite a phew! A crank. *Finio in absurdum.* Please be seated, your ladyship! *Quel est votre prix pour un mois entier?* Great balls of fire, up & away beautiful maroon. Westward bound, I assumpt, *mobiliste passionné!* A session of ascension. Upwards & onwards!

Towards the hinterland they dash away on thin jet of gleaming fire, behinter: straight as an arrow! Le capitain Byck Roshare carries-all skillfully, freewheeling: Foxtails of an even summerhunt. The lady of flashing eyes on the seat beside, *la donna e mobile*. Inc´est one bonnie bonnie occasion poor fair za connaisance! How to know where? Where to know-how? Now to Huer? Cold at tarbowls end.

(Kornblum-Pohl)

Lofts & vans at Merritones Bock. How to nowhere? A day-long journey into night. *Un long chemin*. Chemistry all day? Sure. *Pressez le bouton, il autopilotti!* O Zana, abbalone at last be gable to explore the lore of her celestial body, real corpo. Story of Naught. Silk blouse and skirt, yes. Red lips, yes. Soft thighs, yes yes! *L´Age d´O*. Le Commandant: Unhitch stockings, roll down to just above knees! Yes O lord. Craft is going faster, jerking and banking heavily. Unattached garters slapping. Yes, thankyou Jesus. Kindly raise rump for easy undoing. Small panties, step-in please. Halleluyeah. Whispering interrogatively: Does not the slick leather-seat burn against the smoft loin? *Seidig glatte Beine, jawohl! Une belle ligne*. Only under the skirt, our secret, underful secrete, see Crete and then dieaper, dizzuphere. ICURO.

Robe de soie on his mind, Renard, our robetrotter. Her red tulips and his linguo-labial fricative in viscous impression. Full frontal scrutiny, a journey externally and internally, light effleurages in ear-wicked conchiousness, a vast area of condomed pleasures, and now: Ta ta taa! Soon enough the answer to eagle wonderer over the Zanian tundra. Has she maybe shylips, them zanians are they really shaped normally, I mean intimothly? Let us see, skylabia or not, overleaf. *Ecce femina!* Lips and hips, doubled, and redish-red. Purple. Haha. Purr-purr my boatiful bootiful one, just like a woman, my ballpoint pen elopes, slipstick to Buckinghem phallus, If I touch but

bibl.

her cloac I shall be saved, and here comes Mr Cucumber with his Doily Cannon, Pope Pepo, smell the bulbocavernous begonia, little brazen hussy. Unconquered lord of pleasure and of pain, search within the rhyming space, through regions far divided.

Zana Dyah Wara Sinta and His Highness the sphinxter, the happy highwayman, roaming copulets. *Tambanana laraningwang, cure the sorrow within my heart!* Passing high over lily-white twin-fells, inventive, gallant Buck beholds of the *iviängernat, gemina poma*, fleshy drupelets, heading towards the wooded peak of windswept Neriton, feeling the firmness of the *rectus femoris*, he listens to the cockyx caged in the sacral cave. *Hawa wēwa wawi, it's just passion so don't come on!* Lady of flushing eyes and blushing ears; I must prove my prowess powers, in zest, con brio. *Yukiyu, hayoya, yukiya! She's sweet, come on, yes she's sweet.* Cunnilingual cunnoisseur, ogre-ogling. Fluffy porridge! There's a hole in the cocoanut! *Wēla la ya ngono. Oh my, yes like that!* Going overboard with a capital oh? *Avancéz á l'interieur! Artillerie, Enfantterrible, Cavallierie!* Ole butter-milky way, impudenda. The rice-pudding is below average, curse of every age, cure for every sage, a sedimental journey. Buck's buddhing talents, come out to show them, supersedes his superseeds, and then the Second coming. Act of dehiscency, men's Zana InCorporating Inc from fountain-pen. Then a minute passed. Autopapa calculates the coordebrates. Stiff after the bucked sin, mentulove. Course right on the target. Soon. Laissez faire, fair lass!

Holla, cratermountains forward, amber forever moor. Job to be done, but where? Sniff, sniff, no remnants of nightly liquids. *Eja Culatio Knock Turn is.* Four nostrils smell better than two. One of those craters, choose right and wrong is left. Lots of vaults at Mare Tuna's Rock. *Venii crater spirit of Sancte Luigi!* Over there, here My Song, devil's spining-wheel, fra diavolo. La raison tonne en son

cratère, arise 'ye wanton prisoners. Beneath, the resolvution of the puzzle, amazing celerity. *Soda diavlo sol.* *Los olvidados.* No smoking. Courtesan at the controls, touching down on land of broken promisses. Femos remos. A soft plant please, no turnship! *Cayendo una fuente de cristal.* Standing still in the riddle of the creater: watchcase. Excursion. Investigation.

Same herbs here as there, practically an Eden of resplendent splendodour, but also moss and lichen. Now trips a lady and now struts a lord. Picnic in the shadow. Unidentified saucage on the dot, Salamaria. Lost in vain at Marat´s Tomb Block. Sweet peas, and sporaddict fungi. Pagean rites, on top of old smokey. Pear fume, apples of discord, celebrity´s mace. *Tüpfen, rüpfen und süpfen. Die Syringe mit lilac Shutpocketstuff.* The syrup tree smears and sticks. Resigned resin. Zacaton and Buckleya, cultivated woodoo.

Great Scott, is it not? Sniff. Grief in my soil, impossible, an earthen moss. Smell. Sweetsour. How come? Winged seeds? Traversed in migrascopic spaceships, microFahrrad? Hum, well, maybe the atmospheric constitution combined with the ultraviolent light projuices better aggricultural fleece than flies badly. A murderous moss. Terrible reveilation for terrestrial.Very well, unearth this moss, flow chemicals! Disintegrate the infrastructure! Get behind the lineage of this instrufractured enegmy. Extincture for our extermination of a worm in conflagrational process. Powder every hearth, pepper every cleft, roll every stone. Caugh. Caughin.

Space family awaits the night imPalast. Ethnoparsifal group in excited expectation for the Etnafatal nightfall. And here it comes now round the bend. *Est prisonnier du cycle infini de la vie.* The sun now definitely (absolutely) slowly but (yes easily) with a determined

stride (exactly) and impressing force (you´re darn right), sets. Dim the azure skies. Chimes and gongs fill up the marble hall, rhymes and clongs from anvils of hope, they marvel all. Brass and bamboo reads: *Gendĕr gumlendeng gumrining, nyupak sumruuung bumbungnya.* But also spoke Zorroastra: *Tu mihi cara, mi cara amicula, corculum es.* Bow priest, bent in flight, slip the string, dapplegrey dischords. Sumer is ecumen ic, Zaid Zadok, much-endevouring Empurator. Your kingdom was a broad plain, where ambrosian clover grew in plenty and nostringales were fond, seething with black passion. Burning of the midnight swamp. But in richly-furnished room in Zania, all is wall in hall. All is well in hell. Surely, slackening streets. Ballad book of Astrocity Inhibition. Now welcome, night, thou night so long expected!

Buck has really had it. Beastly stride downtown of course became feastly counterfight, and Buck had done his art, task fulfilled and flask filled full. A girl in every port, harbour paramour, pairamount caress, white doves of Cliff. The stars twinkle and call, chorus, refrain from house of detension: the latter part , this moonday was chooseday. Whereyagoing? ask dodecantropomorphs with wonderous ears surveying the silent air. Out? Out where? Just out!

Buck burping from grapejuice, the nude papal salmon, stomaching from bleak caviar pink, sneaks forbegone out, passes Garbolio, closes the gate, turns once, then runs. Veni vidi Vico. He who seeks Abenduhr. In the gloom he finds his way, sadly going forth alone. Remittant the stars cry light at the rocket, monotone. Now fuel, what a gas! *Mr Rogers, do you reilly think you can get anyplace in that barge?* Got to. Have to. I´m must ard see and leaven to the heaven, starch-isled, you know what I´m talking about! There is a deeper psychology than staying after hours. There Are Forces About Which We Know So

Ph. Sackville: Approach of winter

Javanesisk dikt om instrumentet gender

Orff: Catulli Carmina

corculum = lilla hjärta, hjärtunge

John Fornsete (?) Cuckoo song

Spenser: Stanzas from Epithalamion

Erich Salzman: The nude paper sermon

(Joyce: chamber music)

Little, Jet. Obscure instincts set the dromomaniac adrift, that itching-bitching feeling to overcome some day and crow´s next. Gast, look-out, hand. My home the stars, eternellity. Uh-oh, discovered, gotta scram. Here comes everybody groveling in the dust for their Great Za. But Za tired, Za home, Za sorry and sad.

Cast skin, embark capsule, shining medaillic shuttle. Postulate people pressing, prompting, procrastinating. Countact! Howling hollering hurrying horde. *Za, forsake us not!* Sink, Quatl, dry, too, UN, Zorro! Ignorition. *Ascendite faces!* Fooooooooorce. Fore! Up into the wind. Hi and farewell.

"Accendite faces" → ur Catulli Carmina

Will Buck once more get caught in the aromatic astrayflood, will his home be the stars? His destiny to meander in this agnatic cerebral-wood, will´e wisp in the anti-stratic agraalOde, in apathetic sur-realblood, a path ethic see real blood? His days will be count´d.

Proud people of Zania, standing lighthouse-erect. One too many salty swift and not goodbye. Perflexed, hapless, but Buckza can allready picture himself on his narrative soil, among friends on Craggy Raven Inn. *Be seated Dionysos Aeropagite, they say.* Admitted to that equal sky, astoned crowd below, tabularaising, rebuilding the temple again, gathering stones: And there was litho! Masturbucker Marathon, till next time pregnant predestinators prefer the Proofoss´ protection. Right-founding, silver-eyedid Buck climbing the heavenly strata, only a pa´ in their game. Alas, reverberating, coming Farther, as embraceodour of this Hector my consolation lies in the Stardusk. Again the One the lost above into the

Alexander Pope: Hope Springs Eternal

Dylan

sept -79
oct -80

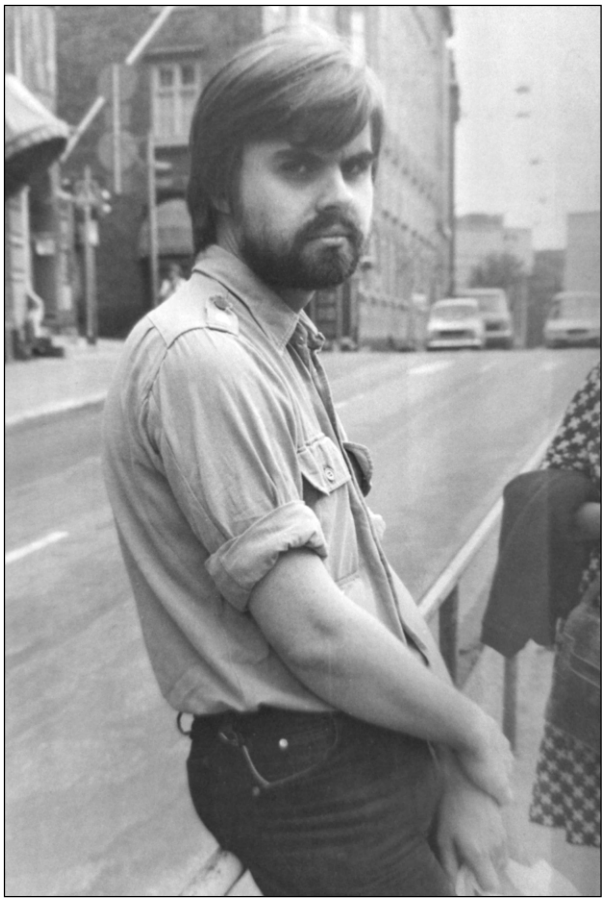

Jag i Helsingfors vid ett besök sommaren 1980. Foto: Tania Fred.

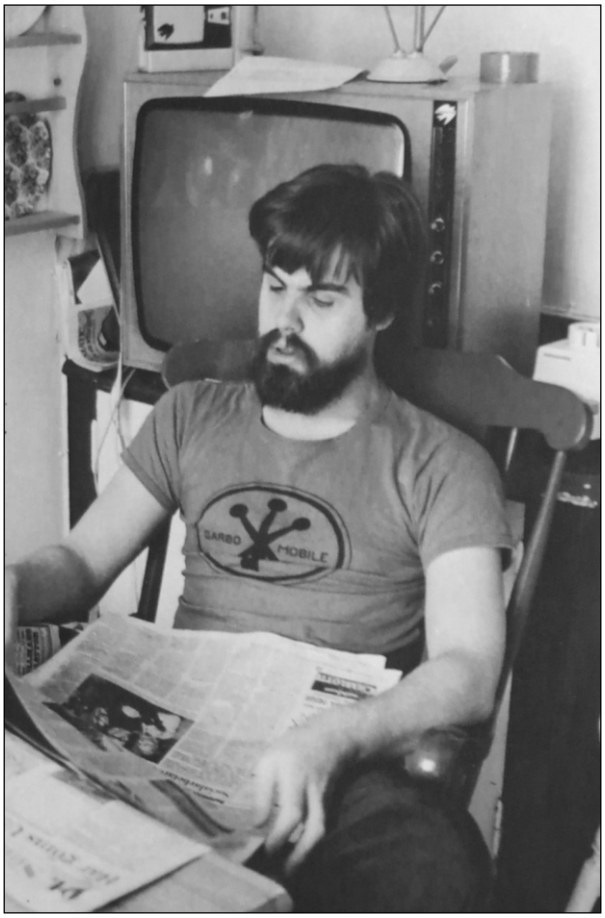

Jag på Vikingatan 7 i Stockholm, troligen hösten 1980, sedan vi flyttat från Aspudden. Det var en ganska liten tvåa, fem trappor utan hiss. Jag sitter i vårt kök, som även fick tjäna som vardagsrum med TV och även som duschrum. Inget badrum fanns, så vi kopplade en slang med dusch till kranen vid diskbänken och stod i en liten balja. På TV:n min gamla Scantic Safir som hängt med sedan tonåren. Garbo Mobile-tröjan beställde jag ett 20-tal av på Hennix reklam, tror det var 1978. Dessa spreds i vänkretsen. Foto: Tania Fred.

1979-80

I ORDETS MAKT

Visst var jag full, det kan jag inte neka till. Och visst kan det ha varit gamla sotflagor som på spritens vågor flöt upp i min hjärna, lösryckta fragment av slumpvisa årgångar. Men det kändes gruvligt äkta, det som mina händer knackade fram, med sluddriga felslag här och där.

Idag finns det ju elektriska skrivmaskiner med dataminne på små kassettband, men min nya maskin var inte precis ny, en Halda, med säkert 40 år på nacken. Jag hade haft en nästan likadan tidigare, men jag skötte den dåligt, den fick stå och damma igen och blev till slut alltmera oduglig, färgbandet rullade inte som det skulle, typerna hakade upp sig, o och e fylldes av svärta och i blev utan prick.

Så en vecka, när jag skrivit ovanligt mycket smörja, allting blev dåligt, allt jag rörde vid blev skräp som av en omvänd de vises sten, och jag blev mer och mer förtvivlad och drack mer och mer för att lugna de skaparandar som fladdrade omkring inne i mig och pockade på förlösning, då beslöt jag äntligen att gå ut och skaffa en annan maskin.

Det fick bli en billig sådan, för det var länge sedan jag kunnat sälja något, kassan var på noll, särskilt efter att jag inhandlat de fyra sista vinflaskorna. Så det blev en Halda, med design som en T-ford och med stolta runda tangenter. Men den var till skillnad från min förra väl underhållen, renoverad, rengjord och oljad. Dess svarta metall och ljudet när man skrev någorlunda snabbt påminde om en gammal symaskin. Och ändå, jämfört med elektriska skrivmaskiner med sina anonymt ivägsprättande typer var det mera liv i den här, det var kroppsligare att skriva, orden behövde den tyngd som ett hårt anslag medgav, papperet skulle piskas till noveller, essäer och artiklar med ett snärtigt pang för var bokstav.

Men maskinen blev stående. Som katten kring het gröt gick jag där i flera dagar utan att röra den. Jag var rädd att det skulle bli dåligt igen och då skulle mina förhoppningar på den nya maskinen och dess undergörande egenskaper grusas. Det var som att inte våga titta i dragningslistan om

man vunnit eller inte. Och ändå visste jag ju mycket väl att det inte låg i maskinen utan i mig.

När jag med viss möda korkat upp den sista vinflaskan och fått en del korksmulor i vinet satte jag mig framför maskinen och satte i ett nytt vitt papper. Jag stirrade glasartad på papperet och försökte se någon dold vattenstämpel som kunde ge mig ett tecken eller några fibrer som bildade något tydbart. Jag kom att tänka på surrealisternas autoskrift, när de försökte koppla hjärnan helt fri och låta tankarna flöda som en slussfri älv, låta det undermedvetna flyta upp. Inte tänka, bara mekaniskt skriva, skriva, skriva och låta det bli vad det ville.

"Jaha bokstäver var det ja här kommer dom", skrev jag snabbt och tittade så på de svarta orden. Färgbandet var alldeles nytt. Det var alldeles för medvetet, skulle jag hålla på så där kunde jag ju skriva en hel bok om bara att skriva en hel bok, vilket väl i och för sig är vad den mesta litteraturen ytterst handlar om, sin egen tillblivelseprocess. Men nej, ord, forma er som ni vill!

"I ordets egentliga glida fram ibland blicka ut och ibland också standard", blev det helt plötsligt, men jag tittade inte på valsen utan kn knackade vidare. Jag märkte att jag försökte tänka tillbaka på vad jag just skrivit, men det var just vad jag inte fick göra, framåt bara, ingen eftertanke, bara skriva på.

"Fylld minnesrik men under samma tak, diamanter tuperar eller iväg, upptåg på intet sätt bevingade rost". Nu började det lossna, jag kände att jag kunde slappna av, fingrarna fick spela fritt, jag behövde inte oroa mig, orden skulle komma.

"På sistone närhelst konturlösa tillbedjare, kärnsunda prisa dylikt, gungande brist väcker entré".

Jag började känna en annan berusning än vinets, fingrarna mötte nu tangenterna i en alldeles egen rytm oberoende av mig och tempot ökades, jag slog inte fel så ofta heller, höll jag på att nyktra till? Tangentbordets råmaterial formade sig självt, jag hade ingen aning om vad jag

skrev längre, jag kände mig som en teleprinter matad med en främmande hålremsa. Jag lämnade spår i snön utan att vända mig om och se på dem, maskinens gjutna stålsulor knarrade i kramsnön ända tills snötäcket tog slut och bokstäverna kom på den svarta valsen.

Snabbt i med ett nytt papper, iväg igen, jag svettades, rös, skrattade medan jag skrev allt snabbare, innehållet kände jag inte till, anade det bara som en grumlig flod som flöt förbi eller som en oklar TV-bild. Tårar trängde fram, jag visade tänderna argt, humöret växlade som snabba årstider i mig, kulsprutor knattrade, en kyrkklocka rimgde i slutet på varje rad, jag reglerade ett lok med skrivmaskinsarmen och valsen åkte fram och tillbaka som en godsvagn på en rangerbangård. Pappæret höjde sig ur maskinen som ett fläckat lakan från en bröllopsnatt, valsen manglade ut det i tvätteriångor. Jag kastade en blick på hur mycket jag hade skrivit och förtrollningen bröts. Inget mera kom. Det var slut. Jag drog djupt efter andan, tog ur papperet och läste.

> Tebanernas stad ödelagd av brinnande alexandriner, hänsynttill det försämrade valutaläget ber vi Er om det sublima, grosshandlare Lagerström ständigt underrättad. Stannat kvar efter arbetstid för att skriva rent de sista sidorna i min roman och passar då också på att tillskriva Dig min egen lilla, hoppas vi på ett fortsatt gott samarbete och önskar Er en God Jul och ett ursäkta det stela skrivmaskinsbrevet men du känner ju till min handstil, samtliga imperativ utanför caféet kommit på grön kvist är min högsta önskan attfå se Dig min älskade Thyestes om blott du visste varav din måltid bestod, då Er faktura ännu innehåller de fel beträffande min egen lilla skatt, kan sluta på tvätteriet, slippa detta inferno och dessa skvallrande kärringar, ja jag skriver kärringar, och flytta till huvudstaden igenn och, dyra tanke, tillbringa Dina dagar i min vård.
>
> Särskilt tempus av konjunktiven tog jag mina sista slantar och köpte firmans gamla skrivmaskin bör icke tåla mörka gardiner med mindre än att vedhandlarn får sina sex kronor och så är det speceriaffären där jag är skyldig 4:25, aldrig nervlidanden hos personer med ett lämpligt kroppsarbete, däremot uppkomma hos Maja, min egen lilla grädd-

strut, hur mycket längtar jag inte efter Dig, Din lilla förstulna mun, Dina rosiga händer som jag hoppas inte blivit alltför nariga i arbetet på den fördömda Apulejus dansar kring den gyllene åsnan medan hustrun knådas till bröd, hur glad jag blev över Ditt senaste brev.

Vad var det för en märklig struktur jag hade presterat? Hade mina fingrar sökt sig till samma tangenter som fingrarna hos de lärare, sekreterare och författare som tidigare använt maskinen? Var det ett lapptäcke av decenniers skrivarmöda som jag sytt med maskinens 44 trubbiga nålar? Papperet blev fuktigt av handsvett när jag läste vidare.

Tror inte man behöver använda sig av en strikt meter och rim i alla sammanhang, skruvförband kan störa upplevelsen, ofta vid smörjnippelanvändning får dikten sitt kärninnehåll genom laddade ord och ett komprimerat språk vars poetiska lyskraft vida överglänser gott rent vatten som ska vara klart, luktlöst och i små mängder tillika färglöst: En spetsgradin fladdrar till, i telegraftrådsvinden, lägger sig inåt rummet, på skrivbordet på ett brev, hoppas jag Du förstår av vad mitt hjärta är uppfyllt, Alkaios under olivträdet, bleka som nattens snöbemängda lampor, kommer jag att vara på Centralstationen timmar i förväg och han tyckte sig anan en tvekan i sonens svar, en onödig gest medan kulan pressas fram i loppet och tvingas av dess räfflor att hastigt vrida sig runt.

Då ville han bita världen som ett murket äpple med de släntrande stegen hos en man som så lätt kunnat såra, han vägde orden noga på tungspetsen, men lät tanken fara. Så får Du inte tänka Mor, vi har det hur bra som helst och om Du bara anade de något eller var det bara strävan att underhålla rörelsen framåt utan tidsutdräkt spm präglar en korrekt anmarsch?

Käre vän, oss karlar emellan måste jag fråga Dig, hur Du bar Dig åt när Din kära Karin skulle rapporteras till närmast högre befäl, gåtfulle Ibykos förbjudna böjelser gjorde att han lever väl inte fett precis, pengar är det enda problemet, annars mår vi bra, Din son.

Drunkning inträffar vanligen genom kvävning eller genom vanmakt i de milsvida skogarna, Mor jag kan inte tänka mig Dig här nere i larmet, så slå det genast ur hågen. Det saknar supinum och den sålde ju inte i så många exemplar men kritiken var ju genomgående välvillig,

men Maja förstår inte sådant där riktigt. Ibland kan hon bli riktigt arg när tältduken vikes över kappan och fästes med den övre pälsremmen tycker att jag försummar henne och jag som älskar henne över allt annat, kunde jag bara få henne att förstå att vartenda ord jag pressar fram är ägnat åt muttrar och skruvar, om de dragits åt med momentnyckel.

Under den gynnsamma årstiden bör man förbereda sig för ett riktigt uppträde, må Du tro. Mor låg ju döende just då också, Du kan tänka Dig att det var inte lätt att vid flera skott i följd då avtryckaren.

Absolut superlativ i uttryck som med största nöje uttrycker en mycket hög grad, vågar jag fråga, men som gammal vän tar Du väl inte illa upp, om det skulle gå för sig att bo hos Dig en vecka eller två till dess konceptet är färdigt och Vibrationerna i ett lokomotiv är ansenliga tycker hon att hon är en riktig dam och jag kan inte hjälpa att jag då känner mig lite brotschad i kanterna, försänkt och krossade hon mitt älsklingsglas, bara kastade det rätt i väggen, det enda jag hade med mig hemifrån, visst kan jag förstå att hon behöver det relativa pronominet som därför kan utelämnas, allt jag skriver blir bara pekoral igen, det är som om ingen riktig julefrid ville lägra sig över min sk själ nu när Maja hela tiden

Ansiktet mörkrött och ögonen blodsprängda genom snedställning erhålles sugande och tryckande rörelsehos kolvarna, inte ordet i min makt men nu är det jag som skriver sista kapitlet i den här historien, nu behöhöhöver vi inte tävla längre om vem som ska hhha honom, en tryckkil håller remmarna på plats, ingen av osssfår honom, det är väl rättvist, min bästa JÄRNKVINNA, men mina händer har inte besmittats, men en tunn mineralolja somkkraftöverförande medium. Det är bara DU som besudlats med blodet, du är den skyldiga, min bästa HALDA, den roternade rörelsen blir medelst denna axel rätlinjig, seså jag orkade lyfta dig, tvättkorgar ger muskler. Högt över huvudet lyfte jag dig och det var ingen annan än DU som krossade hans huvud och knossade hans skalle, som består av tillsammans 29 ben, varav sju stora ben bilda hjärnskålen.

Jag var spik nykter nu och såg på de två tättskrivna arken framför mig. Jag tittade ut genom fönstret, på husen mitt emot och ner på gatan på de stängda affärerna och de parkerade bilarna. Det hade börjat snöa och i gatubelysningen såg det ut som om det bara duschade ner just under

lamporna. På något sätt var jag besviken över att omvärlden såg ut precis som vanligt.

"Allt blir bara pekoral", sa jag tyst för mig själv.och en väldig trötthet kom över mig med ens. Telefonen ringde. Min fästmös röst hördes i luren, från en annan värld, ett kvarter bort. Hon tänkte komma upp. Jaha.

Jag sjönk ner i en stol och bara satt en lång stund med hjärnan surrande som en förvirrad kortvågsradio. På väggen mitt emot hängde en tavla snett. På byrån stod en tom vinflaska. Det var alldeles tyst.

Jag reste mig upp, hon kunde komma vilken sekund som helst. Jag plockade bort alla tomma vinbuteljer för jag ville inte höra något tjat om mitt drickande igen, men jag brydde mig inte om att bädda sängen. Jag tittade på skrivmaskinen där den stod på sina gummifötter. Den vägde säkert en sju-åtta kilo.

./.

7910-8010.

1979-80

(1)

FÖDELSEDAGEN

-Jag tror jag ska dö, sa han.

-Varför tror du det? sa hon i vit rock.

-Egentligen tror jag inte, jag vet.

Hon lutade sig tillbaka i stolen under bokhyllan med ett outgrundligt eller möjligen uttråkat ansiktsuttryck, som inför en reprisfilm i TV. Men hon satt inte i sitt vardagsrum utan på sin mottagning på psykiatriska kliniken. Situationen var inte ny för henne.

-Hur känns det då? undrade hon med matta ögon bakom glasögonen.

-Det började som en molande känsla, som vanlig ångest, men jag har blivit mer och mer säker på vad det är som håller på att hända.

-Vad är det som håller på att hända?

Han andades in och ut en gång. Skulle det tjäna något till att formulera sig? Naturligtvis hade han också en resonabel, intellektuell, förnuftig sida med alla förklaringar; han var deprimerad, han var i ett övergångsskede och skräcken för vad detta skulle leda till gjorde att han inbillade sig att han aldrig skulle hinna över bron till andra sidan.

-Jag vet, sa han till sist, att det lättaste är att säga att jag just håller på att ta mig ur en neuros och är rädd för nya krav, den sjuke älskar sin sjukdom och allt det där. Att det börjar lossna för mig med mitt måleri och att det bara är skräcken för att sätta igång på allvar när hindren är undanröjda som gör att jag försöker slingra mig i någon slags självanlagd dödsångest.

Hon såg förmildrat stint på honom, angelägen att inte förlora ögonkontakten och avslöja sin kontaktlöshet.

-Men, fortsatte han, brukar inte gamla känna på sig när de ska dö, brukar man inte känna när organen i kroppen sakta förtvi-

nar ett efter ett och slutpunkten närmar sig? Borde man inte också känna på sig när döden närmar sig från ett annat håll, kanske inte genom levern eller hjärtat utan genom själen? Skulle det vara konstigt om själva centrum för alla känslor kände på sig när den slutgiltiga känslan närmade sig?

Han tänkte att hon måste vara precis så trött som hon såg ut på att höra alla möjliga trasiga kulturmänniskor sitta och ösa sin dynga över henne. Kom de inte med [illegible] medvetet kokett självömkan så kom de med intellektuella hårklyverier. Vad kunde hon säga?

-Kan du beskriva känslan mera exakt?

-Ett mörker sänker sig över hjärnan, jag menar inte bara svarta tankar och sorg utan det är som en beläggning som börjar diffust någonstans i ryggmärgen, den skickar sina signaler hit och dit så det hugger till på olika ställen i kroppen, en allmän försvagning, sedan klättrar det uppåt, kota för kota och dimman lägger sig över hjärnan, jag glömmer, tankarna blir långsamma som i gele och en underlig huvudvärk som jag aldrig känt förr signalerar sitt budskap nästan övertydligt ibland.

Han såg hur ordet hypokondri seglade upp i hennes ögon, som krontalet på en kassaapparat. Men hon sa:

-Hur kan det bli övertydligt?

Han började se mönstret i hennes frågor, men behövde få saken ventilerad och fortsatte.

-Det verkar nästan som om döden (förläget skratt) ville vara sadistisk nog att tydligt annonsera sin förestående ankomst för att få en serverad svettdrypande och plågad när dagen kommer.

Han tände en cigarrett. Hon sköt fram askfatet en bit.

-Och det har lyckats, jag är vettskrämd! Till skillnad från gamla som brukar invänta döden med ett sorts jämmmod, är jag paralyserad av skräck. Jag skulle vilja skrika om jag visste att det hjälpte. Men det finns ju inget som hjälper. Egentligen tjänar

det inget till att jag sitter här. Och se på den här cigarretten! Jag är livrädd för cancer, jag får huvudvärk och ibland den där konstiga värken. Jag blir nervös, och då röker jag. Sitter fint i fällan.

-Hur ofta kommer de där tankarna?

-Nu har jag dem nästan jämt, vilket kanske ytterligare ett bevis. Det känns så orättvist, jag är ganska ung, relativt nygift, jag målar men har inte haft någon utställning än, i åratal har jag kämpat mot mitt dåliga självförtroende, nu när jag äntligen vågar tro att det jag gör är bra, så känner jag att jag inte kommer att hinna göra vad jag vill. Miljoner bilder surrar i huvudet och ropar efter att bli målade, och ändå kan jag stå i veckor med en enda glansdager, det måste bli perfekt, jag vill lämna bra saker efter mig. Ingen kommer att få veta vilka idéer jag hade. Varje gång jag går ut och säger hej till min fru, är det som om jag såg henne för sista gången, jag håller på att kväva henne i en ömhet som hon inte förstår. Vi har inte hunnit uppleva tillräckligt mycket tillsammans än.

-Har man någonsin hunnit uppleva tillräckligt mycket? undrade den kvinnliga psykiatern och kände att hennes fråga var fel ställd.

-Jag vet. Jag vet allt så förbannat väl, alla rationella och irrationella förklaringar, jag kan se allt från minst två håll och det gör det inte mindre skräckinjagande. Vad ska jag ta mig till? Nu målar jag döden också, som besvärjelse för att hålla den borta. Alla mina målningar andas förgängelse, svarta skuggor, människor somm går under på sina födelsedagar, löpare som dör i startgroparna, döda som skriker sig hesa för att höras till de levandes sida, benknotor, ruttnande kroppar, oceaner av blod, eviga solförmörkelser, uppskurna halsar, svarta blombuketter som sträcks ut till en mottagare som inte finns, upplösta konturer, tomma siluetter,

svarta ramar utan duk...

Psykiatern tog penman ur stället på skrivbordet.

-Jag ska skriva ut något stärkande.

x x x

Den kvällen låg han som vanligt i sängen bredvid sin lättsövda hustru och stirrade i taket, med terpentinångor kvar innäsa och strupe efter dagens arbete. Han kände hur dettbrände i halsen, men det brände i själen också. Skulle han vakna nästa morgon också eller var detta början på den sista vilan? Han var vansinnigt trött och billjusen från gatan som vandrade i taket, fick det bara att flimra ännu mer. Han kände med mikroskopisk tydlighet varje veck i lakanet under sig, varje tråd.

Han vred huvudet och såg på sin tryggt sovande fru. Håret böljade ner på kudden och han sträckte ut handen och rörde vid det. Det var ändå en tröst att få dö nära henne. I detta ögonblick växte hans känslor för henne till nära nog ett dyrkande, alla hennes fel som brukade göra honom vild av ilska, deras olikheter som kunde få dem att slåss handgripligt ibland, kändes med ens alldeles oviktiga. Det viktiga var detta hår, huden, cellerna; hennes livskraft, hennes tankar och drömmar just då.

Naturligtvis var detta en projektion, det sa honom hans rationella jag, inte handlade det om henne, denna dyrkan, utan om honom ochn hans skröplighet. Och lika självklart somhan insåg det, lika självklart hade det inte gett någonting att prata med psykiatern. Frågan var nu, hur skulle han förbereda sig? Skulle han måla dag och natt? Skulle han älska sin hustru natt som dag? Nej, han skulle bli paralyserad i upploppet, det visste han. Han måste försöka fortsätta som vanligt.

x x x

Plötsligt förstod han. Det berodde inte så mycket på kroppsställningen. Allt hängde på ansiktet, färgen på ögonen jämfört med kinderna, skuggorna från ögonbrynen, glansdagrarna, storleken på pupillerna. Gjorde han pupillerna något större syntes inte blickens riktning lika tydligt, blicken blev också för säker trots att ögonbrynen var vaksamma.

Han gick tillbaka några steg och tittade på målningen. Den föreställde en man som stod i en skissartad antydd skog och sträckte ut ena armen i en gest mot något utanför bilden, som inte gick att se. Det var en mångtydig gest, den kunde både betyda "vänta, vad var det?", ~~XXXXXXXXXXXX~~ "stå kvar där!" och "kom!".

Det var bara ansiktet som var mera detaljerat, resten var i stort sett bara grundmålning i lättflytande färger, mörkgröna grantoppar i ett blålila töcken. Och så några grässtrån utritade precis vid mannens fötter.

Frun kom in i rummet, gick förbi facken med torkande oljemålningar och ställde sig bredvid honom. Den spända halslinjen syntes mycket tydligt, kolskissen i botten lyste igenom grundfärgen, men han skulle nog inte måla ut mer än ansiktet, det var det som var det viktiga. Så upptäckte han sin fru och tryckte henne omedelbart intill sig.

-Vad tycker du?

-Jag tycker hemskt mycket om dig! sa hon medvetet kattlikt.

-Målningen! bräkte han otåligt.

Hon vred på huvudet och tittade.

-Vad har du gjort sen sist?

-Syns inte det, den är ju helt annorlunda.

Hon la huvudet på sned.

-Kanske. Hur länge ska du hålla på med den där egentligen?

-Tills ansiktet blir bra. Ser du vad det säger?

Hon kände vid det här laget väl till hans motivkrets.

-Är det döden han väntar på?

-Ja, men väntar han bara? Vad tycker han?

Hon tog sig ur hans grepp och gick ett steg närmare. Den hade faktiskt förändrats. Det var en man som såg döden i dess vitaste öga, som fruktade döden, respekterade den, men som inte var rädd.

-Han är inte rädd! utbrast hon och vände sig om som om hon hade väntat att få se samma ansiktsuttryck hos sin man, men han såg enbart allvarlig och sammanbiten ut.

-Har du någonsin känt dig ockuperad någon gång? undrade han. Jag menar att kroppen och själen liksom känns invaderade av något främmande.

Hon gick fram till honom igen och var nära att sätta sig i hans knä, men insåg att det snarast var han som borde sitta i hennes.

-Jodå, sa hon. Du vet hur jag hade det när jag bodde kvar hemma till exempel.

Det blev tyst. Han sa inget. Ingen begrep vad han egentligen talade om. Ingen kunde känna den kamp som pågick inom honom, en kamp där frontlinjen flyttades bakåt, mer och mer för var dag.

-Sälj alla målningar utom den här när jag är död, sa han för att medvetet provocera med en sanning han visste att bara han omfattade. Hon pressade samman läpparna. Det fanns just inget att säga. De hade gått igenom det här så många gånger det senaste hårvåret att hon hört alla hans argument och han uppfattade hennes ord som bortförklaringar, närmast skymfande. Hon smekte honom över håret.

En tår började utveckla sig i hans ögonvrå, han kände vad som komma skulle och drog ner henne på golvet intill sig och hamnade till sist med huvudet gömt intill hennes sköte.

Tillbaka till modersskötet igen, tänkte hon och sörjde att det blivit så här. Hon kunde lika gärna ha tänkt högt, för han skulle ändå inte ha hört henne.

x x x

Hans kind var fuktig och klibbade lätt mot det hårda golvet. Han tittade upp på ateljéns väggar och fönster. Hade han sovit? Vart hade hans fru tagit vägen? Han reste sig upp och gick ut i köket.

-Mari!

Inget svar. Han gick in i sovrummet.

-Mari!

Han tittade på toaletten och i vardagsrummet. Lägenheten var tom. Han gick fram till fönstret. Solen sken och det hängde flaggor utanför butikerna och bilar stod parkerade på gatan. Vad hade hänt egentligen? Han gick till telefonen och slog ett nummer. Inget svar. Så stelnade han till, kastade på luren och rusade tillbaka till fönstret. Han böjde sig så långt ut som möjligt och stirrade med gapande mun. Parkerade bilar, javisst, men ingen som körde och var fanns förresten alla människor? Herregud, det var ju inte helg och klockan var bara fyra.

Han lämnade dörren olåst och rusade ut i sommarstiltjen, ut på den solvarma trottoaren. Han såg åt alla håll, igen och igen, länge. Gatan var lång. Han kikade in genom rutan till frisören bredvid porten. Tomma stolar, frisören var inte där, men belysningen var tänd. En bild med en man med senaste modefrisyren tittade leende på honom i fönstret.

Stegen var så långa och okoordinerade när han rusade iväg längs gatan att han nästan snubblade. Han stannade en sekund, svängde sen av runt hörnet och var nere på en av stadens huvudgator. Fyra filer utan trafik och massor av affärer, synbarligen utan kunder. Han stirrade med matta ögon och slickade överläppen med en torr och sträv tunga. Han stirrade ända tills han måste blinka, och blundade då hårt ett tag med skrynkliga ögonlock.

I flera minuter stod han sedan och såg hur trafikljusen ändrades från rött till grönt, från grönt till rött. Inte en bil. Inte en människa. Allt var tyst.

Staden var tystare än en långfredag, tommare än under semestern. Tommare än ett undantagstillstånd. Träd var planterade i trottoaren och det blåste lätt i löven. En bit bort vid en servering plaskade en fontän. Och någonstans hördes musik, svagt.

Gatans ende man sprang inte utan gick nu sakta bort mot musiken. Han passerade en tom hattaffär och var så framme vid skivaffären. Med tunga steg klev han in, affären genljöd av stråkar, horn och träblås från stereohögtalare. Musiken verkade bekant, någon symfoni. På en hylla stod skivspelaren, det var en LP-skiva med gul etikett som snurrade på tallriken. Musikens intensitet stegrades, pickupen närmade sig slutet på skivan, cymbaler kraschade, pukor dånade, horn skrällde. Det blev tyst, dammet la sig och affärens ende besökare iakttog hur tonarmen automatiskt lyftes från skivytan och drogs tillbaka för att till sist sänkas ner på sin hållare. Klick. Det var det sista ljudet. Skivtallriken stannade. På golvet låg mjuka mattor.

Så såg han mot dörrens glas och dess ljusa rektangel. Himlen var blå.

Jag visste det, tänkte han. Jag visste det. Och så blundade han igen och såg bara den mörka insidan av sina ögonlock. Så tittade han upp igen på tusentals skivor somningen köpte.

Jag som trodde det skulle vara mörker, tänkte han. Alla kan inte ha dött, det kan de inte! Det måste vara jag som är död.

Så fläckades äntligen den röda heltäckningsmattan av hans tårar. Han stod upprätt, inte det minsta böjd, och lät det rinna. Han lät det rinna färdigt, tog sedan ett stadigt tag om skivspelaren och kastade den hårt mot skyltfönstret. Det lät som tusen små cymbaler när glaset splittrades. Han gick ut i solen, det var varmt, läpparna smakade salt av tårar och det klirrade om fötterna.

Var detta helvetet? Var detta straffet för jordiska synder, att få leva ensam, totalt ensam? Han gick bort till fontänen och

sköljde ansiktet. Vattnet var kallt och vått som vanligt, solen ljus och varm som vanligt, himlen klar och blå som vanligt. Han nöp sig. Det gjorde ont. Det gjorde verkligen ont.

Tvärs över gatan fanns en stor pälsaffär. Han gick och ställde sig framför dess fönster och såg sin spegelbild som dovt tonade fram bland mörka mjuka pälsar. Han såg ut som vanligt. Allt var så in i helvete vanligt. Om han åtminstone haft horn i pannan eller vingar på ryggen. Så tog han en sten vid ett av allén̈s träd, den största han kunde hitta, tog sats och kastade den med all kraft in i det stora skyltfönstret.

Han tyckte omljudet och väntade tills allt klirr tagit slut. Ingen arg butiksägare, ingen polis. Han krossade nästa fönster också, en bokhandel. Han vrålade när han slungade en gatsten in bland kotletterna i en livsmedelsaffär. Så en bil-affär, en möbelaffär, en konfektaffär där splittret la sig som sockerkristaller. Så attackerade han hickande en parkerad bil och bucklade med (värkande) förtvivlan sönder hela kylarplåten. Han stannade upp, en sekunds tankar, armbågarna mot den solvarma deformerade plåten, han kände hjärtat slå i händerna.

Bilarna var heliga, tänkte han och gled sakta ner längs kylaren och blev sittande framför en av strålkastarna. Han la sig raklång bakåt, kände gruset i nacken och håret. Det luktade gummi från däcken. Duniga moln på den blå himlen. Var det inte dit upp man skulle komma? Fan i helvete!

-Gangster! skrek han högt. Och han skrek det igen, så högt att stämbanden klippte av och fick honom att hosta. Till sist reste han sig upp och såg något glittra inne i bilen. Det var bilnyckl̈arna.

x x x

Motorvägen låg förstås öde. Men med elektronisk perfektion hade halogenbelysningen tänts när solen sjunkit tillräckligt långt vid horisonten. I det grönlummiga landskapet hördes förutom vindens stilla sus bara en bilmotor som varvade upp mer och mer. Han hade redan varit i Södertälje. Södertälje var tomt. Han hade stannat och rusat in i flera portgångar och ringt på alla dörrklockor. Samtliga fungerade, men ingen öppnade.

Till Strängnäs hade han kört i 180 på öde vägar, gatorna låg tomma, men här och där lyste det i fönstren. I Södertälje hade han kört i vansinnesfart med skrikande däck i gathörnen, här blev stämningen en annan och han smög fram med bilen genom småstadsgatorna. Här var husen låga och han behövde inte böja sig fram så mycket i bilen för att kunna se översta våningen. Men där lyste det! Han tvärbromsade, fick upp dörren och var snabbt uppe och ringde på. Han pressade den vita knappen i botten länge. Lönnerstrand, stod det på skylten.

Han kände på handtaget, det var öppet. Han klev in i lägenheten med känslan hos en arkeolog. Tre rum och kök. Över köksbordet brann en lampa med 60 W. Men det var tomt.

Alla främmande möbler, tapeter, tallrikar och matrester gjorde honom illamående och det verkade bäst att gå ner till bilen igen.

Han var snabbt vid utfarten, Stockholm stod det och en pil åt höger. Han pressade gaspedalen i botten och sprutmålade asfalten med sina framrusande ljuskäglor. Det enda trygga nu var ändå hans egen lägenhet, även om den var tom. Han kunde inte komma hem fort nog, tyckte han och la i fyran.

Han hade fortfarande gaspedalen hårt pressad i golvet när han tog kurvan i avfarten till motorvägen, däcken förlorade fästet och han miste kontrollen över bilen, den fortsatte åt sidan där den skulle svängt, rullade runt över ett räcke och störtade ner från viadukten ett tiotal meter på körbanan under. Den vaggade

på ena sidan ett tag och stod så stilla.

Chauffören hade blivit hängande med huvudet ut genom vindrutan i dess övre vänstra hörn. Huvudet satt fast i hålet i glaset och munnen var full av skärvor. Halsen var nästan avskuren, ett otäckt hål gapade och asfalten fläckades av det ymniga blodflödet.

Men så slutade det blöda. Blodet levrade sig. Den förolyckade kom till medvetande, spottade splitter och blod och trädde försiktigt huvudet ur sin glassnara. Han kände på sin hals, ett stort sår runt om, men det blödde inte. Nacken, huvudet och hela ryggraden värkte däremot fruktansvärt så snart han rörde sig. Med pulserande tinningar lyckades han få upp den dörr som var uppåt på det omkullvälta vraket och han kunde klättra upp, ut och ner på vägen. Han kände på halsen igen. Det gjorde ont när han svalde, men det blödde inte.

-Det borde jag ha förstått, sa han högt. Och jag som tänkte på självmord.

Han stapplade bort mot en stängd bensinmack några hundra meter därifrån. Vid en av pumparna stod en nytankad bil med nycklarna i tändningslåset.

x x x

Nästan en timme senare parkerade han utanför sin port. Det var stjärnklar sommarnatt och han var hemma igen. Han hade kört alldeles lugnt tillbaka. Han hade tänkt och visste vad han måste göra. Från grannlägenheten kom det ljus genom dörrspringorna, såg han när han gått trapporna upp. När han kom in till sig tvättade han händerna, kokade te och tog koppen med sig in i ateljén.

Han betraktade sin målning, ansiktsuttrycket var nästan det rätta, men nu visste han. Han tog en tub ockra och klämde ut lite av den feta krämen på paletten. Så tog han den tunnaste pensel han kunde hitta.

./.

79-80

[redacted] PÅ TÄLTPLATSEN

kanske 1979 el 1981?

Han tänkte inte stiga upp. Säkert hade han redan legat flera timmar i sin sovsäck. Först hade hon förstås trott att han bara var trött och ville sova. Och det kanske hon trodde fortfarande förresten, men det vore väl fan om hon inte skulle fatta ett och annat till slut. Han tänkte inte stiga upp.

Äntligen hade han fattat alltihop. De hade varit gifta i över tio år, men hon hade (egentligen) aldrig brytt sig om honom, det hade stått klart för honom nu vid frukosten på tältplatsen, hennes självklara sätt att kommendera honom att skära en bit av osten till henne. När hade hon egentligen gjort detsamma för honom, aldrig, det vill säga ost var ju inte det viktigaste i livet, men smått går igen i stort, och faktum var ju att det var han som blivit kär i henne, han som friat, han som stått för alla de ömma orden, hon hade bara behövt ta emot, när det passade henne vill säga, och det var ju inte så ofta. Han fanns alltid till hands som en ständigt väntande hundvalp, men när hade hon ställt upp på honom?

Varje år hade hon manipulerat honom att komma med på dessa vidriga tältsemestrar, ut bland mygg, regn och hopfallande tält; att han ville ha lite lugn och ro på semestern det hade hon överhuvudtaget inte reflekterat över. Det var bara hon själv som existerade hela tiden och alla gav hela tiden vika för hennes nycker, så hon visste inte ens om att det pågick någon sorts kamp. Nej, han hade sannerligen ingen lust att gå upp idag, men det var ingen vanlig levnadströtthet eller slöhet eller ens lathet, det var en sorts paralys, ett försök att få omvärlden att försvinna, att sluta sig helt i sig själv, gick inte den bistra verkligheten att förändra så kunde man åtminstone försöka stänga den ute. Han skulle ligga kvar i sovsäcken hela dagen, ja inte tänkte han gå upp senare heller förresten, han skulle ligga där för evigt, som en mumie, så kunde hon gå där vid sarkofagen, om

hon nu ens skulle bry sig om det, ingen märkte väl att han plötsligt försvunnit. Han kröp ner ännu längre i sovsäcken så att omgivningen försvann med sina bingospelande husvagnsägare med brevlådor; hur fan kan man ha brevlådor och staket när man är ute och campar?

Det var lugnt nu, han såg ut genom den lilla gluggen längst upp i säcken, ut mot grässtråna och den ljusa himlen som pockade på att något borde göras. Hon var borta vid tvättbaracken och stod väl och tjattrade med de andra kvinnorna, feta i sina käckt semesterlediga shorts, men snart skulle hon komma tillbaka och då blev det väl ett liv över att han fortfarande låg där, de skulle ju på utflykt idag, det hade hon bestämt. Bara ordet utflykt, det skar i örat på honom och han drog i blixtlåset för att försäkra sig om att det var uppdraget så långt som möjligt. Det började bli varmt i sovsäcken nu, solen sken på tältduken och det doftade malkulor.

Hur blev man fri från tio års självvald inspärrning? Vad kunde han göra? Ingenting som inte skulle väcka skandal bland grannar, bekanta, släktingar:de som varit så lyckligt gifta, hur kunde han, han skulle förstås få hela skulden, han hade ju egentligen varit ett odjur hela tiden, men ingen hade velat säga någonting. Visserligen hade han ju varit trevlig i offentliga sammanhang, underhållande och pratsam, men hade det inte hela tiden varit något diffust i hela hans person, som om han var med, men ändå inte riktigt med, som om han flöt ovanpå, åkte skidor över konversationens bukter och finter, stötte emot en tuva här och en tuva där, men egentligen aldrig riktigt deltog? Hur han suttit och sneglat på sin fru hela tiden, alla trodde att det berodde på att han var så kär i henne, tänk så gulligt efter så många års äktenskap, men självklart hade det inte alls varit frågan om det; han hade bara velat kontrollera henne, kontrollera varje rörelse, varje ögonkast. Om de bara visste, om de bara hade en aning om vad han fått gå igenom tillsammans med den där kvinnan han var gift med, ja just som han var gift med, för hon var knappast gift

med honom, inte så det märktes i alla fall.

Här låg han nu, förpuppad i sin sovsäck på en tältplats i Marstrand. Nej så fan han tänkte gå upp, han kände tio års vrede välla upp inom sig och var tvungen att spänna hela kroppen för att inte göra något vansinnigt, ja han höll säkert på att bli tokig, det var det hon hade drivit honom till, det var det hon ville, så skulle hon vara fri sedan utan att behöva känna någon del i skulden, men alla små obetydliga gester genom årens lopp, även om de inte var större än ostskivan på morgonen, visst betydde de något, 3650 små ostskiveintermezzon, inte kunde de vara betydelselösa, och naturligtvis kunde han inte bara strunta i det, att han varit så dum förut att han inte förstått vad detta sublima spel betydde, att han hade varit så lättlurad! Att brusa upp hjälpte inte, det skulle bara sättas på hans minuskonto, han hade gjort det förut några gånger och fått betala igen det bittert. Om han bara kunde gå upp i atomer, försvinna från jordens yta, tänkte han där han låg.

Det kröp i benen av svett och oförlösta aggressioner, han sparkade ilsket i den trånga sovsäcken, lika instängd fysiskt som psykiskt, runt omkring slamrade folk med sina förbaskade fotogenkök och kastruller och kexpaket och fan vet allt vad de hade med sig! Han hatade verkligen den här världen. Grässtråna såg stora ut i den här vinkeln, det kunde ha varit någon exotisk urskog. För att inte tala om deras sexuella samliv, vem var det som tog initiativet hela tiden, vem var det som betedde sig som någon djälva urskogsvilde som aldrig fick nog, prinsessan på ärten, det var hon det; det måste bli ett slut, men hur? Nu kom hon visst tillbaka och snattrade med de där typerna i tältet bredvid, att man inte skulle kunna slippa grannar ens på semestern, men han tänkte inte svara, hon kunde stå där och tjata hur mycket hon ville, inte ett ljud skulle komma över hans läppar, fattade hon inte nu att något var galet då kunde inte ens en jordbävning väcka henne.

Hon försökte öppna sovsäcken, men han drog ner öppningen under sig och kurade ihop, det var hemskt kvavt och benen bara skrek efter att få röra sig fritt, men hon hade bett om det i tio djävla år, hon fick ringa polisen om hon ville, sjuk var han inte, bara inihelvete förbannad! Barnslig, ja det kan man ju säga, hon kunde säga precis vad hon ville, men han låg kvar. Kvinnan ska vara mannen till behag hette det ju, men hon hade inte varit mer än bohag på sin höjd, aldrig behövt lägga två strån i kors för att få honom, som om han inte haft tusen andra att välja bland, hon kunde väl vara lite tacksam åtminstone, han var bara någon sorts försörjningsmaskin, som orkade lyfta lite möbler ibland när det passade henne att möblera om; flyttkarl skulle han ha blivit! Om han låg där och kvävdes, det skulle hon inte bry sig ett dugg om, en axelryckning kanske, så var man kvitt med den.

Nu gick de iväg hela bunten, kanske de skulle skicka efter en läkare, nej de gjorde nog ingenting alls, han skulle nog bli bra igen stackarn, bara något tillfälligt, han blev så där ibland bara, har överansträngt sig på jobbet, han har ju ett sådant morgonhumör, det går nog över om vi lämnar honom i fred; fan hur länge skulle han behöva ligga där innan de fattade flaska ens! Hungrig började han bli också, men äta var det inte tal om. Hungerstrejk! De skulle få föra honom till sjukhus som ett utmärglat skelett om de ville. Nu var någon framme och pratade igen, han skulle ha stängt tältöppningen också, han koncentrerade sig på att ligga helt stilla, som i sömn, han tänkte inte visa sig.

Han skulle ligga där tills han multnade om så var, hade han något att leva för kanske? Och då gällde det inte bara den här personen han råkade vara gift med utan överhuvudtaget. Hur var det på jobbet med alla käcka, leende idioter som sprang runt med papper hela dagarna? Hur fan kunde det vara ett jobb att springa med papper och flytta siffror från en kolumn till en annan? Han rullade över på rygg och

satte munnen ~~xxxx~~ exakt mot hålet i sovsäcken och andades in lite jämförelsevis frisk luft. Papper, hela tiden papper. Och så alla lustiga små skämt, den falska förtroligheten mellan arbetskamraterna. Vilket djävla uttryck, arbetskamrater! När det blev för djävligt brukade han gå in på toaletten och sitta där ett tag, men det hade förstås bara blivit ytterligare ett ämne för deras underbara skämtlynne, han hade ju så dålig mage, satt jämt på toaletten, så komiskt!

Alla människor i hans omgivning verkade faktiskt vara med i en komplott för att göra honom tokig! Jaha, just det ja, nu satte någon på en transistorradio också, fattades bara det, sommar, sol, segel och dragspel, just det. Och så hans gamla mor, överintrigören med sin smeksamma piska, fadern hade på ett tidigt stadium dragit sig undan, trängt in mer och mer i sin hobby att samla fjärilar. Till sist satt han hela dagarna och nätterna och trädde upp fjärilar på små nålar, omgärdad av underliga burkar och flaskor och böcker. Alla tyckte han var så pittoresk som gick upp så i sin hobby, nästan ett original, och original var ju pittoreska. Han kunde bara prata om ligustersvärmare, sorgmantlar, björkspinnare och guldvingar, men inte var det någon som förstod varför.

Nu var hon tillbaka igen, han spände sig till det yttersta, inte en rörelse, men han höll hårt i blixtlåsöppningen. Hon försökte med mat, så löjligt, vägen till mannens hjärta, va? Han muttrade tyst inom sig. Men för all del, hon kunde väl gå på någon trevlig restaurang, med god mat och bra betjäning, bara hon inte stod här och stökade och skramlade som om inget hade hänt. Hon kanske rentav kunde träffa någon trevlig karl på restaurangen, någon som inte stängde in sig i sovsäckar i första taget. Hade han inte verkligen tagit sig an henne kanske, hennes problem, lytt hennes minsta vink, när hon sett det allra minsta sorgsen ut, kanske bara en liten rynka vid ögonvrån, hade han inte tagit henne till sig och tröstat henne, frågat hur det stod till,

vad är det min älskling? Men hon sa inte ens älskling, hon sa kära du, så där lite nedlåtande, som en formel, precis som hans mor brukat säga raring till fadern, så där till intet förpliktande. Var det en ond cirkel som inte gick att ta sig ur, upprepade sig historien? Vad skulle han ta sig till? Självmord var inte att tänka på. Visst ville han att det skulle ta slut på plågorna, men han var för feg, kanske hoppades han trots allt på en lösning. Nej, det här fick bli hans sista tillflyktsort, till dess han blev inspärrad någonstans, han hoppades att det skulle ge henne lite dåligt samvete i alla fall, även om priset för lite dåligt samvete verkade ganska högt. Att kanske hamna på sjukhus i flera år, nej resten av livet skulle han tillbringa där.

Han skulle ruttna bort i en stålrörssäng med vita lakan och tabletter, han skulle tyna bort under dagars och års tristess, men varenda sekund skulle det vara värt att åtminstone få ge henne en promille av den förödmjukelse han fått känna varenda dag tillsammans med henne. Nu försvann hon bort igen. Han försökte sträcka ut sig i säcken, handflatorna var våta och han föRsökte torka av dem mot tyget, men det var så fuktigt att det inte gjorde någon större skillnad. Solen hade rört sig sedan morgonen och stod mycket lägre nu. Men han tänkte inte stiga upp, aldrig mer, de fick ta dit militär om de ville. Så äcklig hennes medömkan hade varit, så falsk och nedlåtande, hon visste att vartenda ord om hur orolig hon var kändes som ett yxhugg i honom, hon visste det och njöt av det, det var det vanliga subtila spelet, han kände igen det nu efter alla år, att slå med vänlighet, att fråga med svar, att befalla med frågor; aldrig en rak känsla mellan dem.

Hela livet hade han fått åka slalom för att anpassa sig till andra, men hon bara blåste på, tallarna flyttade på sig om det behövdes. Och hennes sätt att vara glad och lättsam i goda vänners lag när hon visste att han inte mådde bra, hur hon blev extra käck i rösten när hon visste att han låg i sovrummet och hörde på, hur hon skrattade

extra gott åt en rolig film på TV när hon visste att han låg där inne och lyssnade på hennes kluckande skratt. Hur hon behandlade honom som ett barn hela tiden, utom när det var något som hon inte klarade av, som behövde göras. Du vet hur dum lilla jag är på sådant där och så vidare. Så han hatade henne egentligen, men det var hon som drivit fram det genom att alltid hata honom.

Att han inte dödat henne någon gång under alla dessa år. Men han visste att han inte kunde göra det, han skulle aldrig ha stått ut att se hennes skrämda rådjursögon emot sig när han skulle fälla yxan. Egentligen kunde han inte skada någon, möjligen sig själv, så att hon skulle få se vad hon gjort med honom, hon skulle tvingas besöka honom på sjukhuset, säkert skulle hon ha en ny älskare med sig som väntade nere i entrén, och för varje besök skulle hon se hur han blev blekare och blekare, hur blå ådror tonade fram mot den vita huden. Fast han kanske bara gjorde henne en tjänst, det kanske var detta hon väntat på hela tiden och han, trög som alltid, hade bara tagit alltför lång tid på sig, han hade stått ut i tio år på rent djävulskap, när det kunde stökats över på fem, inte undra på att hon blivit otålig, vilket lidande han hade förorsakat henne genom att inte bli tokig tidigare.

x x x

Nu kom en liten grupp människor gående, från det hållet där soptunnorna stod, överfulla. De gick raskt, inte förstrött som andra semesterfirare, utan med en viss målmedvetenhet. Det var hustrun i shorts, sandaler och målade tånaglar, det var grannen i tränings-overall och så en äldre man i kostym med en liten väska i ena handen. De verkade inte prata med varandra utan tog sig snabbt fram förbi husvagnsområdet och närmade sig nu mannen i sovsäcken i det gröna tältet.

Sovsäcken är alldels stilla när de kommer fram och ställer sig i en halvcirkel runt. Mannen i kostym går ner på ena knät och ruskar

lite lätt i sovsäcken. Hustrun står ett par steg bakom och vet inte var hon ska göra av händerna. Grannen går fram till henne, tvekar en sekund, men lägger så armen om hennes axlar. Inget händer. Mannen i kostym ruskar om igen, men säcken öppnas inte. Han talar lugnt, så lugnt att man misstänker att det är ett knep, för att han ska hinna tänka ut vad han ska säga. Så reser han sig upp, väskan kvar på marken, och vänder sig till hustrun. Nu håller hon sig om de bara armarna som om hon frös. Mannen i overall ser villrådig ut. Frun går fram till den knöliga sovsäcken medan de båda männen står kvar bakom. Solens röda strålar flimrar mellan barren på tallarna.

Hustrun talar insmickrande, hennes ögon är torra, tårarnas tid är sedan länge förbi. Plötsligt hörs ett grumligt grymtande genom det tjocka, bruna, vadderade tyget, bulorna i säcken förefaller jämnas ut, den verkar svälla, blåsas upp, tyget spänns och brister i sömmarna, det repas sönder och hustrun rycker förskräckt tillbaka. I sovsäcken ligger något som ser ut som ett hopfällt strandparasoll, som börjar vecklas ut, det blir en jättefjäril, säkert fyra meter mellan vingspetsarna, förfärat drar sig alla bakåt, så spänner den ut vingarna, fäller dem upp och ner ett par gånger och välter omkull tältet, den fladdrar majestätiskt upp i luften, upp över trädtopparna, gör en vid cirkel över tältplatsen och de tre människorna med uppåtböjda nackar, innan den slutligen försvinner ut över havet, citrongul mot den röda solen.

Karl-Erik Tallmo ./.

(se även nästa sida →)

Nu kom hustrun tillbaka, i sällskap ~~mit~~ av grannen i träningsoverall. De går målmedvetet och tyst förbi husvagnarna, förbi soptunnorna och fram till tältet.

Sovsäcken är tom. ~~Hon~~ Kvinnan ser sig villrådigt omkring. Mannen tuckar en sekund men lägger så armen ~~om~~ hennes axlar. ~~Sovsäcken är tom~~. Tältet är övergivet. På en tältpinne sitta en gul fjäril och lyftar vingarna. Solens röda strålar flimmar mellan fallarnas tarr.

[KE 2025: Detta tycks vara ett alternativt slut. Det är dock svårt att se hur det skulle kunna ersätta allt från xxx på sid 7 och sid 8. Här är fjärilen inte jättestor utan normal.]

CENTISENTENS 1979 (1981)

Kärleksfullt stulna meningar från James Joyce, Claude Simon, JMG LeClezio, Jorge Luis Borges, Istvan Örkeny, Ray Bradbury, CS Lewis och Tove Jansson.

Ingenstans kan man hitta så mycket som på en havsstrand. Det skummande vattnet lyste vitgrönt, allt annat var svart. Han sökte en själ som skulle vara värdig att delta i universum. Hon sökte det Absoluta, som Flaubert; men för henne var det ett Absolut av ett ögonblicks varaktighet.

Månskuggor svepte som drakar över deras ansikten med oförmedlad, övergående kyla. De var av cyklisk natur; de verkade upprepa eller kombinera händelser från avlägsna områden, från avlägsna tidsåldrar. Där drömmande måsars skara vida över vattnen fara.

Att när mörkret föll tända ljus längst inne i rummet och sätta sig vid de öppna fönstren i den svaga vinden från havet, upprätt, käpprak, genomsyrad av den styrka, som den dammfyllda dagen rövar bort vid middagstiden. Rummet var så tyst att man märkte klockans tickande meddetsamma. Trettio sekunder gick.

Nu kom det svarta molnet, det var alldeles nära. Det fick honom att tänka och känna saker som han inte ville tänka och känna. En tallrik krossas; en kvinna skriker; ett barn jämrar sig.

Inget beslut var slutgiltigt, alla förgrenade sig till andra. Alla lät sig öppnas med samma nyckel. Vad var det för ett ord som alla kunde?

Varje gång han försökte smeka henne gick hon undan men hon gick inte sin väg. Hon kom från öknen, från inlandet, och allting verkade för litet för henne; dörrar, väggar, möbler. De var stämplade av tiden och fjättrade instängda i rummet av de oändligt många möjligheter de hade gått förbi. Timmen gick i juveler och gränder och vindar från den egyptiska öknen.

En mygga kretsade kring lampan med ett ljud som när man polerar marmor. Det skulle likväl ha funnits ett enda ljud, som överröstade alla andra, granne till regnet, helt nära bullret från kaskaderna eller från lokomotivvisslorna, som skulle sprutat upp ur allt.

Hon såg på honom med allvarliga ögon, omgivna av blå ringar och fulla av förståelse och kultur. Hennes ord klingade ut klart som kristall med en melodi mild som ringduvans kutter, men tystnaden gjorde dem vassa och kalla.

De stod sida vid sida och tittade en stund tillsammans på bokstäverna, siffrorna och fyrkanten. Kortet innehöll uppenbarligen intet meddelande, vilket han särskilt lade märke till. Hon hade hört den sorten som skrek och den sorten som viskade hett och ivrigt och alla var de likadana.

Hans ansikte var mörkt och strängt där han stod över henne. Han hade blicken hos en som varit med Häxan och ätit hennes mat. Hans ansikte var en sons ansikte. En fuktig livmoderlig ögonglob såg under stängsel av fransar, lugnt lyssnande. Blommorna rörde på sig och öppnade sina hungriga gula munnar.

Ett sovrum höll honom kvar; i det sovrummet, en enda blomma i en porslinsvas; vid första beröringen föll de gamla kronbladen bort. Och Hästens tecken växte ånyo, förstorat i de övergivna himlarna, växte tills det väldigt svävade över Jungfruns hus.

Han gjorde hammarens tecken. Han kände att när han gjorde det, liknade han en amerikan. Och därefter var detnågot som liknade ett vingslag som snabbt gled förbi, immateriellt, en beige blixt som for förbi ansiktet på honom, fortare än en duva, snabbare än en örfil. På detta vis gjorde de våld på universums naturlagar så att floder svämmade över sina bäddar, stora landområden dränktes, söner hetsades mot fäder och till och med rötterna till regn och torka skiftade.

Bedrövad i natten, ansträngde han sig att hitta ett sätt att hålla fast i tidens flyktiga substans. Inget sätt, inget sätt alls att fånga snöflingan utan att man kom den att hastigt smälta i ens fumliga händer.

Nu var det bara tre minuter kvar.

Och han började förstå att det kanske fanns någon mening i den sista raden om att få sitt hjärtas önskan och få förtvivlan på samma gång. Nattfjärilarna kastade sig över hans kropp, bet honom med mandiblerna, svepte in honom i sina ludna vingars sidenmjuka slöja.

Han hade mycket långa, vackert vita fingrar. Han kände sig aningen kall, och han kände, också, en opersonlig - nästan anonym - sorgsenhet.

Den här metoden var unik inte bara för de märkliga omständigheter som kännetecknade den utan också för det elände den krävde, för sin fatala hantering av alla förhoppningar, och för sin stegvisa utveckling, så likt mardrömmens fasansfulla förlopp. Slingrade sig miltals genom allätande skog för att saftsuga hennes bröst. En klocka tickade långt nere i köksvärlden. Någonstans sprang kaniner bultande som snabba hjärtan i skogen. Under smörgåsklockan låg på en bår den sista, den ensamma, sommarens sista sardin.

Och långt inne bland dem lyste något rött, som ett ondskefullt öga. Lysande som en facklas låga, blänkande som stålet i bajonettens klinga. Feber nära hennes mun.

De omfamnade varandra där mörkret var som svartast, den viljande med den villiga, och om ett ögonblick (fiat!) skulle ljus överskölja världen. Skuggad av ormbunkar skrattade hon varmveckad. På ett ögonblick utplånade en kvinna alltihop för alltid. Och kriget började och slutade i det ögonblicket.

Till de successiva lagren av djurisk tillit och afrikansk fruktan hade bibelns ord kommit. I kvinnans sköte varder ordet kött men i skaparens ande varder allt kött som förgår ett ord som icke skall förgå. Så mycket som gör en fågel mätt.

Hon sov inte den natten och när det första gryningsljuset formade fönstrets rektangel, var hennes plan redan fullbordad. Hon kunde se barnen rasa iväg under de ihåliga träden med hennes ungdom i sina kalla fingrar, osynlig som luft. Ibland rörde det sig på ett mystiskt sätt när ingen vind blåste.

Man kunde nästan känna träden växa.

Enheten, den enhet som tillverkas i masugnar, den enhet som sjuder mitt ibland smältande metall som i en krater, var det vapen, som gjorde dem överlägsna sig själva. Att röra vid hennes ansikte var som den ständigt nya upplevelsen att öppna sitt fönster en decembermorgon, tidigt, och sticka ut handen i den första vita pudersnön som hade kommit, tyst, utan förvarning, under natten.

Ansiktets vatten hade flutit. Gamla gummor tittade genom kikare ur vindskupornas djup.

./.

7910-8105

PRIO

Artikelnr

Sättningsanvisningar

Manuset skall ifyllas med 60 nedslag per rad och med radsteg II

Artikelnamn (max 16 tecken)		Avd (max 3 t)	Förf (max 6 t)	Blad
Tidning (max 2 t) **EX**	Upplaga (max 2 t)	Inf-dag (max 5 t)	Sid (max 2 t)	Format

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

5 mm

Genom förstoringsglas
blir knappnålshuvudet
som en spelkula
Och hållen mot himlen
täcker kulan solen
Som genom linsen
etsar
ett vitglödgat knappnålshuvud

40 mm

1978-81.

80 mm

3 rader kvar →

MELLANRUBRIKER

15 rader × 60 tecken = 900 tecken
ger med sättning 8 p grad, 8 p kägel
på 46 mm bredd = 80 mm höjd
på 44 mm bredd = 83 mm höjd
Markeringar för sättning:
halvfet, *kursiv*, s p ä r r, VERSAL

CF 5002-142 Dec 77 3200 x 100

ett eller ett par decennium sedan. För några år sedan var modern musik ofta för många liktydigt med öronpinande gnissel, bullereffekter och frånvaron av någon som helt melodi. Men för ett antal år sedan uppstod en ny riktning inom konstmusiken som präglades av en rofylld, närmast orientalisk monotoni och monotoni, oritentaliskt rofylld eller rytmiskt enveten och som inte väjde för det nästan banalt melodiösa.

Nyenkel musik kallade några det för. I England fanns Christoffer Hobbs Cornelis Cardew och Gavin Bryars t ex, den senare mest känd för sin sentimentala långsamma väv av stråkar som fått namnet "The Sinking of the Titanic". Det här var en sorts extrem nyromantik om man nu ska fortsätta klistra etiketter.

Besälktad med detta är också den musik som sedan länge gjorts av herrar som LaMOnte Young, Terry Riley och Steve Reich. LaMonte sysslade och sysslar fortfarande mycket med indisk sång, för honom är tidsfaktorn bland de viktigaste delarna av musiken, man ska hinna bäddas in ordentligt i den stämning som musiken ger och för detta blir ocksk musiken allt enklare till bara ett ackord blir kvar. I enlighet med detta har också LaMOnte möblerat sitt hem med tongeneratorer som i åratal har surrat hans patentsökta ackord.

Går man så-lngt blir förstås musiken nästan renodlat fysiologisk och psykologisk. Fullt så långt har aldrig Terry Riley gått t ex. Han har jobbat mycket med elorgel och sopransaxofon som han med bandspelares hjälp väver stämmor av ständigt upprepade små melodifragment. För en ovan person låter det här som en grammofonskiva som hakat upp sig. Men om man lyssnar någon gång när det är ha låter skivan gå någon gång när det blivit hack, och lyssnar på hur det lilla ljudfragmentet upprepas och upprepas finner man att man efter ett tag ofta hör de där tonerna i extrem närbild man kan liksom se dem från olika håll som man går runt en skulptur och ljudet verkar förändras lite grann. Det är förstås helt lika hela tiden, förändringen ligger i lyssnarens inställning, hans perspektiv, som en fotograf kan fånga en rörelse knivskarpt i ett blixtfoto;

Det sista ackordet hängde i luften som en bild tagen när blixten slår ner och fryser en miljon vattendroppar i deras färd nedåt. (Bradbury "Det eviga regnets dag")

Det är detta fonomen som är ett av de grundläggande i den här s k minimalismen eller upprepningsmusiken (ingen har hittills kommit på något bra namn på den).

Egebtligen är det inte särksilt kondtigt. All musik bygger på upprepning, av en tonföljd (melodi) eller av en rytmisk figur, det är helt enkelt musikens enda chans att kommunicera med oss. Den skrivna texten har sin rad, sin 28 bokstäver som upprepas i ordbildningar vi känner igen, en målarny har sin duk som konstant att låta blicken svepa över. Men musiken som löper i tiden skulle vara mycket svår att "överblicka" om varje ljud som kommer skulle vara helt nytt och inte på något sätt anknyta till ett tidigare. Det finns ju Modernister har i och för sig experimenterat med slumpmusik, men när allt är helt slumpmässigt bli detta en form av konstant att anknyta till också. man upplever ändå att musiken "låter" på ett visst sätt.

I musiken I sådan här musik blir förstås varje förändring hur liten den än är mycket tacksam. Har man hört en kort-kort melodi på fyra toner upprepas i fem minuter och plötsligt dyker en femte ton upp får det en effekt som närmar sig Haydns berömda pukslag.

Det är en vanlig metod att just ha en grundfigur som upprepas och sedan lägger man gradvis, mycket sakta till ton för ton, eller drar från ton för ton så att pauser uppstår.

När man sedan inte nöjer sig med att bara ha en stämma som gör detta, utan kanske fem eller sex som man sedan låter glida i förhållande till varandra uppstår en oändlig massa nya små melodier och rytmer som t.ex. i Steve Reichs Six pianos. Vårstående skiss är ett försök att visuellt visa just en motsvarighet till vad som händer när hur likadana figurer kan ge upphov till nya mönster bara genom att de förskjuts i förhållande till varandra.

Rytmiskt glider ofta betoningsrna också på ett likartad sätt som när man försöker sjunga "hela familjen går ut med geten" som är ju hela tiden har en stavelse mer än rytmen tillåter att pressa in.

Den här musiken har stora möjligheter och ovanligt stor del av dessa beror på lyssnarens fantasi. Personligen upplever jag oftast xxxx Rileys eller Reichs musik som rogivande samtidigt som ~~den verkligen inte passiverar hjärnan~~ hjärnan ständigt aktiveras att lyssna fram nya mönster. Varje genomlyssning blir också olika beroende på humöret, så måste ju fallet vara med all musik, men det är ovanligt tdligt här.

I Ray Bradburys Kraftstationen upplever en man och en kvinna märkliga saker i närheten av en kraftstation. Det konstanta elektriska surret påverkar dem mentalt, öppnar deras sinnen för detaljer det påminner mig myclet om LaMonte Youngs ljudmöbler, det ständigt sjungande ackordet.

"Det surrade i en ändlös, brummande ton, ökade kanske lite grann eller minskade men höll sig på samma tonhöjd. Somnär en kvinna gnolar mellan slutna läppar, då hon lagar mat i skymningen vid en varm spis." Surrandet nådde hennes hjärta och gjorde henne rörd... och sedan fortsatte det till hennes huvudxxxxxxxxxxxxxx...och fick det att sjunga därinne som kärleksvisor och goda böcker en gång i tiden hade gjort."

Vissa människor får ibland lukt eller smaksensationer eller ser färger av musik. Det finns bara ett stycke musik som xxxxxxxxxxx fungerar så på mig. Terry Rileys A rainbow in curved air fyller alltid mitt rum med en vänlig orangegul färg som smakar precis lagom sött och syrligt. Färg och smak som en god gammal konjak. ~~upphållen mot fönstret.~~ Riley har en rund, fyllig ton i sin orgel som sänder ut en melodi somverkligen sjunger och ornamenterar sig själv som en oriental, och så små pirrande garneringar xxx som från en elektrisk cembalo. Som en lång fet glad gul orm dansar den ut i rummet och när msuien efter 20 minuter tystnar finns den ändå kvar. inne i huvudet.

KARL-ERIK TALLMO på elektronmusikfestival:

Den inre rymdens musik

HÄRÖMDAGEN i tunnlarna under tidningshusen i Marieberg möttes jag av en oväntad underjordisk musik.

Bakom en järndörr hördes maskiner, ett hummande muller överlagrat av något likt en sjungande sågklinga: tillsammans ett malande, vemodigt vackert ackord. Jag stannade, kvarhållen av samma magi som drabbade paret i en novell av Bradbury, som vid en kraftstation fängslas av surret från transformatorerna.

Detta apropå den nyss avslutade elektronmusikfestivalen i Stockholm. Jag mötte nämligen tre kännetecken hos dagens musik nere i tunneln:

Musiken som fotografi och **"live object"**; den hörbara verkligheten blir musik genom blotta avgränsningen. Man pekar på något: varde musik — och det vart musik! Musiken som **teknologi**; framställd genom elektronik eller mekaniskt av apparater. Musiken som **monotoni**; det österländska draget, en utdragen bordunton, minimalismen, nyenkelheten. (Så väcks förstås också frågan om maskinbuller verkligen är musik också för dem som arbetar med dem åtta timmar dagligen, som hos Diktonius där maskinerna sjunger "orlodoffa doschkoff" i en känd dikt.)

■■■ Dessa element fanns med under festivalen, men också en annan viktig tendens, nämligen den musik där unga komponister lånat rockens mera omedelbara sensualism i sättet att bygga klanger och strukturer, men inte i sättet att bruka tonalitet och rytm.

Mest typisk därvidlag var William Brunsons "Tapestry II", en skimrande ljudtapet som omgav oss i Berwaldhallens nedsläckta dunkel, en musik som skapade en ljudbio för det inre ögat.

Rockens elektroniska utflykter verkar ha skapat en ny publik för sådan här musik, festivalen var välbesökt. Varje dag hölls också seminarier med tonsättare och studenter från olika länder. Det var dock väldigt specialiserat och inte för allmänheten.

Det hade varit bra med någon form av föreläsning med diskussion för den vanlige lyssnaren, ett utmärkt tillfälle att få den respons på verken som tonsättarna på sin konferens efterlyste. Ofta sitter man åratal i studio, verket uppförs en gång och enstaka recensioner är det enda gensvaret. Gamla tiders "bruksmusik" i kyrka och slott utvecklades snabbare, tack vare intensivare utbyte mellan tonsättare och lyssnare.

Det är konstigt att en genre som är produkten av en så snabbt galopperande teknik — datorer i går stora som hus ryms i dag i fickan — utvecklats så pass långsamt.

Visst har metoderna gått framåt och tonsättarna som ser sin musik i närbild skulle säkert säga emot mig, men för den "naive" lyssnaren är det klingande resultatet märkligt likt decenniegamla stycken.

Klangliga påfund och nya effekter är förstås viktiga. Hör man en pianosonat klagar ju ingen över att "det där är ju pianoklang, det har vi hört förr", som Jon Appletorr sa på seminariet. Men det finns också formklichéer att frigöra sig från, även här stönar man: jaha, bågform, kontrast — nu igen!

Här tror jag att närvaron av interpret spelar in. Bandmusik måste helt enkelt vara förbannat intressant för att kunna stå på egna ben utan det spänningsmoment en levande musiker innebär ifråga om chansen till inspirerat spel, risken för dåligt spel, kontakten med publiken. Nu finns det ju även live-elektronik som skapas i ögonblicket på scenen, och det borde finnas rum för båda dessa former.

■■■ En form av live-elektronik var Dieter Kaufmanns "Try", där Bromma kammarkör sjöng till eget bandeko, fördröjt i 15 sekunder, så att stämmor och fraser adderades. Likaså "Branches", rituell musik av svampexperten John Cage, en ekologisk mässa med stor frihet till improvisation, utförd på mikrofonförstärkta kaktusar, träd och grenar. Fem personer knackade, knäppte och gned, men tyvärr alltför respektfullt. Är det sant att växter tänker måste träden på scenen tyckt att de fått tråkiga medmusikanter.

Norrmannen Samkopfs och tysken Raeckes stycken hade inte mycket med elektromusik att göra. Det var instrumentalmusik, med sparsamma ljud från bakgrundsband.

I framtiden får vi troligen se mycket av "musikens dataschack", en apparatmusikant att spela improviserad duett med. Joel Chadabes synclavier skulle vara en sådan apparat för Jan William att spela vibrafon och annat slagverk mot. Men det mesta verkade förutbestämt och det blev tröttsamt.

■■■ Engelsmannen Denis Smalley visade med sin "The Pulses of Time" hur man kan blanda olika tekniker till ett helgjutet resultat. Syntetiska ljud som av studsande bollar ställdes mot elektroniskt behandlade ljud från klavikordsträngar; en sorts musikalisk duell genom seklerna, med en österländsk touche, spännande och med en klart löpande tanke.

Av renodlad bandmusik var Pär Lindgrens "Det andra rummet" höjdpunkten.

Tonvävar av jetplan och åska hängs upp runt oss, ett rum bildas bara för att åter upplösas i mindre volymer. Detta fungerade bättre i denna stora lokal än på lilla Fylkingen där tidigare "Rummet" uppförts. Sittande i denna klangkatedral kändes det inte längre konstlat att bara ha högtalare att titta på, även en kyrkoorganist är ju osynlig.

Detta är förstås rymdälderns musik, men det gäller inte bara rymden långt därute, där forskarna i dagarna hittat ett nytt planetlöst tomrum 3 000 gånger större än Vintergatan. Det är också vår inre, psykiska rymd som utforskas, vars hisnande tomrum kanske är ännu större.

Märklig engelsk science fiction

Svårt vara Gud

SOM SCIENCE FICTION-författare har engelsmannen J G Ballard gjort sig känd som formell förnyare i William Burroughs anda. Han har skrivit "koncentrerade romaner" som löper på endast ett par sidor och är mycket krävande att läsa.

Romantrilogin om bilen, motorvägen respektive skyskrapan är däremot ett slags utbyggda noveller och en litterär motsvarighet till fotorealismen inom måleriet; dessa maniskt exakta avbildningar av bilar med glänsande krom, reflexerna i fönstret till en *) där varje por syns. Allegoriska framställningar av vårt själsliga landskap. Främst bland dessa romaner är "Crash" från 1973.

Pornografi och science fiction har ett besläktat fantasteri: båda verkar helt efter egna lagar och skapar sin egen typ av hjältar.

Ballard förenar dessa genrer till en sorts moralisk spekulation. Rent onda eller goda människor finns inte att ta ställning till, och det blir en djupt oroande läsning.

Ballard är en "nyviktorian" som låter romantikens olyckliga kärleksideal bli perversitet och svärmeriet för en död i skönhet formas om till drömmen att dö i en våldsam bil- eller flygkrasch. Människokroppen drabbas hos Ballard både av köttets begär och köttets förruttnelse. Varje sugmärke är en likfläck.

I nya boken "Drömbolaget" störtar huvudpersonen Blake som en himlens oäkta son med en Cessna i Themsen, men räddar sig mirakulöst ur det sjunkande planet och vandrar upp på stranden i Londonförorten Shepperton som då börjar förvandlas. Tropiska växter skjuter upp överallt och luften fylls av kondorer, kakaduor och kolibrier. Blake är själv en av dessa fåglar och likt Peter Pan låter han människorna flyga och döper dem i lufthavet.

Historien blir mer och mer fantastisk. Blake förenar sig i tur och ordning med luften, vattnet, jorden och elden, parar sig med allt levande och stänker sin säd över allt och alla.

Till sist upptar han hela Sheppertons befolkning i sin kropp. Människorna och djuren är egentligen fiktiva och Blake är deras port till verkligheten. Hans inre och yttre värld tycks ha bytt plats. Kanske styrs allt detta från de närbelägna filmateljéerna, kanske dog Blake egentligen i kraschen och allt detta är hans hallucinationer i dödsögonblicket.

■■■ "Drömbolaget" är förstås mycket mångtydig. I vår tid blir en vurpande racerförares navkapsel en trofé och en mycket gripbarare symbol för den moderna döden än det världsomfattande våldet. Och Ballard visar nu att det inte bara är synd om människorna utan att det också är svårt att vara Gud. Frälsningen skildras ur gudomens synvinkel, och processen verkar inte helt angenäm.

Det är inte så svårt att förstå vad författaren vill säga som varför det inte lyckas fullt ut. Fantasin blommar fullödigare än någonsin och som vanligt fungerar många avsnitt nästan som fristående poesi.

Som romanbygge saknar den viss drivkraft och stampar på samma fläck genom flera kapitel.

■■■ Ballard har sagt att precis som historien utplånats, gör vi oss nu av med framtiden och lever alltmer i ett nu där alla önskningar omedelbart med teknologins hjälp kan tillfredsställas i en sorts aningslös global barnkammare. Detta handlar till exempel "Crash" om, men i "Drömbolaget" är det ännu senare på jorden.

Människan och teknologin korsas till en märklig hybridvarelse. Vi kan bara fantisera om hur en sådan skulle tänka och handla. Detta gör Ballard och hans böcker är därigenom unika och läsvärda.

— KARL-ERIK TALLMO

26/11

Cafeteria, inte kroppsdel

RECENSIONEN av J G Ballards "Drömbolaget" i tisdags blev tyvärr nästan obegriplig på grund av ombrytningsfel. Jag nämnde fotorealismen i måleriet, som säkert vore en intressantare konstriktning om den hade förkärlek för reflexerna i "Fönstret till en kroppsdel" som det råkade bli och inte "Fönstret till en folktom cafeteria" som det skulle varit.

Den som är van att pussla i Expressen lyckades kanske också få ihop referatet av bokens handling. Däremot fick ingen veta att den tröghet som är en brist i "Drömbolaget" närmast är en tillgång i den äldre boken "Crash", som verkar just genom en viss monotoni, och att denna fortfarande är Ballards starkaste roman.

— Karl-Erik Tallmo

*) /...folktom cafeteria eller en kroppsdel.../

Det är cirkus och musiken skränar
vi går in i trollkarlns vagn
han ler med vita tänder
och visar oss sin hand

I handen är en kortlek
där damen blir till knekt
men nu så vill han visa
den bästa konst han kan

På ett fönster ha han målat vyer
från Neapel, Lissabon
han snurra runt med staven
och vrider på sin hatt

Sen ur dess mörker drar han
en liten vit kanin
Och titta nu en duva
som vettskrämd flaxar till

trodde fönsterbilden var Neapel, bryter nacken mot dess glas; kom nu närmare var inte rädd, se kaninen i trollkarlns grepp: Ögonen matta och öronen bakåt

Ska just till att klappa, då faller den isär: för skinnet har torkat och stoppningen är rutten och maskarna myllrar i massor

våra ögon täcks av glas, trollkarn böjer sig ner över oss, skrattar, det hör till tricket, det var meningen hörni. Men på väggarna och spegeldörrarna kryper skuggorna i åratal, metkroken i kaninens nos, blodet levrar sig i näsborrnamma, gelén tränger in genom brevlådan, nacken böjs mot taket, damsar kring granen och hela julgransplundringen är kaniner upphängda i krokar flerfärgade konfettimakkar rinner ur dess variga bukar, utvecklingen är uppstoppad, spader dam i hermelinkrage och leken blir kort, du lyfter på kantinen, det vankas något gott, men steken är lika rutten, nej, där krälar det igen, vi kräks unisont, sprutar vår galla som en orfeusfontän, samlar den i en flaska, letar efter lämplig etikett...

Ja vita maskar myllrar i massor därinne
vi rusar ut i vild panik
och kväver vårt skrik så länge vi kan
för kaniner kan inte vråla
men djupt nere i jorden där har de
sina hemliga kaninorglar, jag lovar

cirkusvagnarna är borta
och trollkarns vagn står ensam kvar
vimkommer ut på tysta ängen
där harstek smakar vodrigt
och pälsen är kall som snö
(men nästa vinter skyddar den mot fjolårsnö i tö)

och trollkarln som jagat ossåsen dess
trampar genom skaren hela tiden

han skär sig, ramlar och förblöder
tung och ensam i en annan tid

vi går lugnt över ängens maskrosbollar
så lätt att inte ett frö kan lossna

ca 1981-82
apropå ett fasansfullt avstöjande